

KONTRA

**Με τον ελληνικό λαό
διαπραγματεύονται οι
Τσιπραίοι**

ΣΕΛΙΔΑ 9

**Το χρέος θα παραμείνει
εργαλείο αποικισμού
και κινεζοποίησης**

ΣΕΛΙΔΑ 16

«Με το πιστόλι στον κρόταφο» θα
αποχαρακτηριστεί το Ελληνικό

**Κινδυνεύουν
όλα τα άλση με
αποχαρακτηρισμό**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**Εκπαιδευτική
μεταρρύθμιση με
«άρωμα» ΟΟΣΑ**

ΣΕΛΙΔΑ 10

ΣΥΡΙΖΑ

**Σπονδή στη
σοσιαλδημοκρατία**

ΣΕΛΙΔΑ 3

**Ξενόδουλοι ήταν
πάντοτε, όλοι**

ΣΕΛΙΔΑ 13

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

21ος χρόνος - αρ. φύλλου 905 - 18 Φλεβάρη 2017

www.eksegersi.gr

Αφορολόγητο
και συντάξεις
στον πάγκο
του μνημονιακού Προκρούστη

ΣΥΝΕΧΗΣ ΑΙΜΟΡΡΑΓΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΦΤΩΧΟΛΟΓΙΑΣ

Scripta... Verba...

Και στη Γερμανία έχουμε ένα απόλυτα νέο περιβάλλον, μια νέα κατάσταση που δίνει την προοπτική μιας μεγάλης πολιτικής αλλαγής και εκεί.

Αλέξης Τσίπρας

Θα χάσει την εξουσία το γερμανικό χρηματιστικό κεφάλαιο αν νικήσει ο Σουλς;

Η ποσοτική χαλάρωση δεν θα μας δώσει το διαβατήριο για τις αγορές. Θα είναι το σήμα όμως προς τις αγορές έτσι ώστε και οι τράπεζες να σταθούν όρθιες, να επανέλθουν καταθέσεις, και η χώρα να μπορέσει να πετύχει τους στόχους οι οποίοι από όλα τα διεθνή φόρα έχουν συνολογηθεί για το 2017.

Νίκος Βούτσας

Κι εμείς που νομίζαμε ότι οι αγορές παίρνουν σήμα μόνο από τη λύρα και χορεύουν πεντοζάλη...

Από την στιγμή που η Ευρώπη πολλών ταχυτήτων ήδη υπάρχει, θα πρέπει να αναρωτηθούμε αν αποτέλεσε πάντα μια λύση για τα προβλήματά μας ή αν κάποιες φορές ήταν αντιθέτως η αιτία των προβλημάτων αυτών.

Μάρτιν Σουλς

Ο καλός σοσιαλδημοκρατικός μύλος όλα τ' αλέθει.

Αν δεν τελειώσουν οι εκλογές σε Γερμανία, Ολλανδία, Γαλλία, Ιταλία, δεν θα δούμε εμείς εκλογές. Και ο Τσίπρας θα την κάνει την κωλοτούμπα για την αξιολόγηση.

Γιάννης Μπουτάρης

Κυνικός ως καπιταλιστής, «χύμα» ωσάν Ψινάκης (είναι και «κολλητάρια», άλλωστε).

Οι Έλληνες, παρά την όποια δυσθυμία για την κατάσταση, έκαναν πάρα πολλές διαρθρωτικές -και άλλες- μεταρρυθμίσεις, περισσότερες από τους δογματικούς Βορειοευρωπαίους... Είμαι κι εδώ της γνώμης ότι η Ελλάδα δεν έχει φτάσει στο τέλος των προσπαθειών της, αλλά το να ισχυρίζεται κανείς ότι στην Ελλάδα δεν έχει γίνει τίποτα είναι λάθος.

Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ

Ο καλός μπάτσος ή, αλλιώς, σφάξιμο με το βαμβάκι.

Όλοι προσπαθούν να βρεθεί μια λύση. Με λίγη καλή θέληση και βούληση από όλες τις πλευρές μπορούμε να καταλήξουμε σε συμφωνία πολύ γρήγορα.

Ευκλείδης Τσακαλώτος

Πού εκείνα τα ηρωικά του παρελθόντος με τις «κόκκινες γραμμές» και τα παρόμοια. Τώρα, ζητείται καλή θέληση.

Μια συμφωνία που θα παρατείνει το καθεστώς της αβεβαιότητας, που θα λειτουργεί ως τροχοπέδη για την ανάπτυξη και θα ανακυκλώνει την ύφεση δεν μπορεί να γίνει αποδεκτή.

Πάνος Σκουρλέτης

Η δήλωση είναι τόσο αόριστη που χωράει τα πάντα.

ΡΙΠΕΣ

◆ Μη δείτε άνθρωπο να προσπαθεί να εκσυγχρονίσει τη χώρα, να πέσετε να τον φάτε ◆ Παλιά, σε κάθε δημόσια υπηρεσία, ακόμα και στα λεωφορεία, υπήρχε το «κυτίο παραπόνων» ◆ Ο κυρ-Αλέκος το έκανε ηλεκτρονικό ◆ Και θα τα διαβάζουν όλα, δε θα τα πετάνε στα σκουπίδια, όπως έκαναν με το περιεχόμενο των «κυτίων παραπόνων» ◆ Μόνο που έχουμε ένα αίτημα ◆ Πρέπει να βάλει τον Καρανίκα να διαβάζει τις «τρολιές» που θα του στέλνουν στο kathimerinotita.gov.gr ◆ Κι ένα ακόμα ◆ Να κερνάει και κάνα φρέντο στο Μαξίμου, για να αισθάνεται ο παραπονούμενος πολίτης ότι η εξουσία τον ακούει ◆ Επειδή θα είναι πολλοί οι υποψήφιοι για καφέ με τον κυρ-Αλέκο, προτείνουμε να γίνεται κλήρωση ◆ Και η συζήτηση να μεταδίδεται απευθείας από την ΕΡΤ ◆ Πώς το είπε ο Φίλης; ◆ «Δεν μπορούμε πια να λέμε ότι εμείς

είμαστε οι αμόλυντοι και οι άλλοι οι μολυσμένοι» ◆ Με όρους ευαγγελίου: «ο αναμάρτητος τον πρώτον λίθον βαλέτω» ◆ Ο Κούλης φοράει «και στο εσωτερικό και στο εξωτερικό τη φανέλα της Εθνικής Ελλάδας» ανακοίνωσε η Νουδούλα ◆ Και μεις που νομίζαμε ότι ο παιχταράς υπήρξε πάντοτε λεγεωνάριος ◆ Ακόμα και ο πιο ευκολόπιστος έχει καταλάβει γιατί ο Κατρούγκαλος την έκανε με ελαφρά πηδηματάκια από το υπουργείο Εργασίας ◆ Και γιατί υπέδειξε στον Τσίπρα να βάλει στη θέση του την Αχτσιόγλου ◆ Ψήφισε την πλήρη κατεδάφιση της Κοινωνικής Ασφάλισης κι άφησε στη διάδοχό του να διαχειριστεί τις συνέπειες ◆ Η οποία πέταξε την καυτή πατάτα στα χέρια του Πετρόπουλου ◆ Που τρέχει και δεν προλαβαίνει ◆ Εσπαγε το κεφάλι του ο δικηγόρος να βρει κάτι για να πει ◆ Και το βρήκε ◆ Τον σταματάει στο

δρόμο ο κόσμος και του φιλάει τα χέρια! ◆ Άλλοι θέλουν να τον σηκώσουν στα χέρια! ◆ Μεγάλε, μας έσωσες του λένε ◆ Μιλάμε γίνεται πανζουρλισμός όπου περνάει! ◆ Κι είμαστε ακόμα στην αρχή ◆ Τζάμπα τα παράτησε ο Κατρούγκαλος ◆ Θα είναι ξανά υποψήφιος για δήμαρχος το 2019 δηλώνει ο Μπουτάρης ◆ Ο βιομήχανος με την αχαλίνωτη φιλοδοξία και το υπέρμετρο σύμπλεγμα αυτοπροβολής βρήκε «το μήνα που τρέφει τους έντεκα» ◆ Το ότι το 2019 θα είναι 77 ετών δεν έχει καμιά σημασία ◆ Μήπως τον έφαγε η δουλειά; ◆ Αναστέναξαν τα «βρόμικα» από τον Φίλη ◆ Οχι, ρε, δεν είμαστε ρατσιστές, δεν αναφερόμαστε στο βάρος του και στα προϊόντα των γνωστών καντινών ◆ Για το ΠΑΣΟΚ, λέμε, που ο πρώην υπουργός προτείνει να γίνει κυβερνητικός εταίρος του ΣΥΡΙΖΑ ◆ «Εστω κι αν βρομάει» ◆ Παιδιά, δεν είναι τίποτα, μ'

ένα πλυσιματάκι θα μοσχοβολήσει ◆ Άλλωστε, τόσοι πρώην πασόκοι συνωστίζονται εντός και στις παρυφές του ΣΥΡΙΖΑ ◆ Από Κουρουμπλή και Τζάκρη μέχρι Τζουμάκα και Μαριλίζα ◆ «Δεν υπάρχει στην παρούσα φάση συμφωνία που δεν θα έχει πολιτικό κόστος για τον ΣΥΡΙΖΑ» δήλωσε ο Σκουρλέτης ◆ Για την πατρίδα θυσιάζονται κι αυτοί, όπως συνήθιζε να λέει ο Βενιζέλος ◆ «Αποδεχόμαστε συμβιβασμούς που μας φέρνουν πιο κοντά στην έξοδο από τα μνημόνια και δεν ισοπεδώνουν την κοινωνία» είπε στην ίδια συνέντευξη ◆ Με τρία Μνημόνια και νέα μέτρα για την περίοδο μετά τη λήξη του τρίτου, η εργαζόμενη κοινωνία δεν έχει ισοπεδωθεί; ◆ Τα ίδια έλεγαν και οι προηγούμενοι, γι' αυτό μην περιμένετε να πρωτοτυπήσουν οι συριζαίοι ◆ Δεν υπάρχει τέτοια δυνατότητα ◆ Πρέπει να ρίξεις και κάνα ψίχουλο και... δεν ◆

ΕΠΙΤΟΥΠΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Ούτε ντροπή ούτε τσίπα! Καμαρώνει η ΓΣΕΕ γιατί ο Παναγόπουλος συμμετείχε σε «συνάντηση υψηλού επιπέδου στην Ουάσινγκτον μεταξύ του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Παγκόσμιας Τράπεζας αλλά και της Διεθνούς Συνδικαλιστικής Συνομοσπονδίας» και είχε την ευκαιρία (ο Παναγόπουλος) να υποβάλει ερωτήματα στη Λαγκάρντ!

Κ Τοποθέτηση προϊσταμένων στο Δημόσιο με κομματικά κριτήρια καταγγέλλει η ΑΔΕΔΥ. «Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, παρά τις τυμπανοκρουσίες για διαφάνεια - νομιμότητα - αξιοκρατία στο Δημόσιο, συντηρεί και ενισχύει το καταδικασμένο μοντέλο διακυβέρνησης που προάγει την ευνοιοκρατία, τις πελατειακές σχέσεις και το κομματικό κράτος» καταγγέλλουν αυτοί που θα έπρεπε να το βουλώσουν, γιατί ξέρουμε το αντίστοιχο όργιο στο οποίο οι ίδιοι συμμετείχαν εδώ και χρόνια. Αυτό,

βέβαια, δεν απαλλάσσει τη συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, που συνεχίζει την τακτική των προκατόχων της.

Κ Δώδεκα σερίφηδες απ' όλη τη χώρα δέχτηκε στο οβάλ γραφείο ο Τραμπ και συζήτησε μαζί τους «ζητήματα ενδυνάμωσης του νόμου» στις περιοχές τους. Τα βρήκαν σε όλα, όπως αναμενόταν! Ο σερίφης Ριτς Στάνεκ, μάλιστα, χάρισε στον Τραμπ κι ένα κιτ αγαλματίδιο που απεικονίζει έναν σερίφη της άγριας Δύσης. Νοσταλούν να επανέλθει η εποχή που

ο σερίφης πρώτα πυροβολούσε και μετά ρωτούσε ποιος είναι αυτός τον οποίο πυροβόλησε...

Κ Επωνύμως, ο πρόεδρος της Ένωσης Ξενοδόχων Λέσβου, Περικλής Αντωνίου, την έπεσε στον Μουζάλα, κατηγορώντας τον ως ψεύτη, επειδή λέει πως για τα προβλήματα των μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης φταίνε οι ξενοδόχοι που αρνούνταν να νοικιάσουν δωμάτια. «Πριν από τις ημέρες του χιονιά, ουδέποτε μας είχε προσεγγίσει το υπουργείο για να διατεθούν δωμάτια»

λέει. Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια, όμως είναι η μισή αλήθεια. Πράγματι δεν τους είχαν ζητήσει δωμάτια και ο Μουζάλας συμπεριφέρθηκε εγκληματικά, όταν όμως τους ζήτησε, αυτοί άρχισαν τα παζάρια για ν' ανεβάσουν την τιμή.

Κ «Είναι αλλαγή νομίσματος. Θα είναι η απόλυτη καταστροφή. Εχουμε υποχρεώσεις σε ευρώ και όλοι θα ζητάνε ευρώ. Θα συλλαμβανόμαστε στα σύνορα και δεν θα μπορούμε να ταξιδέψουμε». Πόσο φτηνιάρης μπορεί να γίνει ένας οικονομολόγος; Δύσκολα λες

οικονομολόγο τον Στουρνάρα, όμως. Το κεφάλαιο υπηρετεί, τους ιμπεριαλιστές δανειστές υπηρετεί, χάρη σ' αυτούς εξασφαλίζει το πεντεσπάνι του. Προσπαθεί να τρομοκρατήσει τον κόσμο, ότι τάχα δε θα μπορεί να ξεμυτίσει από την Ελλάδα! Εμείς ποτέ δεν υποστηρίξαμε το «έξω από το ευρώ - μέσα στον καπιταλισμό», αλλά και αν συνέβαινε κάτι τέτοιο, δε θα επερχόταν ο Αρμαγεδδώνας που περιγράφει ο Στουρνάρας. Θα έστυβαν την εργατική τάξη σίγουρα αλλά δε θα έβγαινε ένταλμα σύλληψης για κάθε έλληνα πολίτη.

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Είναι σε αυτή την ιστορική συγκυρία που βρισκόμαστε στην κυβέρνηση, γιατί επιλέξαμε να αναλάβουμε δύσκολες ευθύνες. Και οφείλουμε να γνωρίζουμε ότι δεν θα κριθούμε μόνο από τους συμβιβασμούς και τις αντιστάσεις μας στη διαπραγμάτευση. Αλλά, κυρίως, θα κριθούμε από το αν θα καταφέρουμε να πάρουμε πρωτοβουλίες που θα στηρίζουν την κοινωνική πλειοψηφία.

Αλέξης Τσίπρας

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

18/2: Γκάμπια: Ημέρα ανεξαρτησίας (1965), Ισραήλ: Ημέρα μητέρας 18/2/1991: Βόμβα (IRA) σε σιδηροδρομικό σταθμό Λονδίνου, ένας νεκρός, σαράντα τραυματίες 19/2: Αιθιοπία: Ημέρα μαρτύρων (1930) 19/2/1956: Οι Ελληνίδες ψηφίζουν πρώτη φορά σε βουλευτικές εκλογές 19/2/1986: Δύο βόμβες σε κτίρια ΥΠΕΧΩΔΕ (ΕΛΑ) 19/2/1990: Εκτέλεση ψυχιάτρου Μάριου Μαράτου (Επαναστατική Αλληλεγγύη) 19/2/1998: Βόμβα σε γραφεία «General Motors» (17N) 20/2: Ημέρα κοινωνικής δικαιοσύνης 20/2/1902: Συγκρούσεις απεργών-αστυνομίας (Βαρκελώνη), πεντακόσιοι νεκροί 20/2/1973: Βόμβες (ΕΑΝ) σε αυτοκίνητα ξένων αποστολών 20/2/1974: Σύλληψη 35 ηγετικών στελεχών ΚΚΕ 20/2/1977: Βόμβα σε αποθήκη Στασινόπουλου

(ΕΛΑ) 20/2/2000: Ο υπαστυνόμος Θεωδωρής Χαλουλάκος πυροβολεί αφήνοντας παράλυτο τον 18χρονο μαθητή Σωτήρη Κατσιώτη 21/2: Ημέρα μητρικής γλώσσας, ημέρα ξεναγών, Μπαγκλαντές: Ημέρα μαρτύρων (1952) 21/2/1972: Οκτώ μέλη της RAF με μάσκες καρναβαλιού παίρνουν 285.000 μάρκα από την Τράπεζα Παρακαταθηκών και Δανείων 21/2/1973: Εξέγερση 4.000 φοιτητών κατά χούντας, κατάληψη Νομικής 21/2/1973: Βόμβα (ΕΑΝ) στο Καλαμάκι 21/2/1985: Εκτέλεση εκδότη «Απογευματινής» Νίκου Μομφεράτου και οδηγού-σωματοφύλακα Γιώργου Ρουσέτη (17N) 22/2: Ημέρα σκέψης (προσκοπισμού), Ινδία: Ημέρα μητέρας 22/2/1973: Χτύπημα φοιτητικής διαδήλωσης (Θεσσαλονίκη) από αστυνομία, πολλές συλλήψεις 22/2/1977:

Βόμβα σε κατάσταση ΠΕΣΙΝΕ (ΕΛΑ) 22/2/2008: Θάνατος Σουδανού Abdulkarim Yahya Idris από ξυλοδαρμό τριών αστυνομικών 23/2: Ημέρα κατάρτισης σπαθιών, Γουινάα: Mashramani, ημέρα δημοκρατίας (1970), Μπρουνέι: Εθνική γιορτή 23/2/1918: Ιδρυση Κόκκινου Στρατού 23/2/1943: Ιδρυση ΕΠΟΝ 23/2/1974: Τέσσερις βόμβες σε εργοστάσιο (Λαύριο), νεκροί δύο πυροτεχνουργοί, καταγγέλλεται ως προβοκάτσια παρακρατικών Πλεύρη και Φαρμάκη 23/2/1993: Χτύπημα ΔΟΥ Χαλανδρίου (17N) 24/2: Εσθονία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1918), Γκάνα: Ημέρα απελευθέρωσης (1966), Μεξικό: Ημέρα σημαίας, Ταϊλάνδη: Ημέρα καλλιτεχνών 24/2/1929: Συμπλοκές 6.000 φασιστών και 18.000 σοσιαλιστών (Βιέννη) 24/2/1993: Εξουδετερώνονται δύο βόμβες σε κτίρια της ΕΤΒΑ (ΕΛΑ-1η Μάη).

ΣΥΡΙΖΑ

Σπονδή στη σοσιαλδημοκρατία

Δεν πέρασε πολύς καιρός (μόλις δύο χρόνια) από τότε που ο ΣΥΡΙΖΑ υποσχόταν ότι με την ψήφο του ελληνικού λαού θα άλλαζε την Ελλάδα και την Ευρώπη. Το είχε σίγουρο μάλιστα, γι' αυτό και στο κεντρικό προεκλογικό του σλόγκαν χρησιμοποιούσε ενεργητικό ενεστώτα: «Η Ελλάδα προχωράει - Η Ευρώπη αλλάζει». Τα βέλη ενάντια στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία ήταν βουτηγμένα σε... ριζοσπαστικό δηλητήριο. «Ολαντρέου» αποκαλούσε τον Ολάντ ο Τσίπρας, ενώ ταυτόχρονα ταύτιζε τη σοσιαλδημοκρατία με τη Δεξιά.

Τώρα, οι... προσδοκίες χαμήλωσαν, η αλαζονεία της... γενικής αλλαγής παραμερίστηκε. «Σε αυτό λοιπόν το διεθνές και ευρωπαϊκό περιβάλλον η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ καταβάλλει μια τεράστια προσπάθεια να ξαναστήσει τη χώρα στα πόδια της, να βγάλει την οικονομία από την πολυετή ύφεση και, παρά τις διαρκείς πιέσεις από την πλευρά των πιστωτών μας», έλεγε ο Σίπρας στην κεντρική επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ, το περασμένο Σάββατο.

Η «είδηση» για πολλούς (σίγουρα όχι για εμάς), όμως, ήρθε από τις σπονδές στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία. Μέχρι και με την έξοδο από τα Μνημόνια συσχέτισε την άνοδό της: «Να προσέξουμε – όπως είπα και πιο πριν– τις διεργασίες στη Γερμανία. Τα αρχικά δημοσκοπικά δεδομένα έχουν ανατραπεί. Και η προοπτική κυβερνητικής συνεργασίας ανάμεσα στη Σοσιαλδημοκρατία, την Αριστερά και τους Πράσινους γίνεται πλέον μια απολύ-

τως ρεαλιστική προοπτική»!

Η γερμανική σοσιαλδημοκρατία, βέβαια, είναι συγκυβερνώσα δύναμη τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Με αντικαγκελάριο και υπουργό Οικονομίας, με υπουργό Οικονομικών, με υπουργό Εργασίας κτλ. Και ουδέποτε εξέφρασε διαφορετική άποψη από αυτή των Μέρκελ-Σόιμπλε. Ούτε καν σε επίπεδο δηλώσεων και ευχολογίου. Δεν ήταν λίγες οι φορές που ο σημερινός αρχηγός της, ο Μάρτιν Σουλτς, με την ιδιότητα του προέδρου του Ευρωπαϊκού κοινοβουλίου, συναγωνίστηκε σε ιταμές δηλώσεις τον Γιούνκερ, τον Ντεϊσελμπλουμ και τους άλλους ιμπεριαλιστές ηγέτες.

Πρέπει να είναι κανείς αφέ-
λης ή πολιτικός απατεώνας για
να πιστέψει ότι τα πρόσφατα
γλυκόλογα του Γκάμπριελ και η
φραστική (και όχι σε πρακτικό
πολιτικό επίπεδο) αντιπαράθε-
σή του με τον Σόμιπλε εκφρά-
ζει «πολιτική στροφή» και όχι
προεκλογική δημαγωγία προς
άγναν αριστερούτσικων ψη-
φοφόρων που πιστεύουν ότι ο
Τσίπρας εκφράζει την Αριστε-
ρά στην Ελλάδα.

Η γερμανική σοσιαλδημοκρατία δεν είναι χτεσινή. Πέρασε ένας αιώνας από τότε που μετατράπηκε σε αστικό κόμμα. Η σοσιαλิมπεριαλιστική πολιτική της πριν και κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκόσμιου πολέμου τη στιγμάτισε για πάντα. Τα χέρια της στάζουν από το αίμα της Ρόζα Λούξεμπουργκ, του Καρλ Λίμπκνεχτ και των εργατών του Βερολίνου. Εκτοτε, στήριξε το γερμανικό ιμπεριαλισμό με όλο της το «είναι». Η σοσιαλδημοκρατία αποτελεί τον ένα από τους δύο βασικούς πυλώ-

νες κυβερνητικής διαχείρισης του γερμανικού ιμπεριαλισμού (ο άλλος είναι η χριστιανοδημοκρατία). Μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο εναλλάσσονται στην εξουσία κι όταν χρειάζεται συγκυβερνούν, όπως γίνεται τώρα.

Οι μεγάλες αντεργατικές ανατροπές που επέτρεψαν στη Γερμανία να ξεπεταχτεί και να ηγεμονεύσει οικονομικά (και πολιτικά, κατά συνέπεια) στην Ευρώπη, έγιναν από σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση, με καγκελάριο τον Γκέρχαρντ Σρέντερ, και πήραν το όνομα «Ατζέντα 2010». Οι σοσιαλδημοκράτες πλήρωσαν το τίμημα (έκτοτε δεν ξανακέρδισαν εκλογές) και οι χριστιανοδημοκράτες τα βρήκαν όλα έτοιμα.

Υπάρχει περίπτωση η σοσιαλδημοκρατία -με όποια άλλα κόμματα κι αν συμμαχήσει- να ακολουθηθεί πολιτική κόντρα στα συμφέροντα του γερμανικού ιμπεριαλισμού; Ή μήπως θα τρελάλλαξουν «μυαλά» οι Πράσινοι και η Αριστερά, αν συνεργαστεί μαζί τους; Το Βερολίνο διοικείται από συμμαχικό σχήμα SPD-Linke και έχει -σε πολιτειακό επίπεδο- μια από τις πιο σκληρές νεοφιλελεύθερες πολιτικές στη Γερμανία (ειδικά στον τομέα της φορολογίας).

Δε φτάνουν, όμως, τα παραμύθια για τη γερμανική σοσιαλδημοκρατία. Ο Τσίπρας προχωράει σε υποδείξεις προς τη γαλλική «Αριστερά» να συνταχθεί πίσω από τη σοσιαλδημοκρατία στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές: «Και να επισημάνουμε, τέλος, και σε σχέση με τις εξελίξεις στη Γαλλία, ότι η ανοιχτή εκλογική διαδικασία που οργάνω-

σε το Ιαλλικό Σοσιαλιστικό Κόμμα ανέδειξε μια έκπληξη, έναν αριστερό υποψήφιο για την Προεδρία. Και ότι η συνεργασία ανάμεσα στους Σοσιαλιστές και την Αριστερά σ' αυτή την κρίσιμη χώρα θα μπορούσε -και εδώ είναι και η ευθύνη της Αριστεράς, που πρέπει να ξεκαθαρίσει αν αναλαμβάνει την ευθύνη της διακυβέρνησης στα δύσκολα ή αρέσκεται με την καταγγελία- θα μπορούσε, λοιπόν, να δημιουργήσει μια ακόμα μεγαλύτερη δυναμική σε μια τέτοια πιθανή εξέλιξη»!

Ο Μελανσόν, βέβαια, τον έχει «γραμμένο κανονικά», ειδικά από τότε που άρχισε τα «κωλοτριψίματα» με τον Ολάντ, αλλά το θράσος του Τσίπρα ξεπερνά κάθε όριο, όταν βγαίνει με τόσο απροκάλυπτο τρόπο και συστήνει στους συντρόφους του στη Γαλλία να συνταχθούν πίσω από τον Αμόν, όπως ο τελευταίος τους έχει ζητήσει. Το έκανε και με τους Podemos, όταν επέτρεψε στον τέως αρχηγό των ισπανών σοσιαλδημοκρατών Πέδρο Σάντσεθ, με τον οποίο συναντήθηκε σε μια σύναξη των ευρωπαϊών σοσιαλδημοκρατών, να δημοσιοποιήσει ότι ο Τσίπρας εισηγείται στους Podemos να στηρίξουν μια κυβέρνηση Σάντσεθ (οι Podemos τελικά επέλεξαν νέες εκλογές, άσχετα αν είδαν τη δύναμή τους να μειώνεται).

Είναι φανερό πως ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ως στρατηγική πολιτική επιλογή του τη συγχώνευση με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία. Κι αυτό είναι απολύτως συμβατό και με τη φυσιογνωμία του και με την κυβερνητική του πολιτική.

Ανευ και μετά σημασίας

Ο Φίλιπς το φέρει βαρέως που βρέθηκε εκτός κυβέρνησης. Ο Φίλιπς είναι κυκλοθυμικός. Ο Φίλιπς έχει «άκρες» στα αστικά ΜΜΕ από την εποχή που διηύθυνε την «Αυγή». Ο Φίλιπς ήξερε πολύ καλά πως αν έβγαине με κάτι «αιρετικό» στη συνεδρίαση της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ, θα έκανε γύρω από το όνομά του τόσο ντόρο όσο δεν έχει κανείς από τότε που ο Τσίπρας τον έδιωξε από την κυβέρνηση. Και το έκανε.

Και κάτι ακόμα. Ο Φίλης φιλοδοξεί να γίνει ο επόμενος αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ! Φρούδες ελπίδες θα πείτε. Όμως για έναν άνθρωπο που ανδρώθηκε πολιτικά με το φραξιοισμό και την ίντριγκα μέσα σ' ένα μικρό αστικό πολιτικό χώρο, δεν υπάρχουν φρούδες ελπίδες. Δεν μπορεί να λειτουργήσει διαφορετικά. Σε τελευταία ανάλυση, αν δεν είναι ο ίδιος ο επόμενος αρχηγός, φιλοδοξεί να είναι ο «σοφός Νέστωρ» του ΣΥΡΙΖΑ, που θα υποδείξει τον επόμενο αρχηγό και ο ίδιος θα γίνει Φλαμπουράρης στη θέση του Φλαμπουράρη. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κομματικός μηχανισμός, δεν έγινε κάποιο μεγάλο αστικό κόμμα. Παρά τις δύο καμπάνιες εγγραφής μελών που έκανε (η πρώτη αμέσως μετά την αναρχική του στην κυβερνητική εξουσία), δεν κατάφερε να δημιουργήσει έναν σχετικά μαζικό κομματικό μηχανισμό. Ούτε οι παλιοί συριζαίοι είχαν καμιά όρεξη ν' ανοίξουν τις πόρτες των οργανώσεων και να μπάσουν ομάδες πασόκων, συνδεδεμένες με φιλοδοξα πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ που πέρασαν στον ΣΥΡΙΖΑ, ούτε ο κόσμος έκανε ουρές για να γράφει στον ΣΥΡΙΖΑ. Κι αυτό φάνηκε και στο επίπεδο των αστογραφειοκρατικών συνδικάτων, όπου ο ΣΥΡΙΖΑ δεν κατάφερε ούτε στο ελάχιστο ν' αλλάξει τους συσχετισμούς. Ετσι, το παιχνίδι παίζεται εντός του παραδοσιακού μηχανισμού, με τις φράξιες, τις συμμαχίες, τις μεταπηδήσεις και τα παρόμοια, οπότε ο κάθε Φίλης μπορεί να ελπίζει ότι θα διευρύνει την επιρροή του στο κομματικό ακροατήριο.

Φυσικά, ο Φίλης είναι από τα πιο «δεξιά» στοιχεία του ΣΥΡΙΖΑ. Οι καταγγελίες της Κωνσταντοπούλου για την περίοδο που αυτή ήταν πρόεδρος της Βουλής και κωλυσιεργούσε στην ψήφιση του τρίτου Μνημονίου, σύμφωνα με τις οποίες ο Φίλης την απειλούσε χυδαία, είναι ένα παράδειγμα. Όσοι έζησαν τα γεγονότα της διάσπασης του «Ρήγα» το 1977-78 ξέρουν καλά τι εστί Φίλης. Όσα είπε στην ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ δε συνιστούσαν καμιά αντίθεση στην σημερινή φάση της μνημονιακής πολιτικής που τη διαχειρίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Επί της ουσίας, ο Φίλης ζήτησε να σταματήσουν τους παλικάρισμούς έναντι των δανειστών. Γι' αυτό θύμισε δηκτικά ότι «δεν επιβεβαιώθηκε καμία εκτίμησή μας» και χτύπησε τον Τσίπρα για το «ούτε ένα ευρώ μέτρα», που λέει. Όπως τόνισε, «το είπε ο Αλέξης για να το ακούεις ο Σόιμπλε, αλλά το ακούν και οι Έλληνες. Επειδή λοιπόν μπορεί να συμβεί και να πάρουμε νέα μέτρα, θα μας το χρεώσουν οι αντίπαλοι».

Για να μην έχει η νέα συμφωνία νομιμοποίηση μόνο από την κυβέρνηση, ο Φίλης «πέταξε» την πρόταση συμμαχίας με το ΠΑ-ΣΟΚ το οποίο είναι «ο συγγενέστερος σύμμαχός μας, έστω και αν βρωμάει». Κι επειδή μάλλον είχε υποψιαστεί ότι τα δεδομένα για τον ΔΟΛ αλλάζουν (γράφουμε στη σελίδα 13), έκανε το άνοιγμα προς το Συγκρότημα, με το οποίο προσωπικά είχε άριστες σχέσεις: «Δεν είναι δυνατόν να απορρίπτουμε την πρόταση της Φώφης Γεννηματά για τον ΔΟΛ». Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια: και συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ και σωτηρία του ΔΟΛ, ο οποίος θα στηρίξει και συμμαχία ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο Φίλης πνέει μένεα κατά του Καμμένου, ο οποίος λειτούργησε σαν ξίφος του Ιερώνυμου και των δεσποτάδων μέσα στην κυβέρνηση, εκβιάζοντας τον Τσιπρά, ο οποίος ενέδωσε και έδωσε τον Φίλη από το υπουργείο Παιδείας. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ένας κυκλοθυμικός τύπος σαν τον Φίλη, που τόσες φορές έχει εκθέσει τον ΣΥΡΙΖΑ με αντιλαϊκές τοποθετήσεις (περιβόλητη έχει γίνει η φράση του για τα μακαρόνια), δεν μπορεί να χωνέψει το χουνέρι που του έκανε ο Καμμένος και ψάχνει τρόπο για να υπονομεύσει την κυβερνητική συμμεχώνη με το ακροδεξιό μόρφωμα. Γι' αυτό και από την πλευρά των Τσιπραίων του επιτέθηκε ο Τζανακόπουλος, λέγοντας εξυπνάδες περί ανοικοδόμησης των κοινωνικών συμμαχιών και όχι των πολιτικών (λες και ο Καμμένος εκφράζει την... κοινωνία).

Ηξεραν πολύ καλά οι Τσιπραίοι ότι ο Φίλης «χτύπησε φλέβα», αφού στην εισήγησή του ο Τσίπρας είχε περιγράψει τη συμμαχία με τη σοσιαλδημοκρατία ως «στρατηγική αλλαγής στην Ευρώπη». Να συνεργαστούμε κυβερνητικά με την ελληνική σοσιαλδημοκρατία, ζήτησε ο Φίλης, «το ΠΑΣΟΚ δεν φαίνεται διατεθειμένο να ακολουθήσει την τάση της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας», απάντησε ο Τζανακόπουλος, χωρίς ν' ακουστεί καθόλου πεισιτικός στο συριζαϊκό ακροατήριο.

Αν δούμε τα πράγματα από τη σκοπιά της προσωπικής ενόχλησης και των προσωπικών φιλοδοξιών του Φίλη, τότε τα όσα είπε δεν έχουν καμιά σημασία στη σημερινή συγκυρία. Πρέπει να χάσει εκλογές ο Τσίπρας για να «ταρακουνηθεί». Από την άποψη των «στρατηγικών επιλογών» του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, η συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ είναι μονόδρομος.

Ο τελευταίος να κλείσει την πόρτα

Την ώρα που ο Θεοδωράκης ετοιμαζόταν να ανακοινώσει επίσημα τη συνεργασία με τους ΦλωΡαΔια, πετάχτηκε ο πιστός (;) Αμυράς και είπε (σε ελεύθερη απόδοση) πόσο σπουδαίος πρωθυπουργός θα γίνει ο Κούλης, εν αντιθέσει με τον Τσίπρα. Είτε «κοιτάζει» προς ΝΔ, είτε ενήργησε σαν «λαγός» του επικεφαλής Σταύρου, για να βάλει στην τέχνητα το σύνθημα «Κεντροαριστερά σε συνεργασία με τον ικανό Κούλη», ο Αμυράς δεν είναι το μεγάλο πρόβλημα του Θεοδωράκη.

Το μεγάλο πρόβλημα ακούει στο όνομα Σπύρος Λυκούδης. Παλιά καραβάνα του ευρωαναθεωρητισμού, με πολιτική εμπειρία, με «πολιτικό εκτόπισμα» που ούτε κατά διάνοια δε διαθέτει ο Θεοδωράκης και με άριστες σχέσεις με τα αστικά μίντια, ο Λυκούδης αρκεί για να κάνει τη ζημία στο σχήμα Ποτάμι-ΦλώΡαΔια. Και ήδη ξεκίνησε.

Από την Κυριακή ήδη, πιεσμένοι από τις συνεχείς αποχωρήσεις βουλευτών, ο Θεοδωράκης έβαλε το Πολιτικό Συμβούλιο και την Κοινοβουλευτική Ομάδα του Ποταμιού να αποφασίσει τη συνεργασία

με τους ΦλωΡαΔια. Τη Δευτέρα βγήκε και ανακοίνωση που έλεγε ότι το σχήμα των ΦλωΡαΔια «πολιτικά υπερασπίζεται όλα αυτά που το Ποτάμι συνεχώς θέτει και αυτός είναι ο λόγος που οι εθελοντές μας στήριξαν τις εκδηλώσεις στην Θεσσαλονίκη, το Ηράκλειο, την Πάτρα. Και αυτή τη στήριξη θα συνεχίζουμε να την παρέχουμε, δημιουργώντας μια πολιτική συμμαχία που προσελκύει συνεχώς και νέες δυνάμεις που είχαν αποστασιοποιηθεί από την πολιτική ειδικά στο χώρο της σοσιαλδημοκρατίας».

Είναι, βέβαια, απορίας άξιο πώς θα τα βρουν, όταν οι μεν ΦλωΡαΔια ανήγγειλαν τη δημιουργία νέου φορέα, απαιτώντας μάλιστα να αυτοδιαλυθούν όλα τα κόμματα του «χώρου», με πρώτο και καλύτερο το ΠΑΣΟΚ, ο δε Θεοδωράκης ανακοίνωσε ότι το Σαββατοκύριο 11-12 Μάρτη θα οργανώσει φέεστα στην Αθήνα, στην τρίτη επέτειο της ίδρυσης του Ποταμίσι, στην οποία μάλιστα θα παρουσιάσει και τους 300 υποψήφιους βουλευτές που «θα δώσουν την μάχη σε όλες τις περιφέρειες

της χώρας για ένα δυνατό Ποτάμι και στην επόμενη Βουλή. Γιατί το Ποτάμι ούτε διαλύεται, ούτε παζαρεύει την ύπαρξή του και τις αρχές του, όπως κάποιοι θα ήθελαν!

Ο Λυκούδης, πάντως, δεν ασχολήθηκε με τέτοιες λεπτομέρειες (ίσως το κάνει με άλλη ευκαιρία). Βγήκε σε ραδιοφωνικό σταθμό και ξεκαθάρισε πως θα στηρίξει «οποιαδήποτε συνεργασία έχει ως επιλογή τη συγκρότηση ενός νέου ενιαίου φορέα της Κεντροαριστεράς», όμως «αν η απόφαση πλην αδικαιολόγητης αλαζονείας της μιας πλευράς δεν είναι η επίμονη προσπάθεια υπέρβασής της αλλά επιμέρους κινήσεις που εξ αντικειμένου συντηρούν τις αποστάσεις, δεν είμαστε σε καλό δρόμο». Μ' άλλα λόγια, ξεκαθάρισε ότι ο ίδιος και η παρέα του δεν πάνε πουθενά χωρίς το ΠΑΣΟΚ, το οποίο θα προσπαθήσουν να... απαλλάξουν από την αλαζονεία του. Όσο για την απόφαση του Ποταμιού, δήλωσε ότι δεν πήρε μέρος στη σχετική συνεδρίαση επειδή «ως μη ενταγμένος στο Ποτάμι, ως μη μέλος του, δεν μετέχω σε αποφάσεις για γενικές πολιτικές του επιλογές»!

Παντού ίδια η σοσιαλδημοκρατία

Τι κοινό έχουν η «πρώτη φορά Αριστερά» συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑ-ΝΕΛ με τον «αριστερό» δήμαρχο του Μιλάνου; Το ερώτημα είναι ρητορικό. Η απάντηση είναι ότι και οι δύο φέρονται με το γάντι στα φασισταριά. Στην Ελλάδα, η κυβέρνηση προσπαθεί να τους ρίξει στα μαλακά με τις δικαστικές περιπέτειες που αντιμετωπίζουν και παράλληλα στο κοινοβούλιο τους αφήνει να ξερνάνε φασιστικό οχετό και να βρίζουν προς όλες τις πλευρές χωρίς να τους επιβάλλει διοικητικές ποινές. Ο δήμαρχος του Μιλάνου τους παραχωρεί δημοτικά κτίρια για να κάνουν τις εκδηλώσεις μίσους τους, στέλνοντας ταυτόχρονα εκατοντάδες μπάτσους να τους προστατεύουν από τις αντιφασιστικές διαδηλώσεις χτυπώντας διαδηλωτές που αντιδρούν στις φασιστοσυνάξεις.

Τη Δευτέρα 13 Φλεβάρη, η ιταλική φασιστική οργάνωση Πίστη στη Δράση διοργάνωσε σε δημοτικό χώρο στο Μιλάνο την ετήσια εκδήλωση μνήμης των ιταλικής καταγωγής «θυμάτων» της Σφαγής των Σχισμάτων το 1943. Εκατοντάδες αντιφασίστες προσπάθησαν να προσεγγίσουν τον βαριά φυλασμένο από φασίστες και από μπάτσους χώρο, όπου γινόταν η φασιστική φέστα. Η αστυνομία είχε απαγορεύσει την πρόσβαση των διαδηλωτών στο χώρο της εκδήλωσης, ενώ στην προσπάθειά τους να σπάσουν τον κλοιό των μπάτσων οι διαδηλωτές δέχτηκαν την επίθεση των ιταλικών ΜΑΤ που χτύπησαν στο ψαχνό αναγκάζοντας τους να υποχωρήσουν.

Αρωγός της εκδήλωσης των φασιστών ήταν ο δήμαρχος του Μιλάνου Τζουζέπε Σάλα, εκλεγμένος με τη συνεργασία των σοσιαλδημοκρατών του Δημοκρατικού Κόμματος και της Ιταλικής Αριστεράς.

Η Σφαγή των Σχισμάτων αναγνωρίστηκε επίσημα από το ιταλικό κράτος στις 30 Μάρτη του 2004. Κατά τη διάρκεια της σφαγής, που ξεκίνησε το Σεπτέμβριο του 1943, μετά την κατάρρευση του φασιστικού ιταλικού καθεστώτος, και σύμφωνα με κάποιους ιστορικούς τελείωσε το 1945, εκατοντάδες συνεργάτες των ναζί, των ιταλών φασιστών και των κρατικών φασιστικών ομάδων Ουστάζι, που είχαν κυρίως ιταλική καταγωγή, στην περιοχή της Ιστρίας και της Δαλματίας στη βορειοανατολική Αδριατική, πετάχτηκαν ζωντανοί σε βαθιά χαντάκια αρχικά από τους αντάρτες του Τίτο και στη συνέχεια από το γιουγκοσλαβικό στρατό, μετά την απελευθέρωση της χώρας από το ναζιστικό ζυγό. Οι φασίστες σκούζουν ότι η σφαγή είχε εθνικό χαρακτήρα, όμως ακόμα και η έκθεση της διακρατικής επιτροπής Ιταλίας-Σλοβενίας, στην οποία ανήκουν τμήματα των εδαφών της ευρύτερης περιοχής της Ιστρίας, που συστήθηκε το 1995 για να ερευνήσει τις σφαγές, αναγνωρίζει ότι οι εκτελέσεις δεν είχαν εθνικό υπόβαθρο αλλά ήταν αφενός ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ των ανταρτών και των ντόπιων φασιστών που στήριζαν την κατοχή και αφετέρου προσπάθεια να διαλυθούν πυρήνες φασιστών στην περιοχή, που θα προκαλούσαν αστάθεια και προβλήματα μέσω σαμποτάζ στην νεοσύστατη Λαϊκή Δημοκρατία της Γιουγκοσλαβίας.

Τι κρύβεται πίσω από τις σιιτικές διαδηλώσεις στη Βαγδάτη;

Χρόνια είχαμε να δούμε τέτοιες διαδηλώσεις στη Βαγδάτη από τους υποστηρικτές του σιίτη κληρικού Μοκτάντα Αλ Σαντρ. Οι διαδηλώσεις στην ιρακινή πρωτεύουσα πήραν βίαιο χαρακτήρα με αποτέλεσμα να σκοτωθούν πέντε διαδηλωτές και δύο αστυνομικοί και να τραυματιστούν άλλοι 320 διαδηλωτές και επτά μπάτσοι. Οι δυνάμεις ασφαλείας της ιρακινής κυβέρνησης έπνιξαν τους διαδηλωτές στα δακρυγόνα και τις πλαστικές σφαίρες.

Γιατί έγιναν τώρα αυτές οι διαδηλώσεις και μάλιστα κοντά στην «πράσινη ζώνη» που περιλαμβάνει και την αμερικάνικη πρεσβεία; Ο λόγος φαίνεται να ήταν η αντίθεση στο εκλογικό σύστημα με τον Σαντρ να κατηγορεί την εκλογική επιτροπή ως διεφθαρμένη και να ζητά την αντικατάστασή της. Ο ίδιος ο Σαντρ, από το γραφείο του στη Νατζάφ, άναψε το πράσινο φως στους διαδηλωτές να πλησιάσουν την «πράσινη ζώνη», λέγοντας πως αν θέλουν να πλησιάσουν τις πύλες της «πράσινης ζώνης» για να διατρανώσουν τα αιτήματά τους και να τα κάνουν να ακουστούν από την άλλη μεριά του φράκτη, ας το κάνουν. Την ίδια στιγμή, έξι ή επτά ρουκέτες Κατιούσα εκτοξεύτηκαν στην «πράσινη ζώνη».

Αν και το Ιράκ έχει εκλογές το 2018, η στάση του Σαντρ, που έχει στενές σχέσεις με την Τεχεράνη,

είναι ιδιαίτερα επιθετική. Ισως αυτό να συνδέεται με την ένταση στις σχέσεις ΗΠΑ - Τεχεράνης το τελευταίο διάστημα (μετά την εκλογή Τραμπ). Ενδεχομένως το Ιράν να προσπαθεί -μέσω Σαντρ- να ταρακουνήσει τα νερά, στέλνοντας στις ΗΠΑ μήνυμα να μην το παρακάνουν γιατί θα χάσουν τη σχετική σταθερότητα που έχουν πετύχει στο Ιράκ. Ο Σαντρ έχει εδώ και χρόνια σταματήσει την αντιαμερικάνικη δράση του (δύο φορές είχε αντιπαρεσθεί με τον αμερικάνικο στρατό κατοχής, εδώ και χρόνια όμως μένει μόνο στην αντιαμερικάνικη ρητορική) και ο Στρατός του Μεχτί, του οποίου ηγείται μετατράπηκε σταδιακά σε εμφυλιοπολεμική μηχανή που κατηγορήθηκε από τις οργανώσεις της Ιρακινής Αντίστασης ως υπεύθυνος για σωρεία απαγωγών και

σφαγών Σουνιτών. Ο Σαντρ έβαλε το χεράκι του ώστε η Ιρακινή Αντίσταση να μην κατορθώσει να νικήσει και να ανατρέψει τις κυβερνήσεις των δωσιλόγων.

Τα αμερικάνικα στρατεύματα εγκατέλειψαν το Ιράκ στα μέσα του Δεκεμβρίου του 2011 και για αρκετά χρόνια δεν κατόρθωσαν να πετύχουν τη σταθερότητα που επεδίωκαν. Πέτυχαν μια σχετική σταθερότητα που ανατράπηκε από τους τζιχαντιστές το 2014, όμως σήμερα το Ιράκ έχει πετύχει να εκτινάξει την πετρελαϊκή παραγωγή του, ξεπερνώντας τα 4.5 εκατομμύρια βαρέλια την ημέρα (επίπεδο ρεκόρ από το 1991 που έγινε ο πρώτος πόλεμος του Κόλπου) και πιάνοντας ταυτόχρονα το στόχο που είχαν βάλει το 2008 για την επόμενη πενταετία (μέχρι το 2013 δηλαδή).

Παράλληλα, οι αμερικάνικες και δυτικές επιχειρήσεις έχουν κατορθώσει να διεισδύσουν στην ιρακινή αγορά. Η ολλανδοβρετανική Shell να συνάπτει μαζί με την αμερικάνικη Halliburton συμβόλαιο αξίας 210 εκατομμυρίων δολαρίων για 30 πετρελαιοπηγές στη Μαζνούν τα επόμενα τρία χρόνια διπλασιάζοντας την παραγωγή (από 220 σε 400 χιλιάδες βαρέλια την ημέρα). Η αμερικάνικη Emerson, που παράγει μηχανολογικό και ηλεκτρολογικό εξοπλισμό, μόλις εγκαινίασε τα νέα της γραφεία στην προστατευόμενη πετρελαϊκή περιοχή του Ιράκ, με ομάδα 50 ιρακινών μηχανικών, προκειμένου να καλύψει τις αυξημένες πωλήσεις που συνεχώς επεκτείνονται (βλ. <http://www.iraq-businessnews.com/2016/10/25/emerson-expands-support-facility-in-iraq/> και <http://www.iraq-businessnews.com/2017/01/19/us-firm-in-210m-deal-at-majnoon-field/>).

Ομως, αυτή η επιτυχία των κατακτητών είναι εύθραυστη καθώς ο πόλεμος συνεχίζεται και πάνω από 3.3 εκατομμύρια Ιρακινοί έχουν εγκαταλείψει τα σπίτια τους, σύμφωνα με την τελευταία έκθεση, που δημοσιεύτηκε την προηγούμενη βδομάδα από τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης με τη χρηματοδότηση της αμερικάνικης κυβέρνησης (<http://www.iom.int/news/iom-iraq-publishes-community-stabilization-handbook>).

Αρχισαν τα (προεκλογικά) όργανα

Δεν πρόλαβε να κατακάσει ο Δικουνιαχτός από τη δημοσκοπήσή του το Ινστιτούτο INSA για λογαριασμό της κιτρινόφυλλδας Bild, που για πρώτη φορά μετά από δέκα χρόνια έφερε τους σοσιαλδημοκράτες (SPD) ψηλότερα από τη δεξιά συμμαχία CDU/CSU (31% έναντι 30%) και ήχησαν τα προεκλογικά «όργανα» από τη μεριά της Δεξιάς. Οχι, δε βρέθηκε κανείς που να ζητά την αντικατάσταση της Μέρκελ με κάποιο «φρέσκο» πρόσωπο (όπως συνέβη στο SPD με τον Σουλτς), όμως η εικόνα του Σουλτς τοποθετήθηκε στο στρογγυλό στόχο και τα βελάκια άρχισαν να φεύγουν το ένα μετά το άλλο.

Την ώρα που ο Σουλτς γυρίζει τις γερμανικές πόλεις και ποζάρει χαμογελαστός και καταχαρούμενος με όποιον ή όποια του ζητήσει μια «σέλφι», το Spiegel, περιοδικό που είχε πάντοτε καλές σχέσεις με τη σοσιαλδημοκρατία (επομένως θεωρείται «υπεράνω υποψίας») αποκάλυψε ότι ο «φρέσκος» υποψήφιος της σοσιαλδημοκρατίας δεν είναι παρά ένας διεφθαρμένος ευρω-παράγοντας. Ως πρόεδρος του Ευρωκοινοβουλίου χρησιμοποίησε ιδιωτικό τζετ για τις μετακινήσεις του, προώθησε τους συνεργάτες του σε καλά αμειβόμενες θέσεις, έκανε προεκλογική εκστρατεία για την προεδρία της Κομισιόν (ηττήθηκε από τον Γιούνκερ, ως γνωστόν) με δαπάνες του Ευρωκοινο-

βουλίου, ενώ ο επικεφαλής της προεκλογικής του εκστρατείας, Μάρκος Ένγκελς, πληρωνόταν υπερωριακά από το Ευρωκοινοβούλιο αλλά εργαζόταν για τον Σουλτς στο Βερολίνο, σχεδιάζοντας την επάνοδό του στη γερμανική πολιτική σκηνή.

Αυτές οι αποκαλύψεις, που δεν προκαλούν καμιά έκπληξη, μάλλον αποτελούν το πρελούδιο αυτών που θα ακολουθήσουν. Γιατί δεν μπορεί ο πληθωρικός Σουλτς να πέρασε τόσα χρόνια στο τρίγωνο Βρυξέλλες-Στρασβούργο-Λουξεμβούργο διάγοντας «άμεμπτον πολιτικών βίων». Σίγουρα έχει αφήσει ίχνη από περισσότερες και σημαντικότερες λαμογιές, που αν χρειαστεί (αν δουν ότι κινδυνεύουν να χάσουν) θα του τις βγάλουν στη φόρα οι άνθρωποι της Μέρκελ.

Από την άλλη, η χριστιανοδημοκρατία έδειξε πως ως τακτική έχει να σπρώξει τον Σουλτς προς τα... αριστερά, ώστε να διευρύνει τον κεντρώο και δεξιό-ακροδεξιό χώρο από τον οποίο θέλει να αντλήσει ψήφους, περιο-

ρίζοντας τις διαρροές και προς την ακροδεξιά AfD και προς το σοσιαλδημοκρατικό SPD. Εγγραφο που συνέταξαν βουλευτές της CDU προσπαθεί να αποδείξει ότι ο Σουλτς δεν είναι και τόσο... Γερμανός. Θυμίζουν δηλώσεις του υπέρ της έκδοσης ευρωμολόγου και τον κατηγορούν ότι πίεζε τον πρόεδρο της Κομισιόν να δείξει επιείκεια για την Ισπανία και την Πορτογαλία όταν παραβίασαν τον κανόνα της δημοσιονομικής σταθερότητας. Ανασύρουν ακόμα και δηλώσεις του υπέρ της «θρησκευτικής ουδετερότητας στο δημόσιο χώρο», για να τον κατηγορήσουν ότι επιδιώκει την απαγόρευση των χριστιανικών συμβόλων, όπως ο σταυρός στα σχολεία. Σε μια πιο «κεντρώα», αλλά εξίσου επιθετική κίνηση, ο ίδιος ο Σόιμπλε κατηγορήσει τον Σουλτς ότι έχει υιοθετήσει τη λαϊκιστική ρητορική του Τραμπ.

Μπορεί οι δυο μεγάλες παρατάξεις (CDU/CSU και SPD) να συγκυβερνούν αρμονικά το γερμανικό ιμπεριαλισμό, όμως στις εκλογές

ενδέχεται να εμπλακούν σε έναν άγριο πόλεμο που θα δυσκολέψει τη δημιουργία ενός νέου «μεγάλου συνασπισμού» μετά τις εκλογές του προσεχούς Σεπτεμβρίου. Αυτή είναι μια -φαινομενικά μόνο- λογική σκέψη. Στις χώρες του μονοπωλιακού καπιταλισμού δεν αφήνεται ο πολιτικός ανταγωνισμός να οδηγήσει σε ακυβερνησία. Τα μονοπώλια ελέγχουν ασφυκτικά τα αστικά πολιτικά κόμματα, με χρηματοδότηση και με ανθρώπους που τοποθετούν στις ηγετικές τους ομάδες.

Επομένως, αν οι χριστιανοδημοκράτες νικήσουν και οι φιλελευθεροδημοκράτες (FDP) μείνουν και πάλι εκτός Βουλής, δεν πρέπει να έχουμε καμιά αμφιβολία ότι θα σχηματιστεί και πάλι «μεγάλος συνασπισμός» και ο Σουλτς θα γίνει αντικαγκελάριος. Κι αν νικήσουν οι σοσιαλδημοκράτες; Υπάρχει περίπτωση να σχηματίσουν κυβέρνηση με τους Πράσινους (Die Grunen) και την Αριστερά (Die Linke); Γιατί όχι, αν και πρέπει να κρατήσουμε κάποιες επιφυλάξεις. Ο προερχόμενος από τη σοσιαλδημοκρατία Οσκαρ Λαφοντέν δείχνει την προτίμησή του σε μια τέτοια κυβερνητική συνεργασία, αλλά στελέχη όμως την απορρίπτουν μετά βδελυγμίας. «Μεγάλος συνασπισμός», όμως, μπορεί να σχηματιστεί και με σοσιαλδημοκράτη καγκελάριο, αν δεν υπάρχει άλλη βιώσιμη κυβερνητική λύση.

Συνεχίζεται ο εξευτελισμός της κυβέρνησης Τραμπ

Μετά από το μπλοκάρισμα του προεδρικού διατάγματος που έκανε άνω κάτω την Αμερική με την απαγόρευση της εισόδου στις ΗΠΑ χιλιάδων ανθρώπων από επτά μουσουλμανικές χώρες, μπλοκάρισμα που έγινε από δύο αμερικάνικες Πολιτείες και από το Ομοσπονδιακό Εφετείο (απέρριψε ομόφωνα την προσφυγή της κυβέρνησης για επαναφορά του διατάγματος), μετά από το φιάσκο με τους αμερικανούς κομάντο που σκότωσαν κοριτσάκια στην Υεμένη, γεγονός που οδήγησε την κυβέρνηση της τελευταίας να άρει την άδεια για παρόμοιες επιθέσεις, μετά από την στροφή 180 μοιρών του Τραμπ στο θέμα της μεταφοράς της αμερικάνικης πρεσβείας από το Τελ Αβιβ στην Ιερουσαλήμ (η εξαγγελία προκάλεσε μεγάλη αγανάκτηση στους Παλαιστίνιους και γενικότερα στον αραβικό κόσμο και ανάγκασε τον Τραμπ να στείλει μήνυμα στην Παλαιστινιακή Αρχή και στο βασιλιά της Ιορδανίας ότι δε θα μεταφέρει την πρεσβεία), ήρθε ο εξαναγκασμός σε παραίτηση ενός από τους πιο στενούς συνεργάτες του Τραμπ, που κατείχε κρίσιμο προεδρικό πόστο, για να δώσει συνέχισαν στον εξευτελισμό της πολιτικής και της κυβέρνησής του.

Ο απόστρατος υποστράτηγος Μάικλ Φλιν αναγκάστηκε να παραιτηθεί από το πόστο του Συμβούλου Εθνικής Ασφάλειας των ΗΠΑ, μετά από τις αποκαλύψεις για «κουβε-ντούλα» που είχε με το ρώσο πρεσβευτή στις ΗΠΑ σχετικά με τις αμερικάνικες κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας. Η συζήτηση έγινε πριν αναλάβει την προεδρία ο Τραμπ. Σύμφωνα με όσα ειπώθηκαν (όποιος θέλει τα πιστεύει), ο Φλιν προσπάθησε να αποκρύψει τη συνομιλία με τον ρώσο πρέσβη και να αποπροσανατολίσει τον αντιπρόεδρο και άλλους αξιωματούχους, όμως οι απομαγνητοφωνημένες τηλεφωνικές συνομιλίες Φλιν-πρέσβη απέδειξαν το αντίθετο.

Μη ρωτήσετε ποιος έβαλε κοριούς στον Φλιν, γιατί θα σας απαντήσουμε ότι στις ΗΠΑ (και όχι μόνο) τα πρόσωπα που απαρτίζουν τα επιτελεία των υποψηφίων προέδρων και προορίζονται για τέτοιες υπεύθυνες θέσεις περνούν από χίλια κόσκινα, ενώ οι μυστικές υπηρεσίες ελέγχουν εξονυχιστικά κάθε τους κίνηση (όχι μόνο τις επαφές με πολιτικό ενδιαφέρον, αλλά ακόμα και τη προσωπική τους ζωή) για κάθε ενδεχόμενο. Οσον αφορά τον Φλιν, μάλιστα, η πρώην

υπουργός Δικαιοσύνης, Σάλι Γέιτς, είχε προειδοποιήσει για τις επαφές του με ρώσους αξιωματούχους, όμως ο Τραμπ, πλέοντας σε πελάγη αλαζονείας, δεν άκουσε την προειδοποίηση και τοποθέτησε τον ακροδεξιό απόστρατο στο κρίσιμο πόστο του συμβούλου εθνικής ασφάλειας.

Η υπόθεση Φλιν καταρρίπτει το μύθο ότι η πολιτική καθορίζεται αποκλειστικά από τα πρόσωπα και τους πολιτικούς. Αν ήταν έτσι, κανείς δε θα μπορούσε να ρίξει τον έμπιστο του Τραμπ. Όμως τον έριξαν ακόμα και με την υπόνοια ότι μπορεί να δημιουργήσει προβλήματα στην αμερικάνικη εξωτερική πολιτική. Το σύστημα εξουσίας δεν αποτελείται μόνο από τον Τραμπ και τη στενή κυβερνητική του παρέα αλλά και από άλλα κέντρα (από τις μυστικές υπηρεσίες μέχρι τους βουλευτές του Κογκρέσου και των δύο μεγαλοαστικών κομμάτων), που λειτουργούν για λογαριασμό των συμφερόντων του αμερικάνικου κεφαλαίου ως συνόλου (και όχι ορισμένων μόνο ατόμων).

Ο Τραμπ θα υποστεί το κατάλληλο «μασάζ» για να «ισιώσει» προκειμένου να εξυπηρετήσει κι αυτός τα ίδια συμφέροντα με τον αποτελεσματικότερο τρόπο. Διαφορετικά θα

το φάει το κεφάλι του. Ηδη στις ΗΠΑ άρχισε να γίνεται λόγος για «νέο Γουστεργκέιτ». Μπορεί αυτό να ακούγεται ως υπερβολή, όμως είναι μια σαφής προειδοποίηση προς τον Τραμπ να μη διανοηθεί να κυβερνήσει με μια προσωπική ομάδα συμβούλων. Δεν μπορεί ο αμερικανός πρόεδρος να συναντιέται με τον πρωθυπουργό του Καναδά και να έχει μαζί την κόρη του, που δεν έχει καμιά επίσημη θεσμική ιδιότητα (η οποία φρόντισε να διαρρεύσει ότι τη... γοήτευσε ο ωραίος Τριντό!).

Στελέχη των Δημοκρατικών άρχισαν ήδη να μιλούν για «εσχάτη προδοσία» και να ζητούν να ερευνηθεί από τις δικαστικές αρχές ο ίδιος ο Τραμπ. Οι New York Times δημοσίευσαν την περασμένη Τετάρτη ρεπορτάζ που υποστήριζε ότι το 2016 στελέχη της προεκλογικής καμπάνιας Τραμπ, μεταξύ των οποίων και ο επικεφαλής της Πολ Μάναφορτ, είχαν επαφές με υψηλόβαθμα στελέχη των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών. Η εφημερίδα υποστηρίζει ότι το ρεπορτάζ της είναι έγκυρο και προέρχεται από στοιχεία τηλεφωνικών υποκλοπών που έκαναν οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες προφανώς έκαναν τη διαδρομή στη μεγάλη εφημερίδα,

κατ' εντολήν «κύκλων» που θέλουν να φέρουν τον Τραμπ στον... «ίσιο δρόμο».

Κι όλ' αυτά συμβαίνουν πριν ακόμα κλείσει μήνας από την ορκωμοσία του Τραμπ και το διορισμό των πρώτων βασικών στελεχών στο Λευκό Οίκο. Ο αλαζόνας μεγαλοκαπιταλιστής, που εκστράτευε ενάντια στη «γραφειοκρατία» της Ουάσινγκτον, βρίσκεται τώρα αντιμέτωπος μ' αυτή τη «γραφειοκρατία», που δεν είναι κάποια μασωνία αλληλοϋποστηριζόμενων στελεχών, όπως την παρουσίαζε ο Τραμπ, αλλά ο μηχανισμός που εξασφαλίζει τη σταθερότητα του αμερικάνικου ιμπεριαλιστικού συστήματος, ανεξάρτητα από τον εκάστοτε πρόεδρο και την προσωπική του καμαρίλα.

Ο Τραμπ ή θα συνειδητοποιήσει ότι είναι άλλο να διευθύνεις έναν όμιλο καπιταλιστικών επιχειρήσεων και άλλο να διευθύνεις τη μεγαλύτερη ιμπεριαλιστική χώρα του πλανήτη (τον κρατικό της μηχανισμό για την ακρίβεια) ή θα έχει την τύχη του Νίξον. Κι αυτός στην αρχή κράτησε άμυνα, χρησιμοποίησε συνεργάτες του ως αποδιοπομπαίους τράγους, όμως στο τέλος αναγκάστηκε να παραιτηθεί.

Στη φωτογραφία, από αριστερά: ο Ντόναλντ Τραμπ, ο Ράινς Πρίνιππος (προσωπάρχης του Λευκού Οίκου), ο αντιπρόεδρος Μάικ Πενς, ο επικεφαλής σύμβουλος στρατηγικής Στιβ Μπάνον, ο εκπρόσωπος Τύπου Σον Σπάισερ και ο (παραιτηθείς πλέον) σύμβουλος εθνικής ασφάλειας Μάικλ Φλιν. Οι μπουκνέικερ δέχονται στοιχήματα για το πόσο θα μείνει στο πόστο του καθένas από αυτούς (πλην του αντιπροέδρου Πενς).

Αστυνομική βαρβαρότητα αλά γαλλικά!

Ο κτηνώδης ξυλοδαρμός και βιασμός με γκλομπ από τέσσερις μπάτσους του 22χρονου Τεό Λ. την Πέμπτη 9 Φλεβάρη ήταν αναμενόμενο να εξοργίσει τους κατοίκους των παρισινών προαστίων και να ξυπνήσει το φάντασμα της εξέγερσης του 2005. Τότε που δυο παιδιά αφρικανικής καταγωγής, 15 και 17 χρόνων, σκοτώθηκαν από ηλεκτροπληξία στο προάστιο Κλίσί Σου Μπουά της γαλλικής πρωτεύουσας. Ο υποσταθμός όπου είχαν βρει «καταφύγιο» για να γλιτώσουν απ' τους μπάτσους που τους καταδίωκαν μετατράπηκε σε τάφο τους και η Γαλλία άρχισε να «φλέγεται» από τις διαδηλώσεις που ακολούθησαν (πολλές από τις οποίες πήραν βίαιο χαρακτήρα) για πάνω από τρεις βδομάδες σε 200 πόλεις της χώρας.

Προς μεγάλη ανακούφιση των κρατούντων, αυτή τη φορά οι διαδηλώσεις δεν πήραν αυτόν τον χαρακτήρα. Όμως οι συγκρούσεις δεν αποφεύχθηκαν, καθώς χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους των γαλλικών προαστίων για να διαμαρτυρηθούν ζητώντας δικαιοσύνη για τον Τεό και καταγγέλλοντας τους μπάτσους ως βιαστές.

Μπορεί οι μπάτσοι να συνελήφθησαν και ο υπουργός Εσωτερικών Μπρινό Λερού να διαβεβαίωσε ότι τέθηκαν σε διαθεσιμότητα και θα δικαστούν, όμως ποιος μπορεί να έχει εμπιστοσύνη στην αστική Δικαιοσύνη που χρόνια τώρα αφήνει ανενόχλητους τους μπάτσους να ταπεινώνουν νεαρούς και ιδιαίτερα μετανάστες; Όπως ο φίλος του Τεό, ο Μοχάμεντ, που αποκάλυψε στη «Μοντ» ότι είχε κι αυτός ξυλοκοπηθεί από την αστυνομία, μια βδομάδα πριν από τον Τεό.

Στα ύψη ο κινέζικος πληθωρισμός

Την ανηφόρα έχει πάρει ο πληθωρισμός στην Κίνα και δε λέει να κατέβει. Σύμφωνα με δημοσίευμα των Asia Times (<http://www.atimes.com/article/producer-inflation-rockets-6-9-fueled-costly-oil/>), ο πληθωρισμός εξακολουθεί να ανεβαίνει πέρα από κάθε πρόβλεψη. Η τιμή του εισαγόμενου πετρελαίου έχει αυξηθεί κατά 46.7% τον Γενάρη συγκριτικά με τον ίδιο μήνα πέρσι. Οι τιμές του σιδήρου εκτινάχθηκαν κατά 81.3%, ενώ του άνθρακα υπερδιπλασιάστηκαν, σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα η Κεντρική Διεύθυνση Τελωνείων. Το αποτέλεσμα ήταν ο Δείκτης Τιμών Παραγωγού (PPI) να αυξηθεί κατά 6.9% και ο Δείκτης Τιμών Καταναλωτή κατά 2.5%. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να επιβαρύνονται οι κινέζοι καπιταλιστές με επιπρόσθετο κόστος, που θα προκαλέσει αναγκαστικά την αύξηση των τιμών των προϊόντων τους, καθώς η εκμετάλλευση των εργατών τους δεν έχει και πολλά περιθώρια αύξησης (ήδη έχει φτάσει σε πρωτοφανή επίπεδα).

Ταυτόχρονα, το κινέζικο κράτος θα χρειαστεί περισσότερα συναλλαγματικά αποθέματα (υπολογίζονται σε επιπλέον 10 δις. δολάρια κάθε μήνα) για την πληρωμή των εισαγωγών. Η υποτίμηση του γουάν από τον περασμένο Νοέμβριο έναντι του δολαρίου (σε επίπεδα ρεκόρ από το 2008) ακριβαίνει τις εισαγωγές και μειώνει τα συναλλαγματικά αποθέματα της Κίνας. Μπορεί τα κινέζικα προϊόντα να μπορούν να πουληθούν φτηνότερα στην αμερικάνικη αγορά, λόγω της υποτίμησης, όμως η αύξηση των πρώτων υλών λειτουργεί στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση.

Γ' αυτό και ο οικονομικός ανταγωνισμός ΗΠΑ - Κίνας θα ενταθεί καθώς η ασθενής «ανάκαμψη», που διαδέχτηκε την κρίση του 2008-9 στις ΗΠΑ, είναι εξαιρετικά ασταθής, ενώ η Κίνα έχει ήδη μειώσει τους ρυθμούς ανάπτυξής της. Ηδη, όλες οι προβλέψεις διεθνών ιμπεριαλιστικών κέντρων (πιο πρόσφατες είναι η έκθεση του ΔΝΤ και οι λεγόμενες χειμερινές προβλέψεις της Κομισιόν) έχουν πιο απαισιόδοξη χροιά σε σχέση με το παρελθόν, ενώ τονίζουν ιδιαίτερα το στοιχείο της αβεβαιότητας.

Ξεσάλωσε ο Φάρατζ

Ενας ξεσαλωμένος Νάιγκελ Φάρατζ ανέλαβε «να σώσει την τιμή» του Ηνωμένου Βασιλείου, που αντιμετωπίζει συνεχώς απαξιώτικες δηλώσεις πολιτικών παραγόντων της ηπειρωτικής Ευρώπης και ονειδιστικά σχόλια του Τύπου (ιδιαίτερα του γαλλικού), που στόχο έχουν να φέρουν την κυβέρνηση της Τερίζα Μέι σε θέση άμυνας, όταν αυτή υποβάλει αίτημα ενεργοποίησης του άρθρου 50 της Συνθήκης της Λισαβόνας για την αποχώρηση του ΗΒ από την ΕΕ και την έναρξη διαπραγματεύσεων μιας συμφωνίας ΕΕ-ΗΒ.

«Νομίζω ότι παρακολουθώ μια συνεδρίαση μιας θρησκευτικής κάστας σήμερα το πρωί. Είναι σαν η παγκόσμια επανάσταση που συνέβη το 2016, το Brexit, ο Τραμπ και το ιταλικό δημοψήφισμα να μην σας άγγιξαν καθόλου» είπε ο Φάρατζ απευθυνόμενος στους συναδέλφους του ευρωβουλευτές. Συνέχισε ακόμα πιο δηκτικά: «Δεν μπορείτε να αντιμετωπίσετε το γεγονός ότι αυτό το κύμα πρόκειται να σαρώσει όλη την Ευρώπη στις επερχόμενες εκλογές του 2017. Όλο και περισσότεροι πολίτες αντιλαμβάνονται

ότι αυτή η μορφή της κεντρικής διοίκησης απλά δεν μπορεί να δουλέψει. Εν μέσω αυτών των συγκλονιστικών αλλαγών κάποιος είπε σε αυτή την αίθουσα ότι "οι λαοί θέλουν περισσότερη Ευρώπη". Δε θέλουν. Οι πολίτες θέλουν λιγότερη Ευρώπη. Το βλέπουμε αυτό ξανά και ξανά όταν χώρες έχουν δημοψηφίσματα και απορρίπτουν τις πολιτικές της ΕΕ». «Η πραγματικότητα είναι ότι η Ε.Ε. δεν έχει κανένα μέλλον στη μορφή που είναι τώρα. Και υποψιάζομαι πως θα υποστείτε ένα τεράστιο σοκ το 2017 όπως πάθατε και το 2016» κατέληξε.

Οι άλλοι τον άκουσαν απαθώς. Κατάλαβαν ότι προσπαθούσε να τους παρασύρει σε μια αντιπαράθεση που θα τη χρησιμοποιούσαν τα λεγόμενα «ευρωσκεπτικιστικά» κόμματα στις εν εξελίξει εκλογές σε βασικές ευρωπαϊκές χώρες. Ετσι όμως και η Μέι υποβάλει την αίτηση το Μάρτη, όπως έχει ανακοινώσει, αναμένεται μια (για προεκλογικούς λόγους) σκληρή στάση Γερμανίας-Γαλλίας-Ιταλίας, προκειμένου να τονώσουν το «εθνικό αίσθημα».

στο ψαχνό

Συνεχής αιμορραγία

Αν απομακρυνθούμε λίγο από τον ορυμαγδό της καθημερινής διαπραγματευσιολογίας και δούμε τη «μεγάλη εικόνα», θα διαπιστώσουμε ότι οι συζητήσεις που γίνονται έχουν ως αντικείμενο την παράταση του Μνημονίου για μερικά ακόμα χρόνια, με υψηλά «πρωτογενή πλεονάσματα», τα οποία θα απαιτήσουν πρόσθετα μέτρα με δημοσιονομικό περιεχόμενο.

Είτε αυτά τα πρόσθετα μέτρα νομοθετηθούν από τώρα, είτε περιληφθούν στον μελλοντικό «κόφτη», είτε έχουμε μεικτό σχήμα (άμεση νομοθέτηση για τα μισά, στον «κόφτη» τα άλλα μισά), η ουσία είναι ότι θα υπάρξουν νέα μέτρα. Αλλιώς «δε βγαίνουν τα νούμερα».

Στην κορυφή των νέων μέτρων είναι η μείωση του αφορολόγητου και η κατάργηση της «προσωπικής διαφοράς» στις συντάξεις. Μπορεί να γίνουν εφάπαξ, μπορεί να γίνουν με δόσεις, μπορεί να γίνουν τώρα, μπορεί να μην αντέξει ο ΣΥΡΙΖΑ και να γίνουν εκλογές για να ψηφιστούν τα μέτρα μετά, σημασία έχει πως νέα δημοσιονομικά μέτρα θα υπάρξουν και πως αυτά τα μέτρα είναι συγκεκριμένα.

Με τη μείωση του αφορολόγητου θα έχουμε μια εκτίναξη της άμεσης φορολογίας για κάθε μισθωτό και συνταξιούχο. Και βέβαια, αυτή η μείωση θα είναι οριζόντια, γεγονός που θα κάνει ακόμα πιο αντιλαϊκό το σύστημα της άμεσης φορολογίας (αυτό της έμμεσης φορολογίας έχει ήδη φτάσει σε απίθανα ύψη αντιλαϊκότητας, με τις συνεχείς αυξήσεις στον ΦΠΑ και τους ειδικούς φόρους κατανάλωσης).

Είναι άλλο πράγμα να παίρνεις ένα πεντακοσάρικο το χρόνο από τον μεροκαματιάρη των 650, των 700, των 800 ευρώ το μήνα (του παίρνεις σχεδόν ένα μισθό) και άλλο να παίρνεις ένα πεντακοσάρικο από τον καπιταλιστή που εμφανίζει ένα εισόδημα 5.000 ευρώ το μήνα ως αμοιβή για τη διοίκηση της επιχείρησής του.

Για την κατάργηση της «προσωπικής διαφοράς» στις παλιές συντάξεις δε χρειάζεται να πούμε τίποτα. Θα πρόκειται για το μεγαλύτερο ίσως πετσόκομμα συντάξεων που έχει γίνει κατά τα μνημονιακά χρόνια.

Την ίδια στιγμή, όταν γίνεται λόγος για τη φορολογία των επιχειρήσεων, οι πάντες συμφωνούν ότι είναι υψηλή, και αναζητούν τρόπους μείωσής της, που τη θεωρούν αναπτυξιακό μέτρο. Οι καπιταλιστές, εγχώριοι και αλλοδαποί, παρουσιάζονται από τη συριζαϊκή φιλολογία ως εν δυνάμει σωτήρες της χώρας (η παλιά φιλολογία περί κρατικών επενδύσεων έχει πάει περίπατο - το κράτος πια πουλάει και τ' «ασημικά» του).

Οταν υπογράφηκε το πρώτο Μνημόνιο, η Ελλάδα θεωρήθηκε ως χώρα που πρέπει να συγκρίνεται με αυτές της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Οι συνεχείς μειώσεις μισθών και συντάξεων, είτε άμεσα είτε έμμεσα (μέσω της φορολογίας) υπηρετούν αυτή την κατεύθυνση. Αυτή είναι η κινεζοποίηση της εργατικής τάξης, όπως εμείς την έχουμε χαρακτηρίσει.

Ετσι όπως έχουν διαμορφωθεί τα πράγματα, ο ελληνικός καπιταλισμός θα συνεχίσει να απαιτεί συνεχώς νέο «αίμα» από την εργατική τάξη και τα υπόλοιπα εργαζόμενα στρώματα. Μπορεί ο ρυθμός να είναι κάπως πιο αργός τώρα (γιατί οι μεγάλες ανατροπές έχουν ήδη συντελεστεί), όμως θα είναι πορεία επιβάρυνσης και όχι ελάφρυνσης. Αυτή είναι η λογική της διαχείρισης του ελληνικού καπιταλισμού, σήμερα και στο ορατό μέλλον.

Για να υπάρξει ανατροπή, θα πρέπει να γίνει κοινωνική επανάσταση. Για να υπάρξει ένα φρενάρισμα, ίσως και κάποια ελάφρυνση, θα πρέπει να μεσολαβήσουν σκληροί ταξικοί αγώνες, που θα φοβίσουν το κεφάλαιο και θα το κάνουν να φρενάρει μπροστά στον κίνδυνο να ρισκάρει για χειρότερα.

Θα μπορούσε κανείς να μιλήσει για τη γλώσσα του σώματος. Ο Κούλης με γουρλωμένο μάτι, ελαφρώς σκυμμένος μπροστά σε ένδειξη σεβασμού, προσπαθεί να δείξει στη Μέρκελ πόσο τη θαυμάζει και πόση προσπάθεια καταβάλλει για να μη χάσει ούτε λέξη απ' αυτά που του λέει. Η Μέρκελ εμφανώς βαριεστημένη, σα να σκέφτεται: άντε, να τον ξεπετάξουμε κι αυτόν τον μπιπ, να κάνουμε και καμιά δουλειά. Ο «σέρπα» στα δεξιά της έχει ανοιχτό το τετράδιο, για να καταγράψει αυτά που θα πει ο Κούλης. Οργανωμένοι άνθρωποι οι γερμανοί ιμπεριαλιστές, έχουν συγκεκριμένο τυπικό για τις οντισιόν των υποψήφιων φυλάρχων στις αποικίες τους.

KONTRES

Συνένοχοι

Πρόταση να ξανασυγκληθεί η κεντρική επιτροπή του ΣΥΡΙΖΑ και να εγκρίνει τη συμφωνία με τους δανειστές κατέθεσαν οι 53+ στη συνεδρίαση της ΚΕ το περασμένο Σαββατοκύριακο. Ο Τσίπρας δεν είχε καμιά δυσκολία να συμφωνήσει με την πρόταση, η οποία εγκρίθηκε έτσι με μεγάλη πλειοψηφία. Γιατί να μην τους κάνουν όλους συνένοχους, ώστε να είναι πιο εύκολα τα πράγματα στην κοινοβουλευτική ομάδα; Το κλίμα μετρήθηκε σ' αυτή την προκαταρκτική συνεδρίαση και διαπίστωσαν ότι είναι όλοι «ώριμοι». Δηλαδή, έτοιμοι να τα ψηφίσουν όλα.

Ζήτημα στυλ

Κάποιοι σχολιαστές του αστικού Τύπου (κρυφοδεξιοί ή ορφανά του Σημίτη, για να λέμε τα πράγματα με τ' όνομά τους) απορούν με τη διγλωσσία των μελών της κυβέρνησης, που την Παρασκευή διαρρέουν ότι έχουν ήδη αποδεχτεί τη μείωση του αφορολόγητου και το διπλάσιασμό των ομαδικών απολύσεων και πως παλεύουν να σώσουν κάτι από τα υπόλοιπα, ενώ το Σαββατοκύριακο ξαναβάζουν μπροστά την κασέτα με την ακλόνητη υπεράσπιση των θεμάτων αρχών κτλ. Προς τι η απορία, όμως; Αυτό δεν είναι το πολιτικό στυλ του ΣΥΡΙΖΑ; Ετσι δεν έχει πορευτεί μέχρι τώρα;

Προδόθηκε

«Δεν διαπραγματευόμαστε μόνο για το αφορολόγητο αλλά και για θετικά πράγματα» δήλωσε ο Τσακαλώτος στο δελτίο ειδήσεων του ΑΝΤ1, όπου τον έβγαλε ο Χατζηνικολάου για να βοηθήσει την κυβερνητική προπαγάνδα. Δυστυχώς γι' αυτόν, ευτυχώς για μας, τον πρόδωσαν τα φτωχά ελληνικά του.

Ποιον κοροϊδεύει;

Μάθανε πως πηδιόμαστε, πλάκωσε κι ο Στουρνάρας. παρουσιάζοντας στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής την Εκθεση της ΤτΕ για τη Νομισματική Πολιτική, αφού επιδόθηκε σ' ένα

ρεσιτάλ χυδαίας κινδυνολογίας (μέχρι και ότι θα συλλαμβάνονται οι Έλληνες στα ευρωπαϊκά σύνορα, αν η χώρα βγει από το ευρώ, είπει!), έφτασε κάποια στιγμή και στο «ζουμί»: «Δεν θεωρώ ανάθεμα τη μείωση αφορολόγητου, αρκεί να εξαιρέσουμε οικογένειες με παιδιά και να ζητήσουμε παράλληλα μείωση φορολογικών συντελεστών».

Το επιχείρημα για τις οικογένειες με παιδιά το επικαλέστηκε ο Τσακαλώτος πέρσι τον Απρίλη, όταν η πρώτη αξιολόγηση έκλεισε με μια «βαρβάρη» μείωση του αφορολόγητου, που είχε και μια μικρή κλιμάκωση για ασφαλισμένους με παιδιά. Όσο για τη μείωση των φορολογικών συντελεστών, είναι κάτι που το παζαρεύει ήδη ο Τσακαλώτος, ώστε να δημιουργηθούν νέες κλιμακώσεις στη νέα μείωση του αφορολόγητου. Ομως, η ουσία βρίσκεται στη «σούμα». Δηλαδή, στο τελικό ποσό που θα εισρεύσει στα κρατικά ταμεία από τη νέα μείωση του αφορολόγητου. Αυτό δε θ' αλλάξει όσες κλιμακώσεις κι αν κάνουν για να σερβίρουν το μέτρο σαν «κοινωνικά δίκαιο». Θα είναι ένα σκληρό ταξικό μέτρο, καθώς θα πλήξει αποκλειστικά μισθωτούς και συνταξιούχους.

Κόλλησης

Σαν κολλημένη βελόνα γραμμόφωνου ο Παππάς εξακολουθεί να λέει ότι δεν υπέστη πολιτικό Βατερλό στο ΣτΕ, αλλά ότι ηττήθηκε... με οριακή πλειοψηφία. Οι συριζαίοι ούτε στην κατασκευή νεολογισμών δεν τα καταφέρνουν πια. Γιατί το 14-11 δεν το λες οριακή πλειοψηφία. Ειδικά με όσα προηγήθηκαν. Με τη δι-απόμepυση του αντιπροέδρου του ΣτΕ, ώστε να εξαναγκαστεί σε παραίτηση, με τον τοποθετημένο από τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ πρόεδρο του ΣτΕ να κάνει «σημεία και τέρατα» (κυριολεκτικά πανικόβλητος), με τις δημόσιες παρεμβάσεις όχι μόνο του Παππά αλλά και του Τσίπρας κτλ., δεν το λες «οριακή πλειοψηφία» το 14-11. Οριακό θα ήταν μόνο το 13-12. Γι' αυτό και ο Παππάς μόνο να γελοιοποιείται καταφέρνει.

Ξεκατίνιασμα

Δημόσιο ξεκατί-

Αβεβαιότητα

Αναφέρει το δελτίο Τύπου της Κομισιόν για τις χειμερινές οικονομικές προβλέψεις της: «Η ιδιαίτερα υψηλή αβεβαιότητα που χαρακτηρίζει τις χειμερινές προβλέψεις οφείλεται στις αδιευκρίνιστες ακόμη προθέσεις της νέας κυβέρνησης των ΗΠΑ σε βασικούς τομείς πολιτικής, στις πολυάριθμες εκλογικές αναμετρήσεις που θα διεξαχθούν φέτος στην Ευρώπη, καθώς και στις επικείμενες διαπραγματεύσεις δυνάμει του άρθρου 50 με το Ηνωμένο Βασίλειο».

Πρόκειται για την αβεβαιότητα που προκαλεί η όξυνση των διμπεριαλιστικών αντιθέσεων, όπως αυτή αντανακλάται στις πολιτικές αλλαγές που γίνονται στα συστήματα διακυβέρνησης των ιμπεριαλιστικών χωρών, θέμα που έχει επισημανθεί από τις στήλες της «Κόντρας», ιδιαίτερα μετά το δημοψήφισμα για το Brexit και την εκλογή Τραμπ.

«Μολονότι έχει αυξηθεί το ενδεχόμενο τόσο για ευνοϊότερες όσο και για δυσμενέστερες εξελίξεις σε σχέση με τις προβλέψεις, η **συνολική κατάσταση εξακολουθεί να τείνει σε δυσμενέστερες εξελίξεις**» σημειώνει η Κομισιόν, περιγράφοντας στη συνέχεια τους κινδύνους: «Μεσοπρόθεσμα, οι κίνδυνοι για τις προοπτικές ανάπτυξης οφείλονται στα προβλήματα που κληροδότησαν οι πρόσφατες κρίσεις, στην ψήφο του Ηνωμένου Βασιλείου υπέρ της αποχώρησης από την Ευρωπαϊκή Ένωση, στις πιθανές διαταραχές του εμπορίου, στην ταχύτερη εφαρμογή μιας αυστηρής νομισματικής πολιτικής στις Ηνωμένες Πολιτείες που ενδεχομένως να έχει αρνητικές επιπτώσεις στις αναδυόμενες οικονομίες της αγοράς και στις πιθανές επιπτώσεις του υψηλού και αυξανόμενου χρέους της Κίνας».

νιασμα στους ANEL ανάμεσα σε Παπαχριστόπουλο και Κατοίκη. Ο Κατοίκης κάνει τελευταία ντόρο γύρω από το όνομά του (το μήλο πέφτει κάτω από τη μηλιά - θυμηθείτε την πολιτική ιστορία του πατέρα του), διαδίδει ότι δεν πρόκειται να ψηφίσει νέα μέτρα και ο Παπαχριστόπουλος, που εμφανίζεται πια ως υπαρχηγός του προέδρου, ανέλαβε να τον συνεντεύξει: «Οποιος διαφωνεί να πάει στο σπίτι του» διαμήνυσε με ύφος χιλίων αυτοκρατόρων. Ο Κατοίκης του την έπεσε με ένα «δεν ξέρω αν εννοούσε τον εαυτό του ή εμένα», θυμίζοντας ότι ο Παπαχριστόπουλος ψήφισε το σύμφωνο συμβίωσης, διαφωνώντας με την κομματική γραμμή. Το μόνο βέβαιο είναι πως άνθρωποι σαν τον Κατοίκη, άμα αποφασίσουν να καταψηφίσουν ένα κρίσιμο νομοσχέδιο, όπως αυτό με τα νέα μέτρα, δε θα πάνε στο σπίτι τους, αλλά σε άλλο κόμμα της γαλάζιας... πολυκατοικίας.

Αυτή είναι μπίζα

Δεν ξέρουμε αν το πληροφορηθήκατε, αλλά στις 14 Μάη θα αριβάρει στην Αθήνα από τη Βενετία το ιερό λείψανο της Αγίας Ισαποστόλου Ελένης. Είναι η πρώτη φορά που θα ταξιδέψει εκτός Βενετίας, όπου το μετέφεραν οι Φράγκοι από την Κωνσταντινούπολη το 1211. Φυσικά, η υποδοχή θα γίνει με τιμές... αρχηγού κράτους, ενώ αναμένεται την πομπή να παρακολουθήσουν πλήθη πιστών που θα συρρεύσουν από όλη την Ελλάδα. Μάλιστα, έχουν έναν παραπάνω λόγο να έρθουν στην Αθήνα, καθώς μαζί με το ιερό λείψανο θα μεταφερθεί και τεμάχιο Τιμίου Ψύλου με τα Αχραντα Πάθη του Χριστού, που αποθησαυρίζεται στον Θησαυρό της Βασιλικής του Αγίου Μάρκου στην πόλη των δόγηδων. Προσφορά δύο σε ένα δηλαδή, όπως κάτι ρύζια που πουλάει ο Σκλαβενίτης.

Μετά, επί ένα μήνα (μέχρι τις 15 Ιούνη), το ιερό σκήνωμα και το τίμιο ξύλο θα εκτίθενται για προσκύνημα στην εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας (στον ομώνυμο δήμο), όπου είχε εκτεθεί και το ιερό λείψανο της αγίας Βαρβάρας (να μην ψάχνονται οι πιστοί, τώρα που έμαθαν το δρόμο). Στα παγκάρια αναμένεται να συρρεύσουν εκατομμύρια, καθώς το μαγαζί θα δουλεύει σε 24ωρη βάση (τρεις βάρδιες). Ακολουθία το πρωί, ακολουθία το απόγευμα και αγρυπνία το βράδυ.

Και συ Αμυρά;

Θα μπορούσε -ως άλλος σεξπικρός Καίσαρας- να το πει ο Θεοδωράκης διαβάζοντας τη συνέντευξη Αμυρά στο ΑΠΕ ΜΠΕ, στην οποία είπε τη φράση-μαχαιριά: «Είμαι βέβαιος ότι ο Κυριάκος Μητσοτάκης θα είναι 1000 φορές καλύτερος από τον Τσίπρα». Θα μπορούσε, όμως, ο Αμυράς να μην συμπεριφέρεται ως Βρούτος αλλά ως λαγός. Εδώ που τα λέμε, δύσκολα να συναντήσεις στον Αμυρά την ευγένεια, τη μόρφωση, την αρχοντία του Βρούτου, όπως τον περιγράφει ο μεγάλος ελισαβετιανός.

Εκτός αν ο Θεοδωράκης κάνει «κορδελάκια» και ο Αμυράς αποφάσισε να κοιτάξει το μέλλον του και την καριέρα του. Το έχει ξανακάνει, άλλωστε, όταν στις ευρωεκλογές του 2014 έπεισε τον Σαμαρά να τον βάλει στο ψηφοδέλτιο της ΝΔ. Δεν μπόρεσε να εκλεγεί, όμως έκανε το άλμα από απλός «ποδηλάτης» στο δημοτικό συμβούλιο Αθηναίων στα ψηλά σαλόνια της αστικής πολιτικής. Κι ένα χρόνο μετά, το Γενάρη του 2015, κατάφερε να γίνει βουλευτής. Μέχρι τώρα όλα του ήρθαν βολικά και το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να συνεχιστεί η τύχη του. Ε, με το Ποτάμι δεν έχει καμιά τύχη. Ούτε με τα ΦλωΡαΔια, που δεν είναι καν σίγουρο ότι θα φτιάξουν ένα σχήμα. Κι άμα φτιάξουν, ποιος να πρωτοβγεί βουλευτής, αν καταφέρουν να πιάσουν το 3%. Ο καλός ο έμπορος πουλάει τηνπραμάτεια όσο αυτή είναι φρέσκια και μπορεί να πιάσει τιμή. Αμα μπαγιατέψει δεν πιάνει μία. Κι ο Αμυράς ως πολιτικήπραμάτεια μπορεί να πιάσει τιμή μόνο όσο είναι βουλευτής.

Παραπλανητική μπουρδολογία

Το καινούργιο «επιχείρημα» Τσίπρα κατά Μητσοτάκη είναι η υποτιθέμενη έκδοση του Χριστοφοράκου από τη Γερμανία. Εγώ το ζήτησα από τη Μέρκελ, θα το ζητήσεις κι εσύ; λέει απευθυνόμενος στον Μητσοτάκη. Πράγματι, κάτι ανέφερε όταν πρωτοσυνάντησε τη Μέρκελ στο Βερολίνο, στις 24 Μάρτη του 2015. Γενικά και αόριστα, όμως: «Ζητώ τη βοήθεια και τη συνέργεια της γερμανικής κυβέρνησης και νομίζω ότι μια πρώτη πρωτοβουλία σ' αυτήν την κατεύθυνση θα είναι η δικαστική συνδρομή από τις γερμανικές αρχές, ώστε να υπάρξει και να αποδοθεί δικαιοσύνη σε σχέση με τα πεπραγμένα της Siemens στην Ελλάδα τις προηγούμενες δεκαετίες». Αυτό και τέρμα. Χωρίς καμιά ανταπόκριση από τη μεριά της Μέρκελ.

Για τον απλούστατο λόγο ότι κάθε κυβέρνηση μπορεί και οχρώνεται πίσω από την «ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης». Τι απαντά η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στις υστερικές κραυγές του Ερντογάν και των υπουργών του για τη μη έκδοση των οχτώ τούρκων φυγάδων αξιωματικών; Δεν είναι δική μας δουλειά η έκδοση, η Δικαιοσύνη αποφασίζει. Και για τον Χριστοφοράκο τυπικά αποφάσισε η γερμανική Δικαιοσύνη. Μ' αυτή την παραπλανητική μπουρδολογία, όμως, ο Τσίπρας στριμώχνει πολιτικά τον Μητσοτάκη, που έχει λερωμένη τη φωλιά του, λόγω σχέσεων (προσωπικών και της φαμίλιας) με τον Χριστοφοράκο και τη Siemens.

ZOOM

Επιβεβαιώνεται ο Βλαδίμηρος

Το αφήγημα που πέρασαν στα παπαγαλάκια του αστικού Τύπου οι άνθρωποι του επιτελείου προπαγάνδας της ΝΔ ήταν ότι ο Μητσοτάκης στη συνάντησή του με τη Μέρκελ, στην έδρα της CDU στο Βερολίνο (και όχι στην καγκελαρία) δεν μίλησε για την εν εξελίξει διαπραγμάτευση ελληνικής κυβέρνησης - «θεσμών», διότι κάτι τέτοιο θα ήταν αντιθεσμικό, αφού η κυβέρνηση έχει την αποκλειστική ευθύνη της διαπραγμάτευσης, αλλά παρουσίασε στη γερμανίδα καγκελάρια το δικό του σχέδιο για την επόμενη μέρα, με εμπροσθοβαρείς μεταρρυθμίσεις και φοροελαφρύνσεις. Οι προτάσεις αυτές -πάντοτε σύμφωνα με το νεοδημοκρατικό αφήγημα- **καταγράφηκαν λεπτομερώς**, χωρίς να σχολιαστούν. Η αποδοχή τους θα φανεί στο μέλλον.

Και το νεοδημοκρατικό αφήγημα και η χαρακτηριστική φωτογραφία που δημοσιεύτηκε στην επίσημη ιστοσελίδα της ΝΔ θύμιζαν σκηνικό υποψήφιου που δίνει συνέντευξη στα «αφεντικά» μιας επιχείρησης, που τον ακούνε ευγενικά, κρατούν σημειώσεις και στο τέλος τον ευχαριστούν και του λένε ότι θα του τηλεφωνήσουν. Ήταν πραγματικά τόσο άθλια η εικόνα του Μητσοτάκη, τόσο γλοιώδης η συμπεριφορά του (στις δηλώσεις του μετά τη συνάντηση με τη Μέρκελ ασχολήθηκε περισσότερο με τον Τσίπρα, στον οποίο έριξε την ευθύνη για την καθυστέρηση στο κλείσιμο της αξιολόγησης), που η Γεννηματά άδραξε την ευκαιρία για να τον χαρακτηρίσει «υποτακτικό». Ατάραχος ο Μητσοτάκης, έβαλε το γραφείο Τύπου της ΝΔ να ανακοινώσει ότι «ενημέρωσε την καγκελάρια της Γερμανίας για το εθνικό σχέδιο της Νέας Δημοκρατίας για την έξοδο από την κρίση στην ελληνική κοινωνία». Και γιατί έπρεπε να ενημερώσει τη γερμανίδα καγκελάρια για ένα σχέδιο που υποτίθεται ότι θα θέσει υπόψη του ελληνικού λαού; Για να πάρει την έγκρισή της; Ή για να την πείσει ότι αξίζει να τον στηρίξει, βάζοντας τρικλοποδιές στον Τσίπρα;

Δεν μας ενδιαφέρει εδώ η απάντηση που έδωσε η Μέρκελ (του είπε να περιμένει, γιατί δε θα ήθελε εκλογικές «περιπλοκές» στην Ελλάδα κατά τη γερμανική προεκλογική περίοδο), αλλά η ενέργεια του Μητσοτάκη να πάει στο Βερολίνο για να παρουσιάσει στη Μέρκελ και στον Σόιμπλε το πρόγραμμα της ΝΔ. Ενέργεια που αποκαλύπτει δουλικότητα του αισχίστου είδους, «προσόν» στο οποίο έχει ασκηθεί εδώ και δεκαετίες η οικογένεια Μητσοτάκη (πάντοτε φρόντιζε να διαφημίζει ως προσόν την ξενοδουλεία, όταν άλλες αστικές φαμίλιες φρόντιζαν να την κρύψουν πίσω από νέφη δήθεν αυτονομίας και ανεξαρτησίας).

Ανεξάρτητα από το προκλητικό ξενόδουλο στίλ, όμως, επί της ουσίας οι Μητσοτάκηδες δε διαφέρουν από τα υπόλοιπα αστικά τζάκια, η ΝΔ δε διαφέρει από τα υπόλοιπα αστικά κόμματα. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, που υπήρξε μετρ της παραπλάνησης και της δημαγωγίας, τήρησε με θρησκευτική ευλάβεια όλες τις δεσμεύσεις του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού έναντι των ιμπεριαλιστικών κέντρων (αμερικάνικες βάσεις, NATO, ΕΟΚ/ΕΕ). Μπούκωσε τον ελληνικό λαό με μεγάλα λόγια, αλλά πρακτικά δεν έκανε τίποτα διαφορετικό από τους δεξιούς προκατόχους του, οι οποίοι επίσης

υποχρεώθηκαν κάποια στιγμή να κάνουν μια κίνηση εκτόνωσης της αντιιμπεριαλιστικής αγανάκτησης του ελληνικού λαού (προσωρινή έξοδος από το στρατιωτικό σκέλος του NATO).

Ισχύει, μήπως, τίποτα διαφορετικό για τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ; Δεν έτρεχε ο Τσίπρας στο περιβόητο Ambrosetti Forum στις όχθες της λίμνης του Κόμο και δεν καμάρωνε η συριζαϊκή προπαγάνδα ότι γίνεται αποδεκτός από το διεθνές αστικό τζετ σετ ως αυριανός πρωθυπουργός της Ελλάδας; Δεν έτρεχαν ο Δραγασάκης με τον Σταθάκη στο γραφείο του Γεργκ Ασμουςεν στο Βερολίνο, που τους κανόνισε συνάντηση με τον Μπενουά Κερέ στον πύργο της ΕΚΤ στη Φρανκφούρτη, όπου «όλως τυχαίως» συναντήθηκαν και με τον Μάριο Ντράγκι στο ασανσέρ και είπαν μερικά λόγια στο πόδι; Δεν πήγαινε ο Τσίπρας ως «ταπεινός προσκυνητής» στην έδρα του Σόιμπλε στο Βερολίνο, το Γενάρη του 2013; Και δεν παρουσίαζαν αυτή τη συνάντηση ως «σπάσιμο του πάγου» και ως επίδειξη ενδιαφέροντος του Βερολίνου ν' αποκτήσει «διαύλο επικοινωνίας» με τον ΣΥΡΙΖΑ;

Και για να μην μείνουμε στα παλιά, δεν πήγε πρόσφατα ο Τσίπρας στο Βερολίνο για να ζητήσει μεσολάβρηση της Μέρκελ και την άκουσε να του λέει ότι πρέπει να τα βρει με την τρόικα (ό,τι ακριβώς είχε πει και στον Σαμαρά τον Οκτώβρη του 2014); Δεν έγραψε τούτη τη βδομάδα ένα γλοιώδες άρθρο ο Τσακαλώτος στη Bild (ναι, στην πιο κίτρινη από τις γερμανικές κίτρινοφυλλάδες!), στο οποίο καμάρωνε ότι ο ΟΟΣΑ «μας έχει τοποθετήσει στην κατηγορία “star performer” όσον αφορά τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» (!) και για το ότι «ψηφίστηκε ο νόμος για την Ελληνική Εταιρία Συμμετοχών και Περιουσίας, η οποία θα διαχειρίζεται δημόσια περιουσιακά στοιχεία και διαθέτει ήδη Διοικητικό Συμβούλιο, CEO και πρόεδρο, και είναι έτοιμη να αυξήσει την αξία των δημοσίων επιχειρήσεων και δημοσίων ακινήτων προς όφελος των δημοσίων επενδύσεων στην ελληνική οικονομία, αλλά και των πιστωτών»;

Για να έχουμε ένα εμπειρικό μέτρο σύγκρισης, μπορούμε να αναρωτηθούμε: ήρθαν ποτέ οι ηγέτες των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών χωρών για να γλείψουν την κυβέρνηση των Αθηνών; Εγραψαν γλοιώδη άρθρα σε ελληνικές εφημερίδες; Κάθε που έρχονται στην Αθήνα έρχονται για να κλείσουν δουλειές για τα μονοπώλια των χωρών τους, όχι για να ζητήσουν πολιτική στήριξη από ελληνικά κόμματα της κυβέρνησης ή της αντιπολίτευσης. Αν και εμπειρικό, αυτό το μέτρο σύγκρισης περιγράφει με χαρακτηριστικότατο τρόπο αυτό που ο Λένιν ανέλυσε ως σχέσεις εξάρτησης μέσα στο παγκόσμιο σύστημα του ιμπεριαλισμού. Εξ ου και ο τίτλος αυτού του σημειώματος.

Εχουν περάσει 102 χρόνια από τότε που γράφτηκε το μνημειώδες έργο του Β. Ι. Λένιν «Ο Ιμπεριαλισμός, ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού» και μολονότι έχουν επισυμβεί πολλές αλλαγές στον καπιταλιστικό κόσμο, ο πυρήνας της ανάλυσής του για το μονοπώλιο και τον ιμπεριαλισμό ως κρατική έκφραση της εξουσίας του μονοπωλιακού καπιταλισμού διατηρεί αναλλοίωτη την αξία του, αποτελώντας απόλυτη αλήθεια στις δεδομένες ιστορικές συν-

θήκες.

Ο ιμπεριαλισμός έχει την τάση προς τον αποικισμό συμπεράνε ο Λένιν. Το αποικιοκρατικό σύστημα κατέρρευσε μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο, χάρη σε μια αλυσίδα εθνικοαπελευθερωτικών επαναστάσεων, στις οποίες έπαιξε σημαίνοντα ρόλο το κομμουνιστικό κίνημα, όμως η τάση του ιμπεριαλισμού προς τον αποικισμό δεν εξαφανίστηκε. Το παλιό αποικιακό σύστημα αντικαταστάθηκε από ένα πολυδαίδαλο σύστημα εξάρτησης των πρώην αποικιών και μετά ανεξάρτητων χωρών, από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, στη σφαίρα επιρροής των οποίων εντάχθηκαν. Η Ελλάδα δεν υπήρξε ποτέ αποικία, όμως η θέση του -τυπικά ανεξάρτητου- ελληνικού κράτους δε διέφερε και πολύ από τη θέση μιας αποικίας. Η οικονομική εξάρτηση ήταν ασφυκτική από τη γέννηση του ελληνικού κράτους, ενώ υπήρξε περίοδος που τα πολιτικά κόμματα έφεραν τον τίτλο της «μεγάλης δύναμης» στην οποία ήταν υποτελή (αγγλικό, γαλλικό, ρωσικό).

Το φαινόμενο της μπανανίας εμφανίστηκε μετά την απελευθέρωση από τη ναζιφασιστική κατοχή, αφού ο ελληνικός αστισμός σώθηκε χάρη στην πολεμική παρέμβαση των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (Βρετανίας αρχικά, ΗΠΑ μετά το 1947). Μετά την κατάρρευση της στρατιωτικοφασιστικής δικτατορίας το 1974, καταβλήθηκε προσπάθεια να μη φαίνεται το ελληνικό κράτος ως μπανανία. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος για ν' αποφύγουν μια έκρηξη του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος που αποδεσμεύτηκε σαν συσπειρωμένο ελατήριο μετά την πολιτική αλλαγή. Οι σχέσεις εξάρτησης, όμως, ουδέποτε εξαφανίστηκαν.

Από το 2010, όταν η κυβέρνηση Γ. Παπανδρέου προσέτρεξε στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και στο ΔΝΤ για δανεισμό, το ελληνικό κράτος ξαναεμφανίστηκε στο προσκήνιο ως μπανανία. Δεν έχει σημασία αν κάποιοι αστοί πολιτικοί έσπευσαν να δηλώσουν εκ των προτέρων τη δουλικότητά τους κι αν άλλοι χρειάστηκε να περάσουν ένα εφιαλτικό 17ωρο (κατά δήλωσή τους), στη λήξη του οποίου βγήκαν με ένα τρίτο Μνημόνιο παραμάσχαλα. Σημασία έχει η ουσία, που δεν έχει αλλάξει σε τίποτα. Και δεν έχει αλλάξει γιατί η ουσία δεν καθορίζεται από τη βούληση, το στίλ και τη διαπραγματευτική μαγκιά του ενός ή του άλλου έλληνα αστού πολιτικού, αλλά από τις σχέσεις εξάρτησης του ελληνικού καπιταλισμού από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Για να σπάσουν οι σχέσεις εξάρτησης θα πρέπει να τσακιστεί ο ελληνικός καπιταλισμός, θα πρέπει να ηττηθεί η ελληνική αστική τάξη. Θα πρέπει να οικοδομηθεί μια εργατική εξουσία, η οποία θα βάλει μπροστά τον κοινωνικό μετασχηματισμό με την κατάργηση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και την οικοδόμηση μη εκμεταλλευτικών (πρώιμων κομμουνιστικών) σχέσεων παραγωγής. Κάποιοι, όμως, προσπαθούν να μας πείσουν ότι η θεωρία «πάλιωσε» κι ότι «μοντέρνα» είναι η (μουχλιασμένη) ευρωαναθεωρητική θεωρία των «διαδοχικών ρήξεων» (πρώτα θα βγούμε από το ευρώ, μετά από την ΕΕ, θα έχουμε και εργατικό έλεγχο και μετά θα ξυπνήσουμε με σοσιαλισμό).

Πέτρος Γιώτης

Εκπαιδευτική μεταρρύθμιση με «άρωμα» ΟΟΣΑ

Σημεία από το περιεχόμενο της προκαταρκτικής μελέτης του ΟΟΣΑ για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα δημοσίευσε η «Αυγή» την περασμένη Κυριακή 12 του Φλεβάρη (συντάκτης: Κωστοπούλου Μίνα). Η μελέτη του ΟΟΣΑ παρουσιάζεται χωρίς σχόλια, γίνονται δε αναφορές του τύπου «η προηγούμενη έκθεση του 2011 υπήρξε ιδιαίτερα σκληρή», «κρίνοντας από την τελευταία μελέτη του 2011 κανείς θα δυσκολευόταν να πιστέψει ότι η έκθεση του 2016 ζητάει “επένδυση στην παιδεία”, χωρίς να αναφέρεται σε περικοπές», γεγονός που υποδηλώνει, εμμέσως πλην σαφώς, ότι η τωρινή έκθεση του ιμπεριαλιστικού Οργανισμού για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, αποτιμάται με θετικό τρόπο από την εφημερίδα των συριζαίων.

Θυμίζουμε ότι το υπουργείο Παιδείας είχε ζητήσει νέα έκθεση από τον ΟΟΣΑ, μιας και η προηγούμενη έκθεση δεν μπορούσε «να αξιολογηθεί με γραμμικό τρόπο», αφού «αναφερόταν σε ένα εκπαιδευτικό σύστημα προ κρίσης» (Ν. Φίλης, τέως υπουργός Παιδείας). Μάλιστα, υπουργείο και εμπειρογνώμονες του ΟΟΣΑ συμφώνησαν να εργαστούν από κοινού, ώστε να καταστρωθεί το στρατηγικό σχέδιο του «περαιτέρω εκσυγχρονισμού του εκπαιδευτικού συστήματος».

Η προκαταρκτική μελέτη του ΟΟΣΑ (όπως και η προηγούμενη έκθεση του 2011) απεκάλυψε το αντιδραστικό περιεχόμενο των προτεινόμενων αλλαγών, τις οποίες αντιπαλεύει χρόνια τώρα το εκπαιδευτικό κίνημα, ώστε να μην πέσει ό,τι έχει απομείνει από το δημόσιο σχολείο στα νύχια της αγοράς, να μην ιδιωτικοποιηθεί και εμπορευματοποιηθεί η λειτουργία του.

Ο υπουργός Παιδείας Κώστας Γαβρόγλου προσπάθησε να παραπλανήσει τους εκπαιδευτικούς και να διασώσει τη μασκαράτα του «διαλόγου», που είναι, υποτίθεται, σε εξέλιξη, δηλώνοντας ότι «ο ΟΟΣΑ δεν επιβάλλει πολιτικές». Όσα ψέματα, όμως, κι αν επινοήσει ο Γαβρόγλου, η σκληρή πραγματικότητα τον διαψεύδει. Τον διαψεύδουν:

- ♦ Αυτά που περιλαμβάνει το Μνημόνιο-3. Σύμφωνα με αυτό «Οι αρχές, σε συνεργασία με τον ΟΟΣΑ και ανεξάρτητους εμπειρογνώμονες, θα επικαιροποιήσουν, έως τον Απρίλιο του 2016, την αξιολόγηση του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος που εκπόνησε ο ΟΟΣΑ το 2011». «Η επανεξέταση θα προτείνει συστάσεις σύμφωνα με τις βέλτιστες πρακτικές των χωρών του ΟΟΣΑ» και θα καλύπτει τις εξής κατευθύνσεις:

- την υλοποίηση της μεταρρύθμισης του «Νέου Σχολείου»·
- τα περιθώρια για περαιτέρω εξορθολογισμό (τάξεων, σχολείων και πανεπιστημίων)·
- τη λειτουργία και τη διακυβέρνηση των ιδρυμάτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης·
- την αποδοτικότητα και την αυτονομία των δημόσιων εκπαιδευτικών μονάδων·
- τους δεσμούς μεταξύ έρευνας και εκπαίδευσης, καθώς και τη συνεργασία μεταξύ πανεπιστημίων, ερευνητικών ιδρυμάτων και επιχειρήσεων με σκοπό την ενίσχυση της καινοτομίας και της επιχειρηματικότητας·
- την αξιολόγηση των σχολείων και

των εκπαιδευτικών, καθώς και τη διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα.

- ♦ Το ίδιο το πόρισμα της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής (Επιτροπή Γαβρόγλου) της οποίας υπήρξε πρόεδρος ο σημερινός υπουργός Παιδείας, καθώς και το περιεχόμενο των συνεχών δηλώσεων του Γαβρόγλου για την αυτονομία της σχολικής μονάδας σε όλα τα επίπεδα, παιδαγωγική, διοικητική, οικονομική, που θα έχει σαν αποτέλεσμα την αναζήτηση «πόρων» από τρίτους, την ιδιωτικοποίηση πλευρών της λειτουργίας της και την κατηγοριοποίηση μαθητών-εκπαιδευτικών-σχολείων, την αποκέντρωση, την επαναφορά της αυτοαξιολόγησης-αξιολόγησης, την ένταση των ταξικών φραγμών με τη δημιουργία ενός αριστοκρατικού Λυκείου για λίγους κι εκλεκτούς απόλυτα εξειδικευμένου και υποταγμένου στην προσπάθεια εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, κ.λπ.

- ♦ Η πρόταση του κρατικού Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής για τις αλλαγές στο Λύκειο, που κινείται στην ίδια κατεύθυνση.

- ♦ Όλη η πολιτική του υπουργείου Παιδείας: «Κόφτης» στην Παιδεία με κάθε μέσο (κάλυψη των κενών με αναπληρωτές και ωρομίσθιους, μηδενικοί μόνιμοι διορισμοί, Ενιαίος Τύπος Ολοήμερου Δημοτικού και Νηπιαγωγείου, μείωση ωρών λειτουργίας, αύξηση διδακτικού ωραρίου εκπαιδευτικών, δεύτερες και τρίτες αναθέσεις μαθημάτων, συγχωνεύσεις καταργήσεις τμημάτων, αυστηροποίηση των όρων εγγραφής στο Ολοήμερο και στη λειτουργία τμημάτων Ομάδων μαθημάτων Προσανατολισμού, κ.ά.), νέο φτιασιδωμά της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, γενίκευση της μαθητείας, κ.λπ.

Η προκαταρκτική μελέτη του ΟΟΣΑ, σύμφωνα με το δημοσίευμα της Αυγής, περιλαμβάνει τα εξής:

1. Αποκέντρωση και ανάπτυξη επαγγελματικής αυτονομίας

Ο ΟΟΣΑ προτείνει ενίσχυση της σχολικής αυτονομίας, χαλάρωση του κεντρικού έλεγχου σε επίπεδο προσωπικού, προγραμμάτων σπουδών και εκτέλεσης του προϋπολογισμού, λογοδοσία των τοπικών υπευθύνων για την εκπαίδευση. Για τον ΟΟΣΑ «είναι κοινός τόπος ότι η αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας πρέπει να επανεισαχθεί μαζί με κάποιες μορφής εξωτερική αναφορά».

Ο οργανισμός πάντως δεν προσδιορίζει πώς θα γίνεται αυτό, παρά μόνο όταν αναφέρει ότι τα σχολεία οφείλουν να λογοδοτούν στο μέλλον εφόσον παίρνουν επιπλέον χρηματοδότηση -όπως προτείνει- για την κάλυψη αναγκών για τους

μαθητές που έχουν ανάγκη. Υπογραμμίζεται η σημασία να ενισχυθεί η εμπιστοσύνη σε μια τέτοια διαδικασία και τα σχολεία να είναι προσανατολισμένα στις ανάγκες των μαθητών».

Συμπέρασμα: Η αυτονομία της σχολικής μονάδας συνεπάγεται τη διάσπαση του ενιαίου χαρακτήρα των προγραμμάτων σπουδών. Συνεπάγεται επίσης διαφορετική ανά σχολείο χρηματοδότηση και συνδέεται με την αυτοαξιολόγηση και την αξιολόγηση, που θα είναι και εξωτερική.

Όλα αυτά οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια:

- ♦ Στην κατηγοριοποίηση των σχολικών μονάδων (άλλα προγράμματα σπουδών για την «πλέμπα» των σχολείων των υποβαθμισμένων περιοχών και άλλα για την ελίτ των μαθητών) και την αποθώωση του ταξικού διαχωρισμού. Απορρίπτεται η προοδευτική και αριστερή αντίληψη ότι όλα τα παιδιά πρέπει να είναι αποδέκτες του συσσωρευμένου πλούτου των γνώσεων και του πολιτισμού της ανθρωπότητας, ώστε να αναπτυχθεί ολόπλευρα η προσωπικότητά τους και να αναδειχθούν οι ιδιαίτερες κλίσεις και ικανότητές τους και ότι αυτό αποτελεί υποχρέωση της πολιτείας, που πρέπει να την εκπληρώνει με οργανωμένο και συστηματικό τρόπο. Αντ' αυτής προτείνονται προγράμματα σπουδών ανά σχολείο «α λα καρτ», σύμφωνα με τις «ιδιαίτερες ανάγκες» των μαθητών τους, δηλαδή προγράμματα ανάπτυξης συγκεκριμένων γνώσεων και δεξιοτήτων, που καθορίζονται από την ταξική προέλευση των μαθητών και από το πώς προδιαγράφει το αστικό σχολείο τη μελλοντική ένταξή τους στην αγορά εργασίας.

- ♦ Στην ιδιωτικοποίηση πλευρών της λειτουργίας των σχολείων, που θα αναγκαστούν να προσφύγουν σε αναζήτηση «ιδίων πόρων», προκειμένου να ικανοποιήσουν τις ανάγκες λειτουργίας τους, που είναι πολλές και ανελαστικές, εφόσον, βέβαια, μιλάμε για πραγματικές ανάγκες (η διαφοροποιημένη χρηματοδότηση, που πάει «πακέτο» με τα διαφοροποιημένα προγράμματα αφήνει ανοικτό το δρόμο σ' αυτή την εξέλιξη).

- ♦ Στην αποθώωση της πειθαρχίας και της υποταγής (αυτοαξιολόγηση-αξιολόγηση και από εξωτερικούς αξιολογητές).

2. Αποκέντρωση των προϋπολογισμών και βασικές προτεραιότητες

Προτείνεται μετακίνηση της ευθύνης για την κατανομή των προϋπολογισμών σε τοπικό - περιφερειακό επίπεδο με τρόπο που θα λάβει υπόψη πώς το εκ-

παιδευτικό προσωπικό είναι κατανεμημένο στα διάφορα σχολεία. Στόχος είναι η σύνδεση της εκπαίδευσης με τις τοπικές κοινωνίες και τις ανάγκες τους.

Σε μακροπρόθεσμο ορίζοντα ο ΟΟΣΑ συστήνει να υπάρξει πρόβλεψη για τη χρηματοδότηση των σχολείων με βάση έναν μαθηματικό τύπο που θα αποδίδει προτεραιότητα στην προσχολική εκπαίδευση και φροντίδα (όπως επισημαίνει, στις ηλικίες μέχρι 3 ετών μόλις το 20% των παιδιών πήγαιναν σε βρεφονηπιακούς σταθμούς το 2011 και το 76% των παιδιών πήγαιναν σε παιδικό σταθμό και νηπιαγωγείο το 2012 σε σχέση με τον ευρωπαϊκό μέσο όρο του 96%).

Μάλιστα, φέρνει ως παράδειγμα εκείνο της Χιλής. Στο κεφάλαιο αυτό ο ΟΟΣΑ αναφέρεται στο γεγονός ότι το μισθολογικό κόστος ανέρχεται στο 85% των προϋπολογισμών της εκπαίδευσης, χωρίς ωστόσο να κάνει κάποια συγκεκριμένη σύσταση».

Συμπέρασμα: Η αποκέντρωση υπήρξε πάντα το αγαπημένο σλόγκαν όλων των αστικών κυβερνήσεων. Είναι ο εύσχημος τρόπος να αποδευμευτεί το αστικό κράτος από τις υποχρεώσεις του και να φορτώσει το κόστος, μέσω της διαχείρισης της εκπαίδευσης από τις λεγόμενες «τοπικές κοινωνίες», τους χρεωκοπημένους δήμους δηλαδή, στις πλάτες της εργαζόμενης κοινωνίας. Είναι επίσης ένας τρόπος να ευλογηθεί η ανάμειξη των τοπικών παραγόντων, των επιχειρηματιών κ.λπ. στη σχολική πραγματικότητα (διαμόρφωση ενός μέρους των προγραμμάτων σπουδών ανάλογα με τα επιχειρηματικά συμφέροντα της περιοχής, χρηματοδότηση ανάλογα με τις δυνατότητες των δήμων, αύξηση των «ανταποδοτικών τελών» που επιβαρύνουν τους πολίτες και εμπλοκή των καπιταλιστών στη χρηματοδότηση των σχολείων με το αζημίωτο).

Η αναφορά στο μισθολογικό κόστος του προϋπολογισμού για την Παιδεία, το οποίο θεωρείται ιδιαίτερα υψηλό, παραπέμπει καθαρά στην ανάγκη για δραστηρική μείωσή του. Σημειώνουμε ότι ανάλογη άποψη διατύπωσε πρόσφατα και ο ΣΕΒ στην ειδική έκθεσή του για το εκπαιδευτικό σύστημα (δες προηγούμενο φύλλο της Κόντρας).

Το παράδειγμα της Χιλής

Στη Χιλή ένα χρηματοδοτικό πρόγραμμα για τους μη προνομιούχους μαθητές και τα σχολεία τους, το Subvencion Escolar Preferencial (SEP), εισήχθη το 2008. Οι μεγαλύτερες δαπάνες για την εκπαίδευση κατανέμονταν ανά μαθητή, με κουπόνια που αποδίδονταν στη σχολική μονάδα. Συνοδεύονταν από μέτρα για την εξασφάλιση της ορθολογικής χρήσης των χρημάτων αυτών.

Τα σχολεία που λαμβάνουν κουπόνια υποχρεούνται να καταρτίσουν ένα σχέδιο για τα προγράμματα σπουδών τους, το εκπαιδευτικό κλίμα, τη διαχείριση της χρηματοδότησης, τον θεσμό της σχολικής ηγεσίας. Τα σχολεία SEP έχουν πρόσβαση σε τεχνική βοήθεια μέσω πιστοποιημένων ιδιωτικών παρόχων και ενός συστήματος αξιολόγησης της ποιότητας της εκπαίδευσης».

Συμπέρασμα: Η χρηματοδότηση των σχολείων με «κουπόνια», που υπήρξε πρόταση του αμερικανόθρεφτου Γωργάκη, επανέρχεται κατά καιρούς. Το κράτος αποδίδει στους γονείς «κουπόνια», που, υποτίθεται, ότι αντιστοιχούν στο κόστος φοίτησης του μαθητή και

αυτοί, με τη σειρά τους, τα αποδίδουν στο σχολείο εγγραφής του παιδιού τους. Έτσι, το αστικό κράτος περιορίζει τη χρηματοδότηση των σχολείων στο ελάχιστο δυνατό και αποφεύγει τις δαπάνες σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες των σχολείων. Περιττό να πούμε ότι το σύστημα αυτό οδηγεί στην κατηγοριοποίηση των σχολείων και στην ιδιωτικοποίησή τους.

3. Αναπτύσσοντας εκπαιδευτικούς ηγέτες

Ο ΟΟΣΑ αναφέρεται σε «σχολικούς ηγέτες» με περισσότερες ευθύνες από εκείνες που έχουν σήμερα οι διευθυντές των σχολείων, και την υποχρέωση να λογοδοτούν για τις αποφάσεις τους. Ο θεσμός της «σχολικής ηγεσίας» θα στηρίζεται στη σχολική αυτονομία. Πλέον τα σχολεία θα συνιστούν «οργανισμούς μάθησης», ανοικτούς στις συνέργειες με τις τοπικές κοινότητες, που θα αξιοποιούν δεδομένα για να αξιολογούν τις επιδόσεις των σχολείων και θα ενθαρρύνουν τη συμμετοχή των γονέων στον σχεδιασμό της εκπαιδευτικής διαδικασίας».

Σήμερα κατά τον ΟΟΣΑ οι διευθυντές των σχολείων δεν απαιτείται να έχουν λάβει την αντίστοιχη εκπαίδευση, επιμόρφωση και ακόμη έχουν περιορισμένες αρμοδιότητες. Ο ρόλος τους, όμως, είναι πολύ σημαντικός κατά τον οργανισμό, ειδικά σε ένα περιβάλλον όπου το εκπαιδευτικό δυναμικό είναι γηρασμένο. Προτείνει διαρκείς επιμορφώσεις και προσανατολισμό τους στην επίλυση καθημερινών πρακτικών προβλημάτων».

Συμπέρασμα: Ο διευθυντής «ηγέτης» και αντίστοιχα η υποβάθμιση του ρόλου του συλλόγου διδασκόντων έχει να κάνει με την προώθηση της «αυτονομίας» της σχολικής μονάδας και την αξιολόγηση. Είναι η απόλυτη έκφραση, χωρίς παρεκκλίσεις, της διοικητικής πυραμίδας, ώστε να εκτελούνται χωρίς αντιρρήσεις οι άνωθεν εντολές και να εφαρμόζονται οι διαδικασίες της αξιολόγησης. Ο διευθυντής-ηγέτης έχει λόγο στην αξιολόγηση του εκπαιδευτικού προσωπικού του σχολείου του και έχει τον κυρίαρχο ρόλο στη διαχείριση των οικονομικών πόρων, στην αναζήτηση πόρων «από τρίτους» και στη διασύνδεση με τους τοπικούς επιχειρηματίες.

4. Αναπτύσσοντας μεθόδους και ικανότητες αξιολόγησης

Ο ΟΟΣΑ παρατηρεί εδώ ότι στην Ελλάδα υπάρχουν λίγες μόνο εθνικές αξιολογήσεις των μαθητών, ωστόσο ιδιαίτερα υψηλά ποσοστά σε ιδιαίτερα μαθήματα και φροντιστήρια, λόγω του συστήματος εισαγωγής στην Τριτοβάθμια. Προτείνονται περισσότερες διαδικασίες αξιολόγησης επί των επιδόσεων των σχολείων (κατ' αναλογία του διεθνούς διαγωνισμού PISA για την αξιολόγηση των μαθητών), αλλά και συγκέντρωση κοινωνικών και οικονομικών στατιστικών και δεδομένων για τους μαθητές και τα σχολεία, προκειμένου να ενισχυθεί η λήψη αποφάσεων.

Η Τσεχία, η Ισλανδία, η Ιρλανδία, η Σουηδία και η Εσθονία το κάνουν. Για τον ΟΟΣΑ κρίνεται σημαντικό να συμμετέχουν οι δάσκαλοι στις πολιτικές και πρακτικές της αξιολόγησης, ώστε να μην αντιλαμβάνονται την αξιολόγηση ως κάτι ξένο και τιμωρητικό».

Συμπέρασμα: Ο ΟΟΣΑ προτείνει την έμφαση στην ανάπτυξη δεξιοτήτων στους μαθητές, ανάλογα με τις

κατά καιρούς ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς, δεξιότητες που θα αξιολογούνται μέσω των διάφορων διεθνών διαγωνισμών αποτίμησης. Κρίνει, επίσης, ότι οι εκπαιδευτικοί πρέπει να περάσουν τη διαδικασία της αυτοαξιολόγησης ή να έχουν λόγο π.χ. στην αξιολόγηση των μαθητών τους ή την αξιολόγηση των πεπραγμένων της πολιτείας στην εκπαίδευση, ώστε να μη νομίζουν ότι η αξιολόγησή τους έχει τιμωρητικό χαρακτήρα, αλλά να θεωρούν ότι αυτή αποτελεί μέρος ενός γενικότερου συστήματος αποτίμησης-λογοδοσίας, για το καλό της δημόσιας εκπαίδευσης.

Τα ίδια ακριβώς επικαλείται και το πόρισμα της επιτροπής Γαβρόγλου και ο ίδιος ο υπουργός όπου βρεθεί και όπου σταθεί, ο οποίος διατείνεται ότι στόχος είναι μόνο η αυτοαξιολόγηση. Ο Γαβρόγλου αυτοδιαψεύδεται όχι μόνο γιατί αυτή ήταν η πρακτική όλων των προηγούμενων υπουργών Παιδείας, που επιχείρησαν την επαναφορά της αξιολόγησης, αλλά και μέσα από τα λεγόμενά του: «Το τι θα γίνει με την αξιολόγηση του υπόλοιπου εκπαιδευτικού προσωπικού -πλην των 20.000 στελεχών- δεν είναι θέμα που το συζητάμε. Δεν είναι θέμα. Το υπόλοιπο εκπαιδευτικό προσωπικό θα πάρει μέρος στην αξιολόγηση των στελεχών, θα πάρει μέρος στην αυτοαξιολόγηση του σχολείου. **Ας δούμε όλα αυτά τα αποτελέσματα, ας τα μελετήσουμε κλπ και θα δούμε ποιο θα είναι το επόμενο βήμα. Δεν ξέρουμε. Δεν σημαίνει ότι όταν ολοκληρωθούν αυτά πάμε στους εκπαιδευτικούς. Δεν είναι αυτή η σειρά. Μπορεί να ξαναπάμε στις αυτοαξιολογήσεις.**»

Κοντολογίς, η αυτοαξιολόγηση είναι ο φερετζές της αξιολόγησης, που στον καπιταλισμό θα έχει πάντα τιμωρητικό χαρακτήρα και αυτό διαφαίνεται καθαρά από την κείμενη νομοθεσία. Ο τιμωρητικός χαρακτήρας θα αφορά κυρίως τους εκπαιδευτικούς που συγκρούονται σθεναρά με την αστική ιδεολογία και αντιστέκονται στα νομοθετήματα και τις πράξεις που προωθούν τα συμφέροντα της αστικής τάξης στην εκπαίδευση. Οι άλλοι, που θα κρίνονται απλώς «επαρκείς», θα φλυτζώνουν, θα επιβιώνουν με το διαρκές άγχος της διατήρησης της θέσης τους και του μισθού τους, θα γίνονται οσφυοκάμπτες και σημαιοφόροι του περιεχομένου και του ρόλου του αστικού σχολείου.

«5. Η ανάπτυξη των ολοήμερων σχολείων

Ο ΟΟΣΑ εξαίρει τη μεταρρύθμιση του Ενιαίου Ολοήμερου Νηπιαγωγείου και Ενιαίου Ολοήμερου Δημοτικού Σχολείου και μάλιστα ζητάει να επεκταθεί με προσανατολισμό στους μαθητές ευάλωτων κοινωνικών ομάδων.

Προτείνει να ενισχυθούν οι δεξιότητες των εκπαιδευτικών, για να διαχειρίζονται την αύξηση του ωραρίου αποτελεσματικά· ακόμη οι πιο έμπειροι εκπαιδευτικοί να δουλεύουν στα σχολεία με τις επιτακτικότερες ανάγκες με καλύτερες αποδοχές. Για τον ΟΟΣΑ οι νέοι εκπαιδευτικοί ίσως να πρέπει να διδάσκουν λιγότερο σε σχέση με τους μεγαλύτερους, κάτι που δεν συμβαίνει στην Ελλάδα, όπως και στις περισσότερες χώρες - μέλη του. Πάντως στην Ελλάδα συνολικά οι ώρες εργασίας των εκπαιδευτικών έχουν αυξηθεί σε κάθε βαθμολογικό επίπεδο».

Συμπέρασμα: Ο ΟΟΣΑ επαινεί τον «κόφτη» στην Παιδεία που επιτεύχθηκε με το θεσμό του Ενιαίου Τύπου Ολοήμερου Δημοτικού και Νηπιαγωγείου. Ανοίγει επίσης θέμα περαιτέρω αύξησης του διδακτικού ωραρίου των εκπαιδευτικών και καθιέρωσης μισθολογικών διαφορών στους εκπαιδευτικούς, ανάλογα με το πώς αυτοί «διαχειρίζονται την αύξηση του ωραρίου αποτελεσματικά» και αν εργάζονται («οι πιο έμπειροι») «στα σχολεία με τις επιτακτικότερες ανάγκες».

«6. Μετα-δευτεροβάθμια Εκπαίδευση: Ζητήματα διακυβέρνησης, αυτονομίας και σχέσεων μεταξύ διαφορετικών επιπέδων

Ο οργανισμός παρατηρεί ότι στην Τρι-

τοβάθμια Εκπαίδευση το 2010 υπήρξε οριζόντια περικοπή του προϋπολογισμού κατά 30%, που συνεχίστηκε και τα επόμενα χρόνια, ενώ αποδυναμώθηκαν πλήρως οι δεσμοί μεταξύ Μεταδευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και αγοράς εργασίας. Προτείνει να ενισχυθούν η επαγγελματική εκπαίδευση, να ενισχυθεί η μαθητεία και οι δυνατότητες πρακτικής άσκησης, να μεταβληθεί ο τρόπος πρόσβασης στην Τριτοβάθμια (δεν συγκεκριμενοποιεί) και να γίνει αναδιάταξη του ακαδημαϊκού χάρτη, ώστε τα ΤΕΙ να ανταποκριθούν στον αρχικό ρόλο τους όσον αφορά την επικέντρωση στην αγορά εργασίας.

Εδώ ο ΟΟΣΑ αναφέρεται στην πολυδιάσπαση του ακαδημαϊκού χάρτη λόγω τοπικών πολιτικών πιέσεων, παρά εξαιτίας της φοιτητικής ζήτησης, και χαρακτηρίζει τα ΤΕΙ “αδιαφοροποίητο σύνολο πανεπιστημιακών ιδρυμάτων δεύτερης κατηγορίας”. **Ακόμη προτείνει να δοθεί περαιτέρω χρηματοδότηση σε φοιτητές αδύναμων κοινωνικών ομάδων, κατά το παράδειγμα της Δανίας.**»

Συμπέρασμα: Η πρόταση του ΟΟΣΑ συμπίπτει απόλυτα με όσα πράττουν και σχεδιάζουν οι συριζαίοι:

♦ Στη λεγόμενη τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση (νέο φτιασίδωμά της, ώστε να γίνει περισσότερο ελκυστική και να περιοριστεί αποφασιστικά η τάση για σπουδές στο Πανεπιστήμιο, διατήρηση των δυο τύπων Λυκείου -Γενικού και Επαγγελματικού-, γενίκευση της μαθητείας.

♦ Στο σχεδιασμό του Ενιαίου Χώρου Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης και Έρευνας. Πρόκειται για την αναδιάταξη των ΤΕΙ. Η αξιολόγηση των ΤΕΙ θα οδηγήσει κάποια από αυτά να μπορούν να έχουν διδακτορικά, κάποια να συνεργάζονται πιο συστηματικά με τα ΑΕΙ και κάποια να παρέχουν αμιγώς τεχνική εκπαίδευση. Κοντολογίς, η διαδικασία αυτή, όταν και εάν γίνει, θα έχει συγχωνεύσεις-καταργήσεις, αναβάθμιση και υποβάθμιση.

«Το δανικό “ταξίμετρο”

Η Δανία, για να ενθαρρύνει τους φοιτητές να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους στην Τριτοβάθμια, εισήγαγε το σύστημα “του ταξίμετρου” τη δεκαετία του 1990: η κρατική επιχορήγηση κατανέμεται στα ιδρύματα ανάλογα με τον αριθμό των φοιτητών που ολοκληρώνουν επιτυχώς τις εξεταστικές. Οι επιχορηγήσεις αυτές είναι ανεξάρτητες από τις πάγιες για τις ανελαστικές δαπάνες των ιδρυμάτων. Σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ οδήγησαν τα ιδρύματα στο να παρέχουν κίνητρα και

αναβαθμισμένες υπηρεσίες στους φοιτητές. Η Εσθονία και η Φινλανδία έχουν παρόμοια συστήματα».

Συμπέρασμα: Το μέτρο συνδέεται με την αξιολόγηση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων βάσει διαφόρων κριτηρίων (π.χ. επιτυχής ολοκλήρωση των εξεταστικών από τους φοιτητές).

Πολλές φορές έχουμε γράψει ότι ο σκληρός ανταγωνισμός των πανεπιστημίων, έχει ως αποτέλεσμα τη διεθνή κατάταξή τους σε λίστες. Η κατάταξη αυτή είναι κοροϊδία, γιατί πρώτον, λαμβάνει υπόψη της δεδομένα από έναν πολύ μεγάλο αριθμό ιδρυμάτων όλου του κόσμου, με εντελώς διαφορετικά καθεστώτα λειτουργίας και δεύτερον, γιατί τα κριτήρια κατάταξης είναι αυθαίρετα και ποσοτικά (π.χ. ποια είναι η συμμετοχή των αποφοίτων σε διεθνείς διαγωνισμούς, πόσοι από τους καθηγητές είναι καταξιωμένοι με βραβεία, πόσο «δημοφιλή» είναι τα ιδρύματα στους καθηγητές παγκοσμίως, δηλαδή αν μπορούν να τους προσελκύουν για δουλειά με παχυλούς μισθούς, σε ποιο βαθμό ικανοποιούν τα αιτήματα των καπιταλιστών, πόσο «καλούς» φοιτητές (με τον τρόπο που εννοεί ο καπιταλισμός το «καλός») διαθέτουν, αν έχουν μεγάλη παραγωγή «αποδοτικής» έρευνας (δηλαδή έρευνας κατά παραγγελία καπιταλιστικών επιχειρήσεων), αν έχουν δημιουργήσει παραρτήματα σε άλλες χώρες, κ.λπ.).

Το βασανιστικό, όμως, ερώτημα που οφείλουν να βάλουν όσοι τοποθετούνται από την πλευρά των λαϊκών συμφερόντων είναι τι κόστος έχουν αυτές οι σπουδές (ακόμα και υψηλού επιπέδου); Σε ποιους απευθύνονται; Σε παιδιά από τα φτωχολαϊκά στρώματα ή μόνο σε μια ελίτ από τους κόλπους της αστικής τάξης;

Η δε δημοσιοποίηση των αποτελεσμάτων της αξιολόγησης γεννά αναπόφευκτα την κατηγοριοποίηση των Πανεπιστημίων, την κατάταξη και «βαθμολόγησή» τους, έστω και μέσα στην ίδια την πανεπιστημιακή κοινότητα και την κοινωνία. Ειδικά η τελευταία -και εδώ αναφερόμαστε στην εργαζόμενη κοινωνία- επιτίθεται να αποδέχεται αποτελέσματα, των οποίων τις προϋπάρχουσες διαδικασίες και τα κριτήρια αγνοεί, διαμορφώνοντας έτσι μια στρεβλή εικόνα για την ποιότητα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, που φυσικά δεν έχει να κάνει σε τίποτε με τα δικά της ταξικά συμφέροντα.

Γιούλα Γκεσούλη

Πολιτισμός για τους καπιταλιστές είναι το κέρδος

Το πρόβλημα δεν είναι που το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο αρνήθηκε να νοικιάσει σε ιταλικό οίκο μόδας την Ακρόπολη για να κάνει παρουσίαση των νέων μοντέλων του. Το πρόβλημα είναι ότι μπήκε σε συζήτηση μαζί του, ότι έδωσε στα στελέχη της εταιρίας και τους δικηγόρους της δικαίωμα ακρόασης. Κι όχι μόνον αυτό, αλλά τους πρότεινε και εναλλακτικές λύσεις, μεταξύ των οποίων το προαύλιο του Ηρώδειου και τον περιβάλλοντα χώρο του ναού του Ποσειδώνα στο Σούνιο.

Για τους καπιταλιστές πολιτισμός είναι μόνο το κέρδος. Γι' αυτό και με ιταμότητα ζήτησαν την Ακρόπολη με το επιχείρημα ότι «η Αθήνα θα ωφεληθεί ως ταξιδιωτικός προορισμός» και ότι αν γίνει σωστή διαχείριση «μπορεί να αποτελέσει αφορμή για την αλλαγή κλίματος στα κοινωνικοοικονομικά δεδομένα της χώρας»! Όσο για τη χορηγία των δύο εκατομ. ευρώ (σε διάστημα πενταετίας) που τάχα θα έδιναν για τα έργα που γίνονται στην Ακρόπολη, όταν ρωτήθηκαν αν θα τη δώσουν ακόμα και σε περίπτωση μη παραχώρησης του χώρου, «επιφυλάχτηκαν» να απαντήσουν...

Και με τον χωροφύλαξ και με τον αστυφύλαξ

Πολλοί απόρρησαν με την ανακοίνωση της ΛΑΕ, που δήλωσε ότι «αποδοκιμάζει όλες τις πιέσεις και τους εκβιασμούς που ασκούνται στο Δήμαρχο της Ν. Φιλαδέλφειας - Ν. Χαλκηδόνας από την Κυβέρνηση, την Περιφέρεια Αττικής και τη Διοίκηση της ΠΑΕ ΑΕΚ με αφορμή την έκδοση οικοδομικής άδειας του γηπέδου, ώστε να ενεργήσει σε βάρος της πόλης και των πολιτών της Νέας Φιλαδέλφειας, παραβιάζοντας, επιπροσθέτως και το προεκλογικό του πρόγραμμα στο συγκεκριμένο ζήτημα». Και απόρρησαν δικαίως, γιατί κορυφαία στελέχη της ΛΑΕ είχαν πρωταγωνιστήσει στα μυστικά παζαρέματα με τον Μελισσανίδη και τους ανθρώπους του, ενόσω ακόμα ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν στην αντιπολίτευση. Ο Στρατούλης μαζί με τον Φλαμπουράρη έκαναν όλο το παιχνίδι. Και εκείνη την περίοδο ο Στρατούλης ήταν ένα προβεβλημένο στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ ο Φλαμπουράρης ήταν ένας άνθρωπος του παρασκήνιου (μόνο οι «μπασμένοι» στα άδυστα του συριζαϊσμού γνώριζαν την ιδιαίτερη σχέση του με τον Τσίπρα).

Δεν τους κατηγορούμε που απόρρησαν. Οι άνθρωποι έχουν συνήθειες, όταν βλέπουν να εκδίδεται ανακοίνωση από ένα κόμμα, να θεωρούν ότι αυτή εκφράζει το κόμμα και όχι μια ομάδα μέσα στο κόμμα. Όμως ο ΣΥΡΙΖΑ έχει εισάγει νέα πολιτικά ήθη. Υπογράφει το Μνημόνιο η κυβέρνηση, βγαίνει το Εργατικό Τμήμα και καλεί σε απεργία. Λέει κάτι ένας υπουργός, βγαίνει το Τμήμα Δικαιωμάτων και διαμαρτύρεται. Επειδή, λοιπόν, η ΛΑΕ είναι ΣΥΡΙΖΑ-χωρίς-Μνημόνιο, θα έπρεπε να προσέξουμε ότι η σχετική ανακοίνωση υπογραφόταν από τη «θεματική Τοπικής Αυτοδιοίκησης της Λαϊκής Ενότητας», μέλη της οποίας είναι δημοτικοί σύμβουλοι Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας με την παράταξη του Βασιλόπουλου.

Επειδή ο big boss έβαλε τους ανθρώπους του να αρχίσουν τα σιχτιρίσματα στη ΛΑΕ, ο Λαφαζάνης φρόντισε να διοχετεύσει την επομένη σε αθλητικό ραδιόφωνο (χωρίς να βγει να μιλήσει στον αέρα), ότι ο ίδιος δε θέλει να τοποθετηθεί επί του θέματος και ότι η ανακοίνωση «βγήκε από τον τομέα αυτοδιοίκησης της ΛΑΕ». Λαφαζάνης: «Δεν έχω καμία σχέση με την ανακοίνωση της ΛΑΕ για το γήπεδο της ΑΕΚ» ήταν ο πρώτος τίτλος που έβαλε στην ιστοσελίδα του ο παπαγαλοσταθμός. «Δεν έχω καμία σχέση με την ανακοίνωση. Είναι του τομέα αυτοδιοίκησης της ΛΑΕ» ήταν η ειδίση όπως την εξέλιξαν στη συνέχεια τα παπαγαλάκια. Ο Λαφαζάνης (ή έστω το γραφείο Τύπου της ΛΑΕ) δεν ενοχλήθηκαν με την εντός εισαγωγικών φράση (που είναι σαν να την είπε ο ίδιος λέξη προς λέξη). Δεν έκαναν καμιά διευκρινιστική δήλωση. Προσκήνισαν το «μεγάλο αφεντικό», νομίζοντας πως παράλληλα είχαν χαιδέψει τ' αυτιά των ανθρώπων στη Φιλαδέλφεια που έδωσαν αγώνες για να μη γίνει το γήπεδο και έδωσαν τέτοια εντολή στον Βασιλόπουλο όταν τον εξέλεξαν δήμαρχο.

Δεν ξέρουμε αν θα βρεθούν άνθρωποι που θα χάσουν αυτό το παραμύθι, σίγουρα πάντως αυτοί δε θα είναι πολλοί. Αυτού του τύπου η ομοιομορφία πολιτική είναι πλέον αναποτελεσματική, όπως έδειξε και η εκλογική κατάντια της ΛΑΕ.

Λεονταρισμοί τέλος

Η εποχή των λεονταρισμών έχει παρέλθει οριστικά. Το έχει εμπεδώσει ακόμα και ο Καμμένος. Γι' αυτό και όταν τον ρωτούν, «αν οι δανειστές επιμείνουν στο σύνολο των αξιώσεών τους, τι θα προτεινάτε στον Αλέξη Τσίπρα; Συμβιβασμό ή ρήξη και εκλογές;», πετάει τη μπάλα στην εξέδρα, απαντώντας... σε άλλη ερώτηση: «Οι δανειστές θα πρέπει να αντιληφθούν ότι η Ελλάδα ήταν και είναι συνεπής απέναντι στις υποχρεώσεις που ανέλαβε. Είναι η ώρα εκείνοι να φανούν συνεπείς στις υποσχέσεις που έχουν δώσει και σε αυτά που έχουν υπογράψει».

Και βέβαια, ως γνήσιος ακροδεξιός, προσπαθεί να λειτουργήσει σαν ντουντούκα του Τραμπ στην Ευρώπη: «Ο Ντόναλντ Τραμπ κινείται προς την κατεύθυνση της ρήξης με την πολιτική της “γερμανοποίησης” της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της κατάρρευσης των εθνών - κρατών. Κινείται προς την κατεύθυνση της διατήρησης της εθνικής ταυτότητας και σε διαφορετική κατεύθυνση από τη λογική της παγκοσμιοποίησης». Από την περίοδο του μοναρχοφασισμού και της χούντας είχαμε ν' ακούσουμε τέτοιους ύμνους για την αμερικάνικη ιμπεριαλιστική πολιτική.

Αυτοί οι ύμνοι, βέβαια, έχουν και... υλικό αντίκρισμα: «Χρειάζεται επέκταση των αμυντικών συμφωνιών και ιδιαίτερα με τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής που θα διασφαλίσει ενίσχυση του αμυντικού οπλοστασίου της χώρας (...) Οι ισορροπίες στο Αιγαίο δεν θα πρέπει να διαταραχθούν, προς όφελος όλων, και ιδιαίτερα της Δύσης. Θα πρέπει οι φίλοι και σύμμαχοι και ιδιαίτερα οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής να αντιληφθούν - και το έχουν αντιληφθεί με τη νέα διοίκηση Τραμπ - ότι η Ελλάδα αποτελεί κέντρο σταθερότητας και ισορροπίας στην ευρύτερη περιοχή, απέναντι σε έναν επικίνδυνο διαδεδομένο ισλαμικό φονταμενταλισμό». Ετοιμαστείτε για νέες παραγγελίες πολεμικών συστημάτων. Η αμερικάνικη πολεμική βιομηχανία πρέπει να δουλέψει.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαεπτά
ως τότε, σύντροφοι, με τα σκατά;

Το βρήκαμε στο επετειολόγιο της στήλης και το παραθέτουμε απλά για τους συνειρμούς που δημιουργεί: Ήταν τέτοιες μέρες (24 Φεβρουαρίου) του 1983 όταν ναυάγησε το πλοίο... «Χρυσή Αυγή» στο Κάβο Ντόρο, σκοτώνοντας 28 ανθρώπους.

Χωρίς καμία διαφοροποίηση σε κανένα επίπεδο (εκτός του θεωρητικού, αν και αυτό υπό αίρεση) από τους προκατόχους τους, αυτοί που... θα καταργούσαν τα ΜΑΤ αποφάσισαν τελικά να κάνουν ακόμη πιο αισθητή την αστυνόμευση, με τη μετεξέλιξη του (αποτυχημένου) θεσμού του «αστυνομικού της γειτονιάς» σε «τοπικό αστυνόμο». Εύγλωττα τα δημοσιεύματα, διαλύουν κάθε αμφιβολία γράφοντας ότι «η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Προστασίας του Πολίτη αναμένεται να εγκαινιάσει τον θεσμό του διαμεσολαβητή της υπαίθρου, τον “τοπικό αστυνόμο”, σε μια προσπάθεια για αισθητή αστυνομική παρουσία σε απομακρυσμένες περιοχές της περιφέρειας όπου καταργήθηκαν αστυνομικοί σταθμοί»...

«Η αστυνομία είναι τόσο παλιά όσο και το κράτος, γι' αυτό και οι αφελείς γάλλοι του XVIII αιώνα δεν μιλούσαν για πολιτισμένους λαούς, μα για λαούς αστυνομευόμενους (nations policiées). Οι αθηναίοι ίδρυσαν μαζί με το κράτος τους και αστυνομία, μια σωστή χωροφυλακή από πεζούς και έφιππους τοξότες, κυνηγούς της υπαίθρου (...) Η χωροφυλακή αυτή όμως σχηματίστηκε από δούλους. Τόσο εξευτελιστική φαινόταν στον ελεύθερο αθηναίο αυτή η υπηρεσία του χωροφυλάκα, που προτιμούσε να τον πιάνει ο οπλισμένος δούλος, παρά να ασχολείται ο ίδιος με τέτοιες ατιμωτικές πράξεις. Εδώ εκφράζεται ακόμα η παλιά νοοτροπία των γενών. Το κράτος δεν μπορούσε να υπάρχει χωρίς την αστυνομία, μα ήταν ακόμα νέο και δεν είχε ακόμα αρκετό ηθικό κύρος για να κάνει σεβαστό ένα επάγγελμα που αναγκαστικά φαινόταν ατιμωτικό στα πρώην μέλη του γένους» (Friedrich Engels - «Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους»).

Προδημοσίευση από το επιστημονικό σύγγραμμα «Εκατό και μία σημειώσεις για το φθινό εξάνθημα (cheap rash)»: «Είχε μια εκφυλιστική πάθηση που ο ίδιος θεωρούσε έρπη, μα επρόκειτο καταφανώς για έρπιν. Αγνώστη στον ίδιο, μα απολύτως γνωστή στην επιστημονική κοινότητα αλλά και στην μακρινή γι' αυτόν πλέμπα, ήταν εμφανής σε κάθε λεπτομέρειά της: Πρώτα πείθεις εαυτόν ότι είσαι κάτι άλλο από αυτό που είσαι στην πραγματικότητα. Τον πείθεις ότι είσαι προλετάριος, ενώ είσαι αστός. Οτι είσαι ψημένος ενώ είσαι καμένος, Καμμένος, μπουλής. Κι ως λες έτσι τους άλλους για να προλάβεις τα χειρότερα σε βάρος σου. Οτι είσαι αριστερός ενώ είσαι δεξιότερος και της δεξιάς του κυρίου (κρίμα που δεν πρόλαβες τον μακαριστό, θα κάνετε σπουδαίο δίδυμο οι δυο αγωνιστές). Οτι είσαι άθεος ενώ είσαι πιο θεούσα (δείξε μου τους φίλους σου) και από αρχιδιάκονο (αρχή δια κώνο). Οτι είσαι ριζοσπάστης ενώ είσαι απλά ρυζοσπάστης, ότι είσαι καινοτόμος ενώ είσαι κενοτόμος και πιο συντηρητικός κι από συνταξιούχο δημοδιδάσκαλο του '50. Οτι είσαι επαναστάτης ενώ είσαι πιο θλιβερά προβλέψιμος κι από τον κούκο των παλιών ρολογιών». Το σύγγραμμα θα κυκλοφορήσει το κεντρικό τριήμερο της Αποκριάς από της εκδόσεις «Κρ-αυγή».

«Είμαι η θρησκεία, που φανερώνω τη θέληση των ουρανών στα πλήθη που δεν έχουν θέληση γιατί δεν έχουν γνώση. Είμαι η θρησκεία, που ευλογάει τους χρυσούς, τους επίσημους φονιάδες που λάμπουν από λίπος κι από ακαματιά κ' έχουν τα μάτια του πετρίτη που από το πιο μεγάλο ψήλος βρίσκουν το πιο βαθιά κρυμμένο κέρδος. Είμαι η θρησκεία, που καταριέται τα θύματα, τα θύματά της και που, όσο αρνιόνται, τόσο τα βυθίζει μες την τρομάρα αιώνιας ποινής πάνω στη Γη και κάτω από το Χώμα!» (Κώστας Βάρναλης - «Η πόρνη»).

Ξέρει κανείς πώς κλείνουμε ραντεβού για να μας πει το φλιτζάνι ο αξεπέραστος στο είδος (κατά δήλωσή του) Κώστας Ζουράρις;

«Σύντροφοι πάψτε να οχυρώνεστε πίσω απ' τις μάζες, σταματήστε να μεταθέτετε στις μάζες το ζήτημα της αντίστασης! Σταματήστε να εκλογικεύετε τον φόβο σας μπροστά στην άκρατη βία του συστήματος ως δήθεν πρόβλημα σύνδεσης και επικοινωνίας με την κοινωνία! Σταματήστε να επιδεικνύετε την αμηχανία σας ως πολυπραγμοσύνη, την ανημποριά σας ως διεισδυτική διορατικότητα» (RAF).

Κοκκινোসκουφίτσα

Το Υπουργείο Υγείας προειδοποιεί: Τα χαλασμένα powerbank κάνουν μπου.

ΠΑΣΟΚ Ευκαιρία για διμέτωπο

Ευκαιρία για διμέτωπο βρήκε το ΠΑΣΟΚ με τις τελευταίες πολιτικές κινήσεις των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ (στο μέτωπο της διαπραγμάτευσης για την επέκταση του Μνημόνιου) και της ΝΔ (με το ταξίδι Μητσοτάκη στο Βερολίνο). Ετσι, την ώρα που οι υπόλοιποι της Κεντροαριστεράς (Ποτάμι και ΦλώΡαΔια) μιζέριαζαν και ασχολούνταν με την εσωστρέφεια του χώρου, το ΠΑΣΟΚ προσπάθησε να εμφανιστεί σαν ένας διακριτός τρίτος πόλος, με ιστορία και με αίσθημα «εθνικής ευθύνης».

«Εχουμε ήδη έναν υποτακτικό, τον Αλέξη Τσίπρα, δεν χρειαζόμαστε άλλον», σχολίασε η Φώφη τη συμπεριφορά του Μητσοτάκη στο Βερολίνο. «Γιατί παρουσίασε το πρόγραμμα της ΝΔ για την έξοδο της χώρας από την κρίση στην Ανγκελα Μέρκελ και όχι στον ελληνικό λαό;» αναρωτήθηκε ρητορικά, ξαφνιάζοντας τη ΝΔ, που μάλλον δεν περίμενε τόση φραστική οξύτητα, αν κρίνουμε από την αμήχανη, απολογητική απάντηση που έδωσε το γραφείο Τύπου της ΝΔ: «Υποτακτικοί υπάρχουν... αλλά όχι στη ΝΔ. Ως γνωστόν, ο Κυριάκος Μητσοτάκης κα-

ταθέτει το εθνικό σχέδιο της Νέας Δημοκρατίας για την έξοδο από την κρίση στην ελληνική κοινωνία, συζητώντας διαρκώς με τους πολίτες και τους κοινωνικούς φορείς. Για το ίδιο σχέδιο ενημέρωσε την καγκελάρια της Γερμανίας, γιατί μιλά την ίδια γλώσσα εντός και εκτός Ελλάδας!»

Κρατώντας με θρησκευτική ευλάβεια τις αναλογίες του διμέτπου, η Φώφη επιτέθηκε και στην κυβέρνηση, με στόχο να διαλύσει τα νέφη που πήγαινε να σχηματίσει η φιλολογία πως υπάρχει ανοιχτή γραμμή του ΠΑΣΟΚ με τον Φίλη: «Πρέπει να ηττηθεί η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, που εκφράζει αυτή τη στιγμή μια κίβδηλη Αριστερά, είναι fake Αριστερά και προσβάλλει τις αρχές και τις αξίες των αγωνιστών και των ανθρώπων της Αριστεράς, με τους οποίους μας συνδέουν πολλά! Με την κατάντια του ΣΥΡΙΖΑ και το αποκρουστικό αντιλαϊκό πρόσωπο που έχει δείξει η κυβέρνησή του, απέκτησε «δικαίωμα λόγου» και το ΠΑΣΟΚ, δυο μόλις χρόνια μετά την απώλεια της κυβερνητικής εξουσίας, στην οποία συμμετείχε επί πέντε χρόνια, τότε μόνο του και τότε παρέα

με τη ΝΔ, το ΛΑΟΣ και τη ΔΗΜΑΡ, ψηφίζοντας δύο Μνημόνια και μια τεράστια αλυσίδα αντεργατικών και αντιλαϊκών νόμων.

Κι αυτό το θράσος το αποκά το ΠΑΣΟΚ χάρη στην πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ, που επιτρέπει στη Γεννημάτα να προβλέπει με απόλυτη σιγουριά, ότι η διαπραγμάτευση με τους δανειστές θα καταλήξει σε νέα μέτρα και νέα βάρη για την κοινωνία, σημειώνοντας με νόημα την αλλαγή την κυβερνητική στάση, που κατά το πρόσφατο παρελθόν συμπεκνωνόταν στο «δεν ψηφίζουμε νέα μέτρα», ενώ τώρα περιορίζεται στο «δεν κάνουμε υποχώρηση στις αρχές μας».

Εχει και «διά ταύτα» το ΠΑΣΟΚ: να ηττηθεί ο ΣΥΡΙΖΑ, να μην έχει αυτοδυναμία η ΝΔ, να ενισχυθεί το ΠΑΣΟΚ με τους συμμάχους του και να φτιάξουν όλοι μαζί «εθνική κυβέρνηση». Το είπε χαρακτηριστικά η Γεννημάτα: «Με ευθύνη της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ δεν υπάρχει εθνική συνεννόηση. Η χώρα έχει έλλειμμα αξιοπιστίας και εμπιστοσύνης». Και ο Σκανδαλίδης το έκανε νιανιά: «Το ΠΑΣΟΚ δεν παίζει με δυάδες, ούτε με τον ΣΥΡΙΖΑ ούτε

με τη ΝΔ. Το ΠΑΣΟΚ παίζει με τριάδες και πάνω και τάχθηκε υπέρ της εθνικής συνεννόησης μετά τις εκλογές για συνολική έξοδο της χώρας από την κρίση, στρατηγικά και όχι πολιτικά, κομματικά».

Φυσικά, τα περί τριάδων είναι του παρόντος και όχι του μέλλοντος. Αν χρειαστεί, το ΠΑΣΟΚ θα πάει και μόνο του με το νικητή των επόμενων εκλογών. Σήμερα, όμως, η προπαγάνδα των «τριάδων και πάνω» βοηθάει το σχέδιο του διμέτπου κατά ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, δηλαδή της άντλησης ψηφοφόρων και από τα δεξιά και από τ' αριστερά του. Ακόμα, βέβαια, το ΠΑΣΟΚ δεν έχει «ξεπλυθεί» από τα «μνημονιακά του αμαρτήματα», ούτε δείχνει κάποια ξεχωριστή δυναμική, όμως έχει συγκροτήσει τον ενδιάμεσο τρίτο πόλο, καθώς το Ποτάμι βαράει διάλυση και οι ΦλώΡαΔια δε δείχνουν ν' αποτελούν απειλή, καθώς ούτε κομματικό μηχανισμό διαθέτουν, ούτε προσβάσεις στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και άλλους πυλώνες του αστικού συστήματος. Οι ψευτογιάπηδες και οι χίπστερ του Ποταμιού δεν μπορούν να συγκροτήσουν μηχανισμό.

Το Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού αρνείται να εφαρμόσει δικαστική απόφαση για επαναπροσλήψη απολυθέντων συνδικαλιστών

Ως κράτος εν κράτει συμπεριφέρεται το Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού της οικογένειας Εφραίμογλου, που διευθύνεται από τη Σοφία Κουνενάκη-Εφραίμογλου, μέλος για δύο θητείες (μέχρι το 2016) του ΔΣ του ΣΕΒ. Απέλυσε μέλη της διοίκησης του υπό σύσταση σωματείου των εργαζόμενων και **ενώ υπάρχει δικαστική απόφαση που επιβάλλει την άμεση επαναπροσλήψή τους, αρνείται να την εφαρμόσει.**

Στο θέμα είχαμε αναφερθεί τον Απρίλη του 2016, ενώ καταγγέλλια έβγαλε και η ΠΟΘΑ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροάματος). Το ΙΜΕ και το τεράστιο «μαγαζί» του, το συγκρότημα «Ελληνικός Κόσμος», έχει «ανακαλύψει» τη μέθοδο της καθυστέρησης της πληρωμής των εργαζόμενων επί μήνες, εξασφαλίζοντας έτσι κεφάλαιο κίνησης (και κέρδη) από την απλήρωτη δουλειά των μεροκαματιάρηδων. Παράλληλα, δεν εφαρμόζει ό,τι απέμεινε από την εργατική νομοθεσία και αφορά τα ωράρια και τις υπερωρίες, με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να απασχολούνται σε καθεστώς δουλείας.

Πρωτοπόροι εργαζόμενοι ξεκίνησαν την προσπάθεια να στήσουν σωματείο στο χώρο (παλιότερη προσπάθεια είχε

ματαιωθεί από την εταιρία). Η προσπάθειά τους έφτανε στο τέλος, όταν η διοίκηση χτύπησε με τις πρώτες τρομοκρατικές απολύσεις. Ο πρόεδρος Γιάννης Καραμήτρος απολύθηκε, μολονότι οι παραστάσεις στις οποίες εργαζόταν ως φωτιστής δεν είχαν ολοκληρωθεί. Και ο εργαζόμενος στο λογιστήριο Νίκος Σταυριδής απολύθηκε ενώ του είχε προταθεί να αναλάβει πόστο αυξημένης ευθύνης, λόγω αποχώρησης άλλου εργαζόμενου.

Οι δύο εργαζόμενοι δεν αποδέχτηκαν την απόλυσή τους. Εκαναν αγωγή και δικαιώθηκαν. Στις 19 Δεκεμβρίου του 2016 δημοσιεύτηκε η απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που έκρινε ότι η απόλυση έγινε για συνδικαλιστικούς λόγους (δε δέχτηκε τον ψεύτικο ισχυρισμό ότι τάχα η διοίκηση δε γνώριζε για το υπό σύσταση σωματείο), τη χαρακτηρίζει άκυρη, όρισε αποζημίωση για καθένα από τους δύο απολυθέντες συνδικαλιστές και υποχρεώνει την εταιρία να τους επαναπρολάβει (αλλιώς θα πληρώνει αποζημίωση 50 ευρώ για κάθε μέρα που καθυστερεί να τους επαναπρολάβει).

Μολονότι η απόφαση κηρύχθηκε προσωρινά εκτελεστή (δηλαδή η έφεση που άσκησε η

επιχείρηση δεν αναστέλλει την εφαρμογή της), **το ΙΜΕ αρνείται και να επαναπρολάβει τους δύο εργαζόμενους και να τους καταβάλει τις αποζημιώσεις που όρισε το δικαστήριο.** Μέχρι στιγμής, κάθε προσπάθεια των εργαζόμενων να έρθουν σε επαφή με τη διοίκηση της επιχείρησης απέβη άκαρπη.

Η τακτική του ΙΜΕ είναι προφανής. Ξέρει ότι οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να επιδοθούν σε

ατέρμονες νομικές διαδικασίες, που απαιτούν υπέρογκες δαπάνες. Ποντάρει στην κούραση και την εξάντλησή τους. **Το υπουργείο Εργασίας οφείλει να παρέμβει άμεσα και να επιβάλει την τήρηση της νομιμότητας από τους καπιταλιστές του ΙΜΕ.** Οι εργαζόμενοι στο χώρο του θεάματος-ακροάματος πρέπει να στηρίξουν τους συναδέλφους τους. Αυτή η υπόθεση δεν πρέπει να χαθεί.

Ενας χρόνος χωρίς τον Βασίλη

Πέρασε ένας χρόνος από τότε που «έφυγε», ξαφνικά και αναπάντεχα, ο Βασίλης Αντώνος. Όταν ένας άνθρωπος «φεύγει» πριν καν συμπληρώσει τα 22 χρόνια του είναι βαρύς ο πόνος για τους δικούς του. Κι ο ένας χρόνος πολύ λίγος για να απαλύνει τις πληγές που ανοίγει η απουσία του. Γι' αυτό κι αισθανόμαστε την ανάγκη, αυτές τις δύσκολες ώρες, να εκφράσουμε και πάλι την αδερφική μας συμπράταση στη μητέρα και τ' αδέρφια του. Όσο για

μας, όσα χρόνια κι αν περάσουν, η ευγενική μορφή του Βασίλη θα έχει πάντοτε μια θέση στις μνήμες μας.

Στη μνήμη του, η οικογένεια του Βασίλη ενίσχυσε οικονομικά την «Κόντρα»

Ξενόδουλοι ήταν πάντοτε, όλοι

Λίγο πριν ο Κούλης ανέβει στο αεροπλάνο για ν' αναχωρήσει για Βερολίνο, όπου θα γινόταν δεκτός από τα «μεγάλα αφεντικά» Μέρκελ και Σόιμπλε και θα μιλούσε σε κοινό γερμανών καπιταλιστών, η αδερφή του φρόντισε να δώσει μια συνέντευξη στον «Ελεύθερο Τύπο», προκειμένου να θυμίσει το δόγμα με το οποίο πολιτεύεται εδώ και δεκαετίες η οικογένεια Μητσοτάκη: «απόλυτη πειθαρχία στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών».

Αυτό, βέβαια, είναι το δόγμα όλων των αστικών κομμάτων που διοικούν τον ελληνικό καπιταλισμό, όμως παίζει ρόλο και το στίλ. Αλλά αστικά κόμματα προσπαθούν να δείξουν ότι αντιστέκονται στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών, ότι διαπραγματεύονται σαν ίσοι προς ίσους κτλ. Αντίθετα, οι Μητσοτάκηδες πολιτεύονται με κυνισμό, δηλώνοντας ότι αδιαφορούν για το «πολιτικό κόστος».

Αυτό το στίλ των Μητσοτάκηδων φρόντισε να θυμίσει η Ντόρα, με τη συνέντευξή της στον «Ελεύθερο Τύπο», στρέφοντας τα βέλη της αποκλειστικά κατά της συγκυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ και απαιτώντας απ' αυτήν απόλυτη πειθαρχία στις απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών δανειστών: «Στις δύσκολες στιγμές που περνάμε απαιτούνται σοβαρότητα, αξιοπιστία και αίσθημα ευθύνης και όχι καουμποιλίκια και τσαρλατανισμοί!»

Το πήγε και παραπέρα, αναλαμβάνοντας την υπεράσπιση των γερμανών πολιτικών, των τόσο απαξιωμένων στη συνείδηση του ελληνικού λαού: «Ένας από τους μεγαλύτερους μύθους που έχουμε καλλιεργήσει στη χώρα είναι ότι για τη γερμανική πολιτική ευθύνεται ένας άνθρωπος. Δεν έχει γίνει κατανοητό ότι η πολιτική της Γερμανίας καθορίζεται από το κοινοβούλιό της. Φοβάμαι δε ότι η σύνθεση του νέου κοινοβουλίου, μετά τις εκλογές του φθινοπώρου του 2017, θα είναι πιο πιστική για τη χώρα και τα συμφέροντά μας. Θέλω να τονίσω ότι η κυβέρνηση με την πρακτική της ενθαρρύνει την άποψη ότι το ευρώ είναι βαρύ νόμισμα για την Ελλάδα. Γι' αυτό κουραστικά επαναλαμβάνω ότι θα έπρεπε να έχει ποινικοποιηθεί το χάσιμο χρόνου στο κλείσιμο της διαπραγματεύσεως».

Τα περί ποινικοποίησης, βέβαια, ήταν ένα σχήμα λόγου, προκειμένου να δώσει βάρος στα λεγόμενά της. Το Μαξίμου, όμως, πιάστηκε απ' αυτό το σημείο για να χτυπήσει το μητσοτακάικο. «Θα ήταν επικίνδυνο, αν δεν ήταν τόσο φαιδρό» έγραψε σε ανακοίνωσή

του, αναφερόμενο στα περί ποινικοποίησης του χασίματος χρόνου στη διαπραγμάτευση. Και συνέχισε: «Είναι φανερό ότι δεν την ενδιαφέρουν τα νέα μέτρα που θα υποστούν οι έλληνες πολίτες - δεν αφορούν ούτε αυτήν, ούτε τους φίλους της. Το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να υποβάλλει διαρκώς τα διαπιστευτήρια της ΝΔ προς τους θεσμούς, λίγο προτού ο κ. Μητσοτάκης συναντήσει την Ανγκελα Μέρκελ και τον γερμανό υπουργό Οικονομικών». Το μητσοτακικό στίλ της απόλυτης υποταγής στους ιμπεριαλιστές εκ των προτέρων, σε σύγκρουση με το συριζαϊκό στίλ της απόλυτης υποταγής, αφού προηγηθεί ένα θέατρο «σκληρής διαπραγμάτευσης». Γι' αυτό και η ανακοίνωση του Μαξίμου δεν παρέλειψε να κάνει και τη σχετική σπέκουλα, λέγοντας για τη Μπακογιάννη: «Αγνοεί ό,τι δεν συμβαδίζει με το αφήγημά της, όπως οι δηλώσεις των Ζαν Κλοντ Γιούνκερ, Ζίγκμαρ Γκάμπριελ, Μάρτιν Σούλτς και άλλων, οι οποίοι μόνο στην ελληνική κυβέρνηση δεν επιρρίπτουν τις ευθύνες των καθυστερήσεων της διαπραγμάτευσης».

Και ο Κούλης, πάντως, κινήθηκε στο ίδιο μήκος κύματος με την αδερφή του. Παραβαίνοντας τον άγραφο κανόνα που θέλει τους ηγέτες των αστικών κομμάτων να μην εγείρουν ζητήματα εσωτερικής πολιτικής αντιπαράθεσης όταν βρίσκονται στο εξωτερικό, εξαπέλυσε επίθεση κατά της συγκυβέρνησης από την έδρα της CDU στο Βερολίνο, φροντίζοντας να δικαιώσει τη γερμανική πολιτική και ιδιαίτερα τον Σόιμπλε, με τον οποίο θα συναντιόταν μια μέρα μετά: «Είναι σαφές πως οι καθυστερήσεις και οι παλινωδίες της Κυβέρνησης οδηγούν τους πιστωτές μας σε υπερβολικές απαιτήσεις. Η κοινωνία πληρώνει πολύ ακριβά το λογαριασμό για την αποτυχία του κ. Τσίπρα να εφαρμόσει τις τολμηρές αλλαγές που χρειάζεται η πατρίδα μας. Πολλές από αυτές τις αλλαγές δεν έχουν κανένα δημοσιονομικό κόστος. Η κυβέρνηση Τσίπρα δεν έχει κανένα σχέδιο για την ανάπτυξη της οικονομίας, την προσέλκυση επενδύσεων, τη

δημιουργία νέων θέσεων εργασίας στον ιδιωτικό τομέα. Στο προσφυγικό - μεταναστευτικό ζήτημα έχει προκαλέσει επικίνδυνες καταστάσεις με την ανικανότητα και την ιδεοληψία της. Η χώρα χρειάζεται σήμερα, περισσότερο από ποτέ, ένα σχέδιο εθνικής ανάπτυξης και ανασυγκρότησης. Διατύπωσε την αποφασιστικότητά μας να κάνουμε την Ελλάδα ένα κανονικό Ευρωπαϊκό Κράτος».

Πήγε στη Μέρκελ για να της πει ότι για όλα φταίει ο Τσίπρας και πως αυτός είναι αποφασισμένος να κάνει την Ελλάδα «κανονικό ευρωπαϊκό κράτος»! Λες και η Μέρκελ είναι αυτή που θα κρίνει ποιος πρέπει να είναι ο πρωθυπουργός της Ελλάδας! Λες και η Ελλάδα δεν είναι -τυπικά έστω- κοινοβουλευτική δημοκρατία, στην οποία οι κυβερνήσεις ορίζονται διά της λαϊκής ψήφου. Εχει βέβαια μια λογική αυτή η τοποθέτηση του Μητσοτάκη. Είναι μια έμμεση πρόσκληση προς τη Μέρκελ να στριμώξει τη συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων ώστε να την οδηγήσει αναγκαστικά σε εκλογές.

Επισημώς, Μέρκελ και Σόιμπλε δεν έκαναν δηλώσεις, δεν άφησαν να διαφανεί οποιαδήποτε εύννοια προς τον Μητσοτάκη, ενώ τήρησαν αυστηρά το πρωτόκολλο, υποδεχόμενοι τον Κούλη με τις κομματικές και όχι με τις κρατικές τους ιδιότητες. Ανεπισήμως, διέρρευσε ότι του έκοψαν τη φόρα για εκλογές. Μάλιστα, η διαρροή επιβεβαιώθηκε και από το περιβάλλον Μητσοτάκη. Αυτό ήταν απολύτως αναμενόμενο, αν σκεφτούμε ότι η Γερμανία βρίσκεται σε προεκλογική περίοδο και μια εκλογική «περιπλοκή» στην Ελλάδα θα ερμηνευόταν από τους αντιπάλους των CDU/CSU ως αποτυχία του ελληνικού «προγράμματος», δηλαδή της πολιτικής των Μέρκελ-Σόιμπλε. Καμιά κομματική ηγεσία δε θα ήθελε να βρεθεί στην ανάγκη να δίνει εξηγήσεις για ένα ζήτημα που επί χρόνια υπήρξε αιχμή του δόρατος της ακροδεξιάς αντιπολίτευσης («οι Γερμανοί δουλεύουν για να ταϊζουν τους τεμπέληδες Έλληνες»).

Δεν ξέρουμε, όμως, και αν

ο Σόιμπλε ζήτησε από τον Μητσοτάκη να στηρίξει στη Βουλή τη συμφωνία που θα κλείσει ο Τσίπρας. Γιατί σ' αυτή την περίπτωση ο Κούλης θα έχει πάει στο Βερολίνο για μαλλί και θα γύρισε κουρεμένος.

Δεν νομίζουμε, όμως, ότι το γαλάζιο επιτελείο αποτελείται από αφελείς που να πιστεύουν πως υπήρχε περίπτωση να πάει ο Κούλης στο Βερολίνο και να πείσει τους Μέρκελ-Σόιμπλε να στριμώξουν τον Τσίπρα με «τρελές» απαιτήσεις, ώστε να τον αναγκάσουν να πάει άμεσα σε εκλογές. Την εικόνα του «μελλοντικού πρωθυπουργού» που γίνεται δεκτός από τα «μεγάλα αφεντικά» στο Βερολίνο, προκειμένου να τους παρουσιάσει το μεγαλόπνοο σχέδιο που έχει για την Ελλάδα, προσπάθησε να καλλιεργήσει.

Μπορεί στην Ελλάδα να φούσκωσαν την επίσκεψη Μητσοτάκη στο Βερολίνο (φαινόμενο συνηθισμένο στις μπανανίες, όπου οι αστοί πολιτικοί ηγέτες εκλιπαρούν την εύννοια των ιμπεριαλιστών), όμως στη Γερμανία έχουν άλλα πράγματα ν' ασχοληθούν. Κι αυτό φάνηκε από τους μόλις καμιά εικοσαριά βουλευτές από τους 310 που έχει ο συνασπισμός CDU/CSU, που έκαναν τον κόπο να πάνε στη συνάντηση με τον Κούλη που κανόνισε ο αντιπρόεδρος (ούτε καν ο πρόεδρος) της κοινοβουλευτικής τους ομάδας. Μιλάμε για κανονικό «γράψιμο». Ανάμεσα στην εικοσάδα ήταν και μερικοί από εκείνους που παραδοσιακά καταψηφίζουν τα ελληνικά «προγράμματα» όταν ο Σόιμπλε τα στέλνει στη Μπούντεσταγκ, οι οποίοι πήγαν για να βρουν την ευκαιρία να χύσουν τη χολή τους -χρησιμοποιώντας τον Κούλη σαν ντεκόρ- κι αυτό να το «πουλήσουν» μετά στους ακροδεξιούς ψηφοφόρους τους. Γι' αυτό και οι ίδιοι οι άνθρωποι του Κούλη διέρρευσαν ότι η συνάντηση με τους βουλευτές ήταν «πολύ δύσκολη».

Όσο για τις συναντήσεις με Μέρκελ και Σόιμπλε, οι γερμανοί ιμπεριαλιστές ηγέτες ζήτησαν απόλυτη εχεμύθεια, προφανώς γιατί δε θέλουν το «ελληνικό ζήτημα» να γίνει καθ' οιονδήποτε τρόπο θέμα της γερμανικής πολιτικής ατζέντας έστω και για λίγες μέρες. Οι δημοσιογράφοι που έκαναν ρεπορτάζ από γερμανικές και από ελληνικές πηγές μετέδωσαν ότι οι συναντήσεις ήταν του τύπου 90-10. Ο Μητσοτάκης μιλούσε στο 90% του χρόνου και η Μέρκελ με τον Σόιμπλε τον άκουγαν, ενώ οι συνεργάτες τους κρατούσαν σημειώσεις. Αυτό λέγεται και «ξεπέτα». Από άποψη ουσίας λέγεται εξέταση του υποψήφιου για την πρωθυπουργία από τα αφεντικά.

Το Ευρωκοινοβούλιο υπερψήφισε τη CETA

Ενόψει των απειλών για εμπορικό πόλεμο κατά της ΕΕ, που εξαπολύει ο Τραμπ, της έναρξης των διαδικασιών υλοποίησης του Brexit, που η Μεί έχει πει ότι θα κινήσει το αργότερο τον Μάρτη, και των εκλογών σε βασικές ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ και της Ευρωζώνης (Ολλανδία, Γαλλία, Γερμανία, ενδεχομένως και Ιταλία), στις οποίες φαίνεται να κερδίζουν έδαφος οι ακροδεξιές-εθνικιστικές δυνάμεις, η διαδικασία επικύρωσης της Συνολικής Οικονομικής Εμπορικής Συμφωνίας (CETA) ΕΕ-Καναδά ήταν μια καλή ευκαιρία για «ενωσιακή» προπαγάνδα. Το σκηνικό ενίσχυσε και η παρουσία του καναδού πρωθυπουργού Τζάστιν Τριντό, ο οποίος δυο μέρες πριν είχε μια πολύ ψυχρή συνάντηση με τον Τραμπ στο Λευκό Οίκο.

Η ψηφοφορία στο Ευρωκοινοβούλιο δεν ενέπνεε ανησυχία στους ιθύνοντες της Ευρώνης. Η CETA υπερψηφίστηκε με ψήφους 506 υπέρ, 142 κατά και 43 αποχές. Η διαδικασία σε επίπεδο ΕΕ ολοκληρώθηκε και -όπως σημείωσε και ο Γιούνκερ- θα αρχίσει να εφαρμόζεται προσωρινά, περιμένοντας την ολοκλήρωση της κύρωσής της και σε εθνικό επίπεδο. Πρόκειται για μια συμφωνία διευκόλυνσης του εμπορίου ανάμεσα στους μονοπωλιακούς ομίλους της ΕΕ και του Καναδά, η οποία -όπως συμβαίνει πάντοτε με τέτοιου είδους συμφωνίες- έχει και τα θύματά της. Ενα απ' αυτά είναι και η ελληνική φέτα. Όπως έχουμε γράψει αναλυτικά στο παρελθόν, με τη CETA μπαίνει ταφόπλακα στην ελληνική φέτα, παρά τα ψέματα που επιστράτευσε ο υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, Βαγγέλης Αποστόλου.

Συνεχίζεται το παζάρι για τον ΔΟΛ

Τη μια μέρα, ο Παππάς πάει σε κομματική εκδήλωση του ΣΥΡΙΖΑ και δεν κρύβει τη χαρά του για το κλείσιμο των Μέσων του ΔΟΛ. Την επομένη, δίνει συνέντευξη και δηλώνει ότι η κυβέρνηση «είναι έτοιμη να παρέμβει για τα ιστορικά φύλλα»! Ο Τσίπρας στη Βουλή λέει ότι υπάρχει «αμετάκλητη δικαστική απόφαση» που μπλοκάρει πρακτικά την έκδοση των «Νέων» και του «Βήματος», αλλά τρεις μέρες μετά, ένα δικαστήριο ομοιοβάθμο μ' αυτό που εξέδωσε την -κατά Τσίπρα- «τελεσίδικη απόφαση», «μεταρρυθμίζει» αυτή την απόφαση και εκδίδει προσωρινή διαταγή να αποδεσμευτεί ένας τραπεζικός λογαριασμός, προκειμένου οι εισπράξεις των Μέσων του ΔΟΛ «να διατίθενται ελεύθερα αποκλειστικώς και μόνο για τις ανάγκες εξακολούθησης της λειτουργίας της επιχείρησής της και ειδικότερα για την κάλυψη των εξόδων λειτουργίας της και την καταβολή της μισθοδοσίας των εργαζομένων».

Την ίδια κιόλας μέρα (Δευτέρα) αρχίζει να λειτουργεί ο σταθμός και το σάιτ του ΔΟΛ και την επομένη τα «Νέα» κρεμιούνται ξανά στα μανταλάκια, προκαλώντας απόγνωση στον Χατζηνικολάου που την ίδια μέρα εξέδωσε το πρώτο φύλλο καθημερινής εφημερίδας. Φιλοδόξησε να καλύψει το κενό των «Νέων» αλλά την πάτησε. Εχουμε την υποψία ότι την επόμενη βδομάδα, που θα έχουμε κυκλοφορίες, οι «Ειδήσεις» θα είναι στα τάρταρα (όπως είναι και το κυριακάτικο φύλλο του Καλογρίτσα και του ΣΥΡΙΖΑ, παρά τις σκανδαλογικές επιδόσεις του Βαξεβάνη).

Είναι προφανές ότι οι δικαστικές αποφάσεις υπηρετούν πολιτικές και επιχειρηματικές σκοπιμότητες. Ο ΔΟΛ είναι πολύ μεγάλο «μαγαζί» για να το αφήσουν να πεθάνει με ακαριαίο θάνατο. Το βέβαιο είναι ότι το «πείραμα Μουλόπουλου», στο οποίο κατέφυγε ο Ψυχάρης αναγνωρίζοντας την προσωπική του ήττα από τους Τσιπραίους, δεν έπιασε. «Επενδυτής» δε βρέθηκε και ο ΔΟΛ βρίσκεται στα χέρια των τραπεζών, ενώ το προσωπικό -με πρώτους τους αρθρογράφους μεγαλοδημοσιογράφους- αρνήθηκε να υπακούσει στον «κομισάριο» του ΣΥΡΙΖΑ. Οι φυλλάδες δεν μετακινήθηκαν ούτε πόντο από τη σκληρή αντικυβερνητική γραμμή τους. Αυτό δε σημαίνει ότι ο ΣΥΡΙΖΑ παραιτήθηκε από την προσπάθεια να βάλει στην επιρροή του το Συγκρότημα. Απλά, δεν είναι και τόσο εύκολο αυτό. Δεν είναι εύκολο, όμως, και για τους άλλους να βάλουν στην άκρη τον ΣΥΡΙΖΑ, γιατί πάντοτε μια κυβέρνηση έχει στα χέρια της εργαλεία.

Θα δούμε και άλλα επεισόδια του πολέμου, λοιπόν, και δεν μπορούμε να προεξοφλήσουμε ότι θα υπάρξει συμβιβασμός. Το μόνο βέβαιο είναι ότι η τύχη του ΔΟΛ συναρτάται και με τις εξελίξεις στο τηλεοπτικό τοπίο (αριθμός αδειών και διαγωνισμός για τη διανομή τους).

Αντε γεια...

Αν οι δικαστές ήταν χουλιγκάνοι, θα χαιρετούσαν την κ. Θάνου με τη γνωστή κραυγή γνωστής τηλεπερσόνας του χουλιγκανισμού. Όμως οι δικαστές είναι... ευγενείς άνθρωποι, γι' αυτό και αφήνουν την πρόεδρο του Αρείου Πάγου να δηλώνει ότι η ψηφοφορία στον Αρειό Πάγο σχετικά με την αύξηση του ορίου ηλικίας των δικαστών δεν ήταν προσωπική της ήττα! Ετσι κι αλλιώς, τον προσεχή Ιούνη η κυρία με το πρωτότυπο μαλλί θα έχει συνταξιοδοτηθεί και θα τη βλέπουμε μόνο σε καμιά επίσημη δεξίωση.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Κ «Σε μια χρεοκοπημένη χώρα, που δεν έχει μείνει τίποτα όρθιο πώς οραματίζονται ορισμένοι τον επαγγελματικό αθλητισμό; Πόσα θα χρεώνεται ο πολίτης για να συντηρεί εγκαταστάσεις που δεν μπορούν να υπάρχουν; Και εν τέλει, τότε θα φτάσουν στο σήμερα και θα κατανοήσουν πως πέρασε η εποχή του υπαρκτού;».

Το απόσπασμα είναι από σχόλιο με τίτλο «Ζουν ακόμη στην εποχή του υπαρκτού», που αλιεύσαμε από τη στήλη ΧΑΤ ΤΡΙΚ της αθλητικής εφημερίδας Goalnews. Ο συντάκτης ασκεί κριτική στην ανακοίνωση της Θεματικής Τοπικής Αυτοδιοίκησης της ΛΑΕ, η οποία κάλεσε το δήμαρχο Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας, Αρη Βασιλόπουλο, να μην υποκύψει στους εκβιασμούς του Μελισσανίδη και της κυβέρνησης στο θέμα της ανέγερσης του γηπέδου της ΑΕΚ.

Αναφερόμαστε στο εν λόγω σχόλιο, που αναφέρεται και στην απαίτηση της ΚΑΕ ΑΕΚ (μπάσκετ) να της παραχωρηθούν οι εγκαταστάσεις του ποδηλατοδρόμιου για να τις χρησιμοποιήσει ως έδρα, όχι για να υπερασπιστούμε τον κρατικό καπιταλισμό στις χώρες του λεγόμενου «ανατολικού μπλοκ», ούτε τα πολιτικά ρετάλια της ΛΑΕ, που προσπαθούν να «ξεκολλήσουν» από το 2% στις δημοσκοπήσεις. Είναι για να τονίσουμε το θράσος που έχουν τα «παπαγαλάκια» του Γατούλη, τα οποία θεωρούν τον εαυτό τους «καυθεντία» και όλους τους υπόλοιπους Χαχόλους που είναι υποχρεωμένοι να αποδέχονται τις βαθυστόχαστες αναλύσεις τους.

Πρέπει να τονιστεί ότι η στήλη είναι από θέση αρχών υπέρ του δικαιώματος του αυτοπροσδιορισμού, όμως η απαίτηση του συντάκτη του συγκεκριμένου σχολίου να θεωρεί τον εαυτό του δημοσιογράφο, την ξεπερνά. Σύμφωνα με αυτόν τον κολοσσό της αθλητικής διάνοησης, ο ελληνικός λαός είναι υποχρεωμένος να πληρώνει για την κατασκευή αθλητικών εγκαταστάσεων, οι οποίες στη συνέχεια θα παραχωρούνται δωρεάν ή με πολύ χαμηλό μίσθωμα στις αθλητικές ΑΕ, γιατί αυτό απαιτούν οι καπιταλιστές που κατέχουν ομάδες-αθλητικές επιχειρήσεις και το «οικοδόμημα» του επαγγελματικού αθλητισμού.

Για όσους άντεξαν το μεγαλείο της σκέψης του συνεχίζει τονίζοντας ότι από την παραχώρηση των δημόσιων αθλητικών εγκαταστάσεων κερδισμένο είναι το κράτος, το οποίο καταφέρνει να φορτώσει το κόστος συντήρησης στους καμμένους τους καπιταλιστές, που προκειμένου να βρουν αθλητική στέγη για την ομάδα τους δε διστάζουν να βάλουν το χέρι βαθιά στην τσέπη.

Και μετά από αυτά που γράφουν, αναρωτιούνται γιατί τους αποκαλούν υποτακτικούς των καπιταλιστών, κολαούζους, παπαγαλάκια, ρουφιάνους και αλήτες.

Αρπακολλατζήδες εναντίον επαγγελματιών

Στο προηγούμενο φύλλο, αναφερθήκαμε στις εκλογές στην Ελληνική Ολυμπιακή Επιτροπή (ΕΟΕ) και στα όσα τραγελαφικά διαδραματίστηκαν, τόσο κατά την προεκλογική περίοδο όσο και την ημέρα διεξαγωγής της εκλογικής διαδικασίας. Τη βδομάδα που πέρασε, δεν είχαμε εξελίξεις στο προσκήνιο, υπάρχει όμως έντονη παρασκηνακή δραστηριότητα, αφού οι δυο πλευρές προσπαθούν με κάθε τρόπο να πάρουν με το μέρος τους τους αξιωματούχους της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής (ΔΟΕ).

Εκτός από την προεδρία της ΕΟΕ, για την οποία θα αποφασίσει η ΔΟΕ, μετά την προσφυγή των 13 Ομοσπονδιών που στηρίζαν την υποψηφιότητα Κούβελου, οι δυο πλευρές δίνουν σκληρή μάχη και για μια θέση στους «Αθανάτους» της ΔΟΕ, η οποία -αν δεν υπάρξει νέα αναβολή- θα κριθεί τον προσεχή Σεπτέμβρη. Σύμφωνα με τα μέχρι στιγμής δεδομένα, τον Καπράλο θα προτείνει η ΕΟΕ και τον Κούβελο οι έλληνες Olympians, οι οποίοι εκπροσωπούνται από τον πρόεδρό τους, τον εφοπλιστή Γιώργο Ανδρεάδη.

Στην περίπτωση των εκλογών της ΕΟΕ, ο πρόεδρος Τόμας Μπαχ και οι αξιωματούχοι της ΔΟΕ τήρησαν αυστηρή ουδε-

τερότητα και δεν πήραν θέση υπέρ του Καπράλου ή του Κούβελου. Όπως όλα δείχνουν, το ίδιο αναμένεται να πράξουν και στη διαδικασία επιλογής του έλληνα Αθανάτου, όχι όμως επειδή θέλουν να κρατήσουν ουδέτερη στάση. Οι διαρροές από κύκλους του προέδρου Μπαχ αφήνουν να εννοηθεί ότι στη ΔΟΕ είναι ενοχλημένοι από τα αλληλομαχαιρώματα των δυο πλευρών και αφήνουν τους Καπράλο και Κούβελο να αλληλοεξοντωθούν, δρομολογώντας μια τρίτη λύση. Σύμφωνα με αυτές τις διαρροές, οι εξελίξεις θα είναι τέτοιες που είτε θα οδηγήσουν σε αδιέξοδο, με στόχο να υπάρξει ολυμπιακό Grexit και να μην υπάρχει εκπρόσωπος της Ελλάδας στη Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ (αυτό το ενδεχόμενο δεν συγκεντρώνει ιδιαίτερες πιθανότητες), είτε θα προτείνουν ένα τρίτο πρόσωπο που θα είναι της απόλυτης εμπιστοσύνης της ηγετικής ομάδας της ΔΟΕ.

Τη «βρώμικη» δουλειά από την πλευρά της διεθνούς ομοσπονδίας έχει αναλάβει ο ιάπωνας Τσουνεκάζου Τακέντα, στενός συνεργάτης του Μπαχ και πρόεδρος της επιτροπής μάρκετινγκ της ΔΟΕ, ο οποίος φαίνεται να έχει καταλήξει στο πρόσωπο της Βούλας Κοζομπόλη (πρόεδρος του συλλόγου ελ-

λήνων Ολυμπιονικών και μέλος της επιτροπής μάρκετινγκ της ΔΟΕ). Το πρόσωπο που θα επιλέξουν για το σώμα των «Αθανάτων» αποκτά μια σειρά από σημαντικά προνόμια και παίρνει μέρος σε σημαντικές αποφάσεις που σχετίζονται με τους Ολυμπιακούς Αγώνες (τόπος τέλεσης των αγώνων, εταιρίες με τις οποίες θα συνεργαστεί η ΔΟΕ κ.α.), καθώς και τον τρόπο που θα διαχειριστούν τα φράγκα που τζογάρονται σε αυτή την τεράστια μπίζνα. Είναι λοιπόν απόλυτα λογικό, η ηγεσία της ΔΟΕ να επιθυμεί ο κάθε Αθάνατος να είναι ελεγχόμενος από αυτή και να μην έχει «εξάρτηση» από άλλα κέντρα εξουσίας.

Από τη στιγμή που οι αξιωματούχοι της ΔΟΕ γνωρίζουν ότι στην αντιπαράθεση Καπράλου - Κούβελου έχουν εμπλακεί πολιτικά και επιχειρηματικά συμφέροντα, τα οποία θα έχουν απαίτηση ο εκλεκτός τους να προωθή τις πολιτικές επιδιώξεις και τα επιχειρηματικά τους σχέδια στους κόλπους της ΔΟΕ, δεν μπορεί να είναι σίγουροι ότι ο έλληνας «Αθάνατος» θα είναι απόλυτα ταυτισμένος με τις επιδιώξεις τους. Για το λόγο αυτό εξετάζουν μια τρίτη λύση, εκμεταλλευόμενοι την αδυναμία της ελληνικής πλευράς να προτείνει τον εκπρόσωπό της στη ΔΟΕ (αν υπήρχε συμφωνία από ελληνικής πλευράς για το πρόσωπο που θα την εκπροσωπούσε, θα ήταν πολύ δύσκολο για την ηγεσία της ΔΟΕ να προτείνει κάποιο άλλο πρόσωπο).

Είναι γνωστό πως όταν πρόκειται για μπιζνες οι αξιωματούχοι των διεθνών ομοσπονδιών είναι πολύ μεθοδικοί και ακόμη περισσότερο προσεχτικοί στα πρόσωπα με τα οποία συνεργάζονται και που προωθούν στα κέντρα λήψης αποφάσεων. Καπράλος και Κούβελος δείχνουν με τις κινήσεις τους ότι ενδιαφέρονται περισσότερο για την προσωπική τους προβολή και λιγότερο για την... προάσπιση του ολυμπιακού ιδεώδους και τη... διαιώνιση του αρχαίου αθανάτου πνεύματος και αυτό μάλλον θα τους στοιχίσει την εκλογή τους. Για μια ακόμη φορά αποδεικνύεται ότι η λογική της αρπαχτής είναι κυρίαρχη στον ελληνικό επαγγελματικό αθλητισμό και αυτός είναι ο βασικότερος λόγος που είναι απαξιωμένος στα ηγετικά κλιμάκια των διεθνών ομοσπονδιών, που λειτουργούν απέναντί του με αποικιοκρατική συμπεριφορά.

Κος Πάπιας
 papias@eksegersi.gr

ΣΙΝΕΜΑ

KENEΘ ΛΟΝΕΡΓΚΑΝ

Μια πόλη δίπλα στη θάλασσα

Η τελευταία ταινία του νεοϋορκέζου σκηνοθέτη αφορά στο αίσθημα της μοναξιάς, το οποίο ίσως και να αποτελεί τον πυρήνα όλων των ταινιών του. Ο Λόνεργκαν ξεκίνησε την καριέρα του ως θεατρικός συγγραφέας. Επειτα έγραψε σενάρια για τον κινηματογράφο, μεταξύ των οποίων και για τις ταινίες «Ανάλυσέ το» και «Οι συμμορίες της Νέας Υόρκης», ενώ το σκηνοθετικό του ντεμπούτο έγινε με την ταινία «Στηρίξου πάνω μου» (2000).

Το πένθος, η απώλεια και η μοναξιά είναι οι βασικοί πρωταγωνιστές στην τελευταία ταινία του. Ο ήρωας της ταινίας, ο Λι, ζει τη ρουτίνα του επιστάτη μιας πολυκατοικίας που τα κάνει όλα. Τίποτα δε φαίνεται να διαταράσσει αυτή την ησυχία, παρεκτός κάποιων πολύ μικρών περιστατικών. Ξαφνικά, ο Λι πρέπει να επιστρέψει στην πόλη που μεγάλωσε, καθώς ο αδερφός του πέθανε και ο ίδιος πρέπει να αναλάβει την κηδεμονία του έφηβου γιου του. Ο Λι θα έρθει αντιμέτωπος με όλες τις ανοιχτές υποθέσεις του παρελθόντος, που με μεγάλη επιμέλεια έθαβε όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Τον μοναχικό Λι υποδύεται ο Κέισι Αφλεκ («Η συμμορία των έντεκα», «Η δολοφονία του Τζέσε Τζέιμς από τον δειλό Ρόμπερτ Φορντ») χαρίζοντας μια εξαιρετική ερμηνεία και κερδίζοντας την αντίστοιχη Χρυσή Σφαίρα. Η ταινία είναι υποψήφια για έξι Οσκαρ.

ΣΤΕΦΑΝ ΜΠΡΙΖΕ

Η ζωή μιας γυναίκας

Γνωρίσαμε τον Στεφάν Μπριζέ (στην Ελλάδα) δυο χρόνια πριν, με την υπέροχη ταινία του «Ο νόμος της αγοράς», στην οποία ο σκηνοθέτης αναδεικνυει κάποια θέματα σχετικά με την οικονομική κρίση, την ανεργία και τα αδιέξοδα στη σύγχρονη γαλλική κοινωνία. Αυτή τη φορά, ο Μπριζέ μεταφέρει στη μεγάλη οθόνη το πρώτο μυθιστόρημα του Γκι Ντε Μοπασάν, «Μια ζωή», γραμμένο το 1883.

Νορμανδία, 1819. Η Ζαν είναι μια νέα γυναίκα γεμάτη παιδικά-στικά όνειρα και αθωότητα, που επιστρέφει σπίτι μετά από τα σχολικά της χρόνια που τα πέρασε σε μοναστήρι. Παντρεύεται έναν ευγενή της περιοχής, αλλά σύντομα αυτός αποδεικνύεται σιγκούνης και άπιστος. Σιγά-σιγά οι ψευδαισθήσεις της Ζαν διαλύονται.

Ο σκηνοθέτης σημειώνει ότι «η ίδια η ανθρωπότητα, η ευαισθησία αλλά και η “ταπεινή αλήθεια” είναι στοιχεία που τα συναντάμε στην ταινία “Η ζωή μιας γυναίκας”. Πρόκειται για το χρονικό μιας πικρής κοινωνικής ανασφάλειας που βιώνουμε και στη Γαλλία του σήμερα, αλλά η μοίρα της Jeanne Le Perthuis des Vauds, ανάγεται ως μια άτυχη αδελφή της Εμα Μποβαρί».

Η ΧΑΜΕΝΗ ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

Μια Δευτέρα και μια Παρασκευή κάθε μήνα, στον Κινηματογράφο Αστορ παράξενα, παραγνωρισμένα, παραμελημένα, πα-

DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

There's danger on the edge of town

Κιλκίς: δώρος αποκλεισμός στον κόμβο Χέρσου

Εποχιακά εργαζόμενοι: ποιο επίδομα ανεργίας, οέο;

Αγανάκτησε με την λιτότητα στην Ελλάδα ο επίτροπος Μοσκοβισί - Σαφώς. Πρέπει να αυξηθεί κι άλλο...

Speedex: ο θάνατος το στρώνει

Love me two times, I'm goin' away

Εύκολα διαχειρίσιμη ησυχία

► Η αρχαία Ηπειρος (ή Απειρος στη δωρική διάλεκτο) ήταν μια δυσπρόσιτη και σε μεγάλο βαθμό ορεινή περιοχή στα ΒΔ της αρχαίας Ελλάδας. Τα βόρεια όρια της Ηπείρου είναι δύσκολο να καθοριστούν με ακρίβεια λόγω και της γειτνίασης/συμβίωσης των ελληνόφωνων με ιλλυρικά φύλα και της αυξομειώσεως της αντίστοιχης επικράτειάς της μέσα στο χρόνο: π.χ η Απολλωνία θεωρείται άλλοτε μέρος της Ηπείρου (Στράβων 2.5.40, 16.2.43) και άλλοτε της Ιλλυρίας (Στέφανος Βυζάντιος 105.20, 214.9). (Π. Φίλος: «Ο γλωσσικός χαρακτήρας της αρχαίας Ηπείρου», στον τόμο «Ο γλωσσικός χάρτης της κεντρικής και βόρειας Ελλάδας κατά την αρχαιότητα»).

► Η λέξη Απειρος σχετίζεται πιθανώς με μία ρίζα *Heh2per-«ακτή»: πρβ. Αττ-ίων, ήπειρος, δωρ. Απειρος, αιολ. άπερρος «ηπειρωτική χώρα» (στερεά) γη (σε αντιδιαστολή με θάλασσα/ παρακείμενα νησιά), παραλιακή γη (σε αντιδιαστολή με την ενδοχώρα), (όπως παραπάνω).

► Dreamer and the full Moon

► Ειλικρινά, η «ειλικρίνεια» του Μοσκοβισί μας σοκάρισε. Και μεις που τον νομίζαμε εκπρόσωπο των μπουρζουάδων τον άνθρωπο. Ντροπή, ντροπή, τέτοιο παιδί...

► Τ. Βίζερ: Grexit YOK. Euroworking Group speaking.

► «Έχει επανεμφανισθεί το φάντασμα του Grexit» - και φάντασμα θα μείνει...

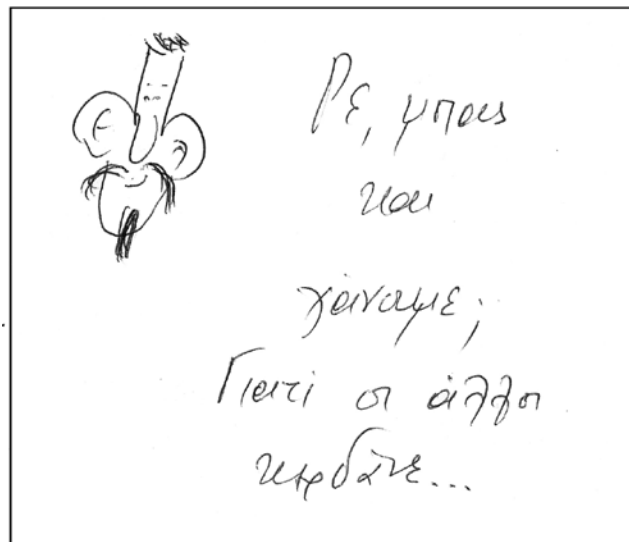
► «Επίθεση Τσακαλώτου στο ΔΝΤ»: σιγά τον... ανάρτη.

► Είπε ο Σκουρλέτης: «Δεν προαναγγέλλουμε μονιμοποιήσεις συμβασιούχων στο Δημόσιο». Μήπως εννοούσε την πρόταση χωρίς το «Δεν»;

ραπονεμένα ελληνικά φιλμ των δεκαετιών 1960 - 1990 θα έχουν την τιμητική τους. Πρόκειται για μια πρωτοβουλία της Ενωσης Σκηνοθετών - Παραγωγών Ελληνικού Κινηματογράφου (ΕΣΠΕΚ).

Τη Δευτέρα 20/2 και την Παρασκευή 24/2 παρουσιάζεται η τέταρτη ενότητα με τίτλο «Παράξενο τότε». Στις 20/2 θα προβληθούν η «Ανατολική Περιφέρεια» του Βασίλη Βαφέα (1979), το «Σχετικά με το Βασίλη» του Σταύρου Τσιώλη (1986) και η «Νίκη της Σαμοθράκης» του Δήμου Αβδελιώδη (1990), ενώ στις 24/2 θα προβληθεί το «Oh Babylon» του Κώστα Φέρρη (1989).

Ελένη Π.

Πιχαρδός ο Γερατζοκάρδος

► ΕΛΣΤΑΤ: Στο 1,2% ο πληθωρισμός τον Ιανουάριο. (Οποία ευτυχία!)

► Η Ενωση Κεντρών ζητάει κατάθεση τροπολογίας για τα ΜΜΕ («λύπηση» για τους εργαζόμενους τους ΔΟΛΙΟΥΣ...).

► Hey, you! Yes, you!

► Βόμβα στο Κορδελιό (με φωτιά και με μαχαίρι πάντα ο κόσμος προχωρεί...).

► Η Μόσχα διεμήνυσε στην Ουόσιγκτον ότι δεν επιστρέφει την Κριμαία. Υπήρχε, άραγε, περίπτωση να το κάνει;

► Αναδιάρθρωση της Credit Suisse με περικοπές 6.500 θέσεων εργασίας. Η... πρόοδος κοστίζει (στους εργαζόμενους).

► Πήξαμε στο πλεόνασμα (1 δισ. ευρώ τον Γενάρη). Πήξαμε στα σκατά.

► «Ακομμάτιστος» επιδιώκει να φαίνεται ο Πρετεντέρης (tanea.gr/triti-aropsis/).

article/5425343/ti-einai-mia-efhmerida/).

► «Κουρασμένο» βρίσκει τον Τσακαλώτο ο Πρετεντέρης (με αφορμή το «τηλεοπτικό διάγγελμα» του υπουργού). Κάπως έτσι εμφανίζονταν και ο δάμαλος όταν ήταν πρωθυπουργός (tanea.gr/opinions/all-opinions/article/5425997/epikhdeios/).

► Don't you love her madly?

► Εκλογές στην Ολλανδία.

► «Με βάση τη σχέση ποιότητας-τιμής αγοράζει ο Έλληνας καταναλωτής στα σουπερ-μάρκετ», διατείνονται τα ηλεκτρονικά ΝΕΑ, «πατώντας» σε έρευνα του ΙΕΛΚΑ (Ινστιτούτου Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών). Τώρα το γεγονός ότι «δεν υπάρχει σάλιο», ή «δίφραγκο ούτε για ταξί», ποσώς απασχολεί την ηλεκτρονική εφημερίδα...

► «Και τούτο, διότι 345,60 ευρώ είναι το ποσό της εθνικής σύνταξης που αντιστοιχεί στα 15 έτη ασφάλισης και δεδομένου ότι ο ασφαλισμένος είχε 25 έτη διαμονής στην Ελλάδα, το εν λόγω ποσό θα μειωθεί κατά 15/40 (ήτοι 216 ευρώ) και κατόπιν 30% περαιτέρω μείωση (5 έτη νωρίτερα συνταξιοδότηση από το πλήρες όριο ηλικίας), δηλαδή 151,20 ευρώ». Δεν βλογάμε τα γένεια μας αν πούμε ότι η ΚΟΝΤΡΑ έχει ασχολη-

θεί εις βάθος με το ζήτημα της ασφάλισης... (το απόσπασμα από: tonima.gr/finance/article/?aid=862289). Εθνική σύνταξη, my arse!

► Μόλις «χρειάστηκε» την Ακρόπολη ο οίκος (...) Gucci, μια σειρά (ελεύθεροι και φιλελεύθεροι) αισθάνθηκαν ότι αυτός ο οίκος (η Ακρόπολη) βγάζει και χρήμα. Ετσι έφαγαν φούντο η αρχαιοπρογονολατρεία και η αρχαιοπληξία. Η δε ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ πετάει το μπαλάκι στην εξέδρα με την «Δημοσκοπήση: Θα έπρεπε να διατεθεί το μνημείο του Παρθενώνα για την επίδειξη μόδας».

► Οι Guccίδες.

► Ο... οίκος μιλάει για «μακροπρόθεσμη πολιτιστική συνεργασία». Οπότε θα έχει και συνέχεια το θέμα.

► ΣΔΙΤ και στην Κοζάνη.

► Γαργάρα την μαλακή στάση των μπάτσων έναντι της Χρ. Αυγής ο Κοντολής. Ομορφες γενικότητες...

► Freak out.

► Ο Ντάισελμπλουμ το είπε πιο ωμά: «Χωρίς συμμετοχή του ΔΝΤ η Ελλάδα θα χρεοκοπήσει».

► «Η Εθνική Βιβλιοθήκη καθαρίζει παλιούς τόμους της για να τους στεγάσει στο νέο της σπίτι στο Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος» - αυτό, δηλαδή, περίμενε τόσο καιρό;

► Οντως, στο πάρτυ των χρυσούλων το 2005 οι μόνες σημαίες που υπήρχαν ήταν αυτές της Βέρμαχτ και, σαφώς, οι αγκυλωτοί σταυροί. Νεοναζιστική, εγκληματική οργάνωση.

► Α, Μαγιακόφσκι, Μαγιακόφσκι, τρέξε, τρέξε, πρόφτασε πώς να τον πει κανείς μονάχος του τούτον τον άνεμο ντελάλης με ντελάλη, σάλπιγγα με τύμπανο, ντελάλης, ένας ντελάλης όρθιος στην κορφή πανύψηλου βουνού, χειρονομεί, φωνάζει...

(Γ. Ρίτσος: «Μαγιακόφσκι»)

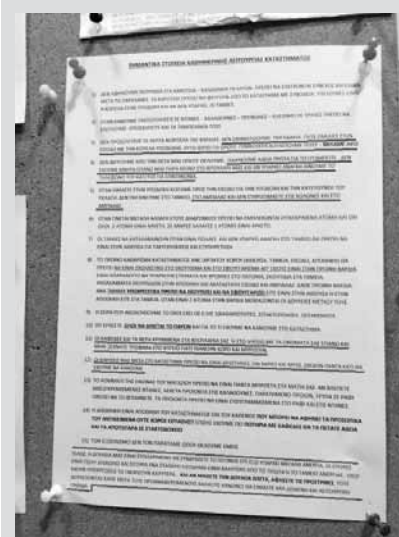
Βασίλης

οι τοίχοι έχουν φωνή

♦ Καθολική Δημόσια Υγεία και Ασφάλιση - Δεν θα περάσει το σφαγείο ΕΕ-ΔΝΤ-Κυβερνήσεων - Σωματείο Εργαζομένων - Αττικό Νοσοκομείο.

Κρατώντας αυτό το πανό, που επαναλαμβάνει πάγια αιτήματα και συνθήματα των εργαζομένων, υποδέχτηκαν τον περιβόητο Παύλο Πολάκη οι εργαζόμενοι στο Αττικό Νοσοκομείο. Ο αναπληρωτής υπουργός Υγείας απέδειξε πως κάθε άλλο παρά κυκλοθυμικός είναι. Οι «εκρήξεις θυμού», κυρίως όταν έχει απέναντί του τον αντιπρόεδρο Μπουμπούκο της ΝΔ ή όταν τις μεταμεσονύχτιες ώρες ασχολείται με το αγαπημένο του facebook, είναι προσποητές και μελετημένες. Όταν πήγε στο Αττικό κι ενώ οι εργαζόμενοι με πανό και συνθήματα τον υποδέχτηκαν στην είσοδο και τον ακολουθούσαν και στο εσωτερικό του νοσοκομείου, δεν τους πλησίασε, δεν είπε κουβέντα, κατέβασε το κεφάλι και βάδισε προς το χώρο όπου θα γινόταν η φιάτσα. Και το βράδυ δεν έγραψε κουβέντα στο facebook. Ξέρεi ν' αποφεύγει τα δύσκολα. Ετσι, δικαίως μπορείς να τον χαρακτηρίσεις και χοντρόπετσο και ξετσιπωτό. Χοντρόπετσο ως εξουσιαστή που δε συγκινείται από τις καταγγελίες των εργαζομένων. Ξετσιπωτό ως εξουσιαστή που πηγαίνει να κόψει κορδέλες την ώρα που το δημόσιο σύστημα Υγείας έχει τα γνωστά χάλια που γίνονται ολοένα και χειρότερα. Πήγε να εγκαταστήσει μια Μονάδα Αυξημένης Φροντίδας Παίδων τεσσάρων κλινών, δωρεά ενός από τα γνωστά «ιδρύματα» μεγαλοκαπιταλιστικών οικογενειών. Κι όταν αισθάνθηκε ασφαλής, χωρίς την παρουσία των διαμαρτυρούμενων εργαζομένων, στήθηκε μπροστά στις κάμερες κι άρχισε ξεδιάντροπα να παραθέτει αριθμούς, για ν' αποδείξει ότι το δημόσιο σύστημα Υγείας αναβαθμίζεται! Περιττεύει να θυμίσουμε ότι πριν από δυο χρόνια, αν κάποιος υπουργός των Σαμαροβενιζέλων πήγαινε να κόψει κορδέλα σε νοσοκομείο, οι Πολάκηδες θα ήταν μαζί με τους εργαζόμενους. Ετσι παίζεται, δεκαετίες τώρα, το παιχνίδι της αστικής πολιτικής.

♦ Ωρα προσέλευσης 15 λεπτά νωρίτερα της βάρδιας. Δεν σχηματίζουμε πηγαδάκια. Ούτε ομιλίες στην είσοδο με την κοπέλα υποδοχής - Γενικό-τετα δουλεύουμε πολύ - ΜΙΛΑΜΕ ΛΙΓΟ - Παίρνουμε άδεια πρώτα για οτιδήποτε - Δεν έχουμε κινητά πάνω μας παρά μόνο στο ντουλάπι μας και αν υπάρχει ανάγκη δίνουμε το τηλέφωνο του κα/τος για επικοινωνία - Οι καφέδες και τα νερά κρυμμένα στα ντουλάπια σας ή στο ψυγείο - Οι κινήσεις μας μέσα στο κατάστημα πρέπει να είναι δραστήριες, όχι βαριές και αργές - Σχεδόν πάντα κάτι θα έχουμε να κάνουμε - Αν συνδυάσετε το γεγονός ότι έξω υπάρχει μεγάλη ανεργία, οι εποχές είναι πολύ δύσκολες και σίγουρα ένα σταθερό εισόδημα είναι καλύτερο από το τίποτα ή το ταμείο ανεργίας - Όσοι έχουν υποχρεώσεις το ξέρουν καλύτερα - ΚΑΙ ΑΝ ΜΑΘΕΤΕ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΩΣΤΑ, ΑΦΗΣΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΣΤΡΙΒΕΣ, τότε δουλεύοντας κάθε μέρα τους προαναφερόμενους κανόνες θα είμαστε μια δεμένη και λειτουργική ομάδα.

Μεγάλος ντόρος έγινε -και δικαίως- με την ανακοίνωση που κάρφωσε στον τοίχο η διοίκηση των καταστημάτων ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ. Ας μη μας διαφεύγει, όμως, ότι αυτός είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση. Απλώς, οι άλλοι δεν τα κολλάνε στον τοίχο...

Μεγάλος ντόρος έγινε -και δικαίως- με την ανακοίνωση που κάρφωσε στον τοίχο η διοίκηση των καταστημάτων ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ. Ας μη μας διαφεύγει, όμως, ότι αυτός είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση. Απλώς, οι άλλοι δεν τα κολλάνε στον τοίχο...

Η «Κόντρα» δεν έχει άλλο στήριγμα εκτός από τους αναγνώστες της. Η δική σας οικονομική ενίσχυση εξασφαλίζει την απρόσκοπτη κυκλοφορία της.

Το περασμένο φθινόπωρο, ήταν ο Τσακαλώτος που έλεγε πως αν δεν κλείσει η αξιολόγηση στο Eurogroup της 5ης Δεκέμβρη «καήκαμε». Εξηγούσε, μάλιστα, ότι ο χρόνος είναι ασφυκτικός διότι η ελληνική οικονομία μπαίνει σε αναπτυξιακή τροχιά και οι επενδυτές περιμένουν να εξαφανιστεί από τον ορίζοντα η αβεβαιότητα για να έρθουν να επενδύσουν. Δεν είδαμε, βέβαια, τίποτα ουρές επενδυτών να περιμένουν για να έρθουν στην Ελλάδα, όμως το παραμυθάκι αυτό εξυπρέτησε για ένα δίμηνο περίπου την

σινγκτον, τον Απρίλη του 2015: «Η Ελλάδα σκοπεύει να καλύψει όλες τις υποχρεώσεις της προς όλους τους πιστωτές της στο διηνεκές». Περιττεύει να θυμίσουμε ότι τότε ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είχε διασπαστεί και ότι μ' αυτή τη δέσμευση είχαν συμφωνήσει όλες οι «φυλές» του.

Όταν αναγορεύουν την «έξοδο στις αγορές» σε νέα «μεγάλη ιδέα του έθνους» (προηγούμενως το είχαν κάνει οι Σαμαροβενιζέλοι με υπουργό Οικονομικών τον Στουρνάρα), δεν κάνουν τίποτ' άλλο από το να αναζητούν δανει-

Το χρέος θα παραμείνει εργαλείο αποικισμού και κινεζοποίησης

κυβερνητική προπαγάνδα.

Η 5η του Δεκέμβρη παρήλθε άπρακτη, πέρασαν και άλλοι δύο μήνες, η αξιολόγηση δεν έκλεισε και ο Τσακαλώτος θα ήθελε να είχε δαγκώσει τη γλώσσα του, παρά να πει αυτή τη φράση που του την κοπανάνε οι πολιτικοί αντίπαλοι του ΣΥΡΙΖΑ. Πλέον δεν δίνουν τον τόνο οι «επενδυτές που θέλουν να εξαφανιστεί η αβεβαιότητα», γιατί αυτό αντιστρατεύεται το ιδεολόγημα της «ορμητικής ανάπτυξης». Μια κάποια ανάπτυξη θα υπάρξει, βέβαια, αυτή όμως δε θα οφείλεται στην «εισβολή επενδυτών», αλλά θα είναι «ανάπτυξη εξ αντανakλάσεως», δηλαδή η οριακή ανάπτυξη που ακολουθεί μια μακρά περίοδο καπιταλιστικής ύφεσης (από το 2008 βρίσκεται σε ύφεση ο ελληνικός καπιταλισμός).

Τώρα, με το ρόσημο να έχει μετατοπιστεί στις 20 Φλεβάρη, είναι ο Χουλιάρáκης που δηλώνει πως είναι προτιμότερη μια χειρότερη συμφωνία τώρα, παρά μια καλύτερη συμφωνία μετά από πέντε μήνες (αν και ο Σταθάκης «θεωρεί υπερβολική αυτή τη διατύπωση»,

ότι δηλαδή «επηρεάζονται οι οικονομικοί δείκτες από την καθυστέρηση στο κλείσιμο της αξιολόγησης»). Πλέον, έχει εμπλουτιστεί και ο καμβάς της επιχειρηματολογίας. Δίπλα στην πιθανή «απομάκρυνση επενδυτών», που θα επιφέρει «η καθυστέρηση ολοκλήρωσης της αξιολόγησης», αυτή «θα προκαλέσει συζήτηση για ένα 4ο πρόγραμμα διάσωσης! Ο Χουλιάρáκης το είπε αυτό, δεν το έγραψε κάποια αστική φυλλάδα.

Αυτό που υπονοείται από το τελευταίο επιχείρημα που επικαλέστηκε ο Χουλιάρáκης, μιλώντας σε εκδήλωση στο LSE, είναι πως η καθυστέρηση του κλεισίματος της αξιολόγησης θα έχει ως επακόλουθο τη μη ένταξη της Ελλάδας στο περιβόητο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης (QE) της ΕΚΤ, γεγονός που θα κρατήσει τα σπρεντ των ελληνικών ομολόγων σε υψηλά επίπεδα (αν δεν τα αυξήσει κι άλλο, σε σχέση με τα σημερινά), θα καταστήσει απαγορευτικό το δανεισμό από τις «αγορές» και αναπόφευκτο έναν τέταρτο στη σειρά δανεισμό από τους λεγόμενους θεσμικούς δανειστές (τον

ESM, που έχει στηθεί γι' αυτό το λόγο).

Η λογική Χουλιάρáκης είναι τετράγωνη: ή κλείνουμε τώρα την αξιολόγηση υπογράφοντας ό,τι μας ζητήσουν ή αναγκαζόμαστε να πάμε αργότερα σ' ένα τέταρτο δανειακό πρόγραμμα, που θα συνοδεύεται πάλι από Μνημόνιο, επομένως θα υπογράψουμε αναγκαστικά ό,τι μας ζητήσουν.

Πού εδράζεται αυτή η λογική; Στην **αναγνώριση της υποχρέωσης του ελληνικού κράτους να αποπληρώσει μέχρι τελευταίας δεκάρας το χρέος στους ιμπεριαλιστές δανειστές**. Θυμίζουμε πως αυτό δεν είναι κάτι που μπήκε στην πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ μετά την υπογραφή του τρίτου Μνημονίου. Είναι κάτι που αναγνωρίστηκε με τον πιο επίσημο τρόπο στο Eurogroup της 20ής Φλεβάρη του 2015 και έκτοτε επαναλαμβάνεται σε κάθε επίσημο κείμενο της Ευρωζώνης. Ο Βαρουφάκης το είχε πει με το δικό του χαρακτηριστικό τρόπο, όταν συναντήθηκε με τη Λαγκάρντ στο περιθώριο της εαρινής συνόδου του ΔΝΤ στην Ουά-

σινό από ιδιωτικές πηγές (από τα γνωστά «κοράκια των αγορών», για να θυμηθούμε αυτά που έλεγε ο Τσίπρας πριν γίνει πρωθυπουργός), **προκειμένου με τα νέα δάνεια να αποπληρώσουν τα παλιά**.

Εχει άραγε καμιά διαφορά αν θα δανείζονται από τον Πόλσον, τον Σόρος και τους άλλες σπεκουλάντες των funds του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου ή αν θα δανείζονται από τους μηχανισμούς που έστησε η ιμπεριαλιστική Ευρωζώνη (EFSF/ESM) και το ΔΝΤ; Όταν δανείζεσαι για να αποπληρώσεις το προηγούμενο χρέος, το οποίο εξακολουθεί να παραμένει σε δυσθεώρητα επίπεδα, γιατί δίνεται με τοκογλυφικούς όρους, τότε θα βρίσκεσαι διαρκώς μέσα σ' ένα φαύλο κύκλο. Ναι, αλλά «άμα βγούμε στις αγορές, θα είμαστε μια κανονική χώρα και δε θα έχουμε Μνημόνιο» λένε τα παπαγαλάκια του συστήματος. Η συζήτηση που γίνεται εδώ κι ένα τρίμηνο με τους ιμπεριαλιστές δανειστές για επέκταση του Μνημονίου (χωρίς νέο δάνειο) έχει κάνει σκόνη και αυτό το παραμύθι.

βαθύ κόκκινο

Προσωπική διαφορά

Οι ιμπεριαλιστές δανειστές ζητούν να αρχίσει να περικόπτεται από τώρα η περιβόητη «προσωπική διαφορά» που θα υπάρχει σε κάθε παλιά σύνταξη (που εκδόθηκε πριν από το νόμο Κατρούγκαλου), όταν αυτή επανυπολογιστεί με το νόμο Κατρούγκαλου.

Η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ αντιπροτείνει να μη θεσπιστούν άμεσα οι περικοπές στην «προσωπική διαφορά», αλλά να προβλεφθεί πως ο μελλοντικός «κόφτης», εάν ενεργοποιηθεί, θα ξεκινήσει πρώτα από την «προσωπική διαφορά».

Σε κάθε περίπτωση, η «προσωπική διαφορά» έχει ήδη στοχοποιηθεί. Γι' αυτό και θεσπίστηκε, άλλωστε. Γι' αυτό προβλέφθηκε ο επανυπολογισμός όλων των παλιών συντάξεων. Δημιούργησαν μια τεράστια δεξαμενή από την οποία θα μπορούν εύκολα και χωρίς τύψεις να αντλούν πρόσθετο δημοσιονομικό «όφελος». Εύκολα, γιατί τα ποσά θα είναι καταγεγραμμένα και άρα άμεσα υπολογίσιμα. Χωρίς τύψεις, γιατί η «προσωπική διαφορά» θεωρείται ποσό σύνταξης που «δεν το δικαιούται» ο συνταξιούχος, που το παίρνει «χαριστικά», επομένως η όποια περικοπή του μπορεί να θεωρηθεί και... πράξη δικαιοσύνης έναντι των νεότερων συνταξιούχων και των φορολογούμενων.

Εμάς δεν μας εξέπληξε καθόλου η φιλολογία του τελευταίου διαστήματος για τις περικοπές στην «προσωπική διαφορά». Από την πρώτη στιγμή που έγινε λόγος για επανυπολογισμό και των παλιών συντάξεων με βάση το νέο σύστημα (πράξη πρωτοφανής στα ασφαλιστικά χρονικά) και για καθορισμό «προσωπικής διαφοράς», γράψαμε με κατηγορηματικότητα ότι αυτό γίνεται για να υπάρχει δεξαμενή περικοπών, όποτε χρειαστεί. Τονίζαμε μάλιστα ότι η στιγμή των περικοπών στην «προσωπική διαφορά» δε θ' αργήσει, γιατί ο ΕΦΚΑ -το υπερταμείο που δημιουργήθηκε με το νόμο Κατρούγκαλου- είναι εξαρχής χρεοκοπημένος.

Στην πραγματικότητα, ο καθορισμός «προσωπικής διαφοράς» σε όλες τις συντάξεις ήταν εξαρχής μια προ-νομοθέτηση μέτρων. Δηλαδή, αυτό που υποτίθεται ότι αρνείται τώρα η συγκυβέρνηση των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Πρόκειται για ένα μοντέρνο τρόπο πετσοκόμματος δικαιωμάτων. Φτιάχνουν πρώτα το πλαίσιο, για να είναι έτοιμοι, και περιμένουν την κατάλληλη στιγμή για να το εφαρμόσουν.

Στο μεταξύ, μπορούν και δημαγωγούν, ποντάροντας στη λογική του ατομισμού, που καλλιεργεί η ήττα και η απογοήτευση. Είναι η κοντόθωρη λογική του «εμένα δεν με πειράζει» και του «αύριο βλέπουμε». Η εργατική τάξη δεν εμφανίζεται ως τάξη απέναντι στην αστική, αλλά ως ένα άθροισμα ατόμων, το καθένα από τα οποία μετράει τις προσωπικές του απώλειες. Κάποιοι συνταξιούχοι φτάνουν στο σημείο να προσεύχονται να μην αρχίσει το πετσόκομμα της «προσωπικής διαφοράς» όσο θα βρίσκονται εν ζωή. Λες και οι δραματικά μικρότερες συντάξεις που παίρνουν οι νέοι συνταξιούχοι (μετά το νόμο Κατρούγκαλου) είναι προσωπικό πρόβλημα του καθένα απ' αυτούς και όχι πρόβλημα της εργατικής τάξης.

Μήπως, όμως, έχουν δίκιο οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ που υποστηρίζουν ότι με την «προσωπική διαφορά» εξασφάλισαν τις συντάξεις, γιατί το Μνημόνιο θα εκτελεστεί κατά γράμμα, οπότε δεν υπάρχει περίπτωση ενεργοποίησης του «κόφτη»;

Καταρχάς, η βεβαιότητα για πετσόκομμα της «προσωπικής διαφοράς» προέκυψε πριν καν θεσπιστεί ο «κόφτης». Δεν προκύπτει από τις γενικές δημοσιονομικές διατάξεις, αλλά από τις ειδικές διατάξεις του αντι-ασφαλιστικού νόμου Κατρούγκαλου. Θα πετσοκόψουν την «προσωπική διαφορά», διότι ο χρεοκοπημένος ΕΦΚΑ δε θα μπορεί να πληρώσει τις λεγόμενες αναλογικές συντάξεις (το κράτος έχει περιορίσει την ευθύνη του στην καταβολή της λεγόμενης εθνικής σύνταξης).

Και από γενική δημοσιονομική άποψη, όμως, προεξοφλείται το πετσόκομμα. Οι ίδιοι έλεγαν ότι καμιά οικονομία δεν μπορεί ν' αντέξει τόσο υψηλά «πρωτογενή πλεονάσματα» επί σειρά ετών.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση